

BURMESE
CLASSIC

မိုးကျော်သူ

အထီးကျန်တလို့စား

ကျို ကို ချင် : ယင် ဇိ သူ ကျန် : ၄

ပထမပိုင်း

မိုးကျော်သူ

အထီးကျန်ကလဲ့စား

BURMESE
CLASSIC

(ပထမပိုင်း)

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ➔ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- ➔ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးမှုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- ➔ အရှုပ်အခြာအာဏာ ဘည်တံ့နိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ➔ ဗြည်ပအားတိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ➔ နိုင်ငံတော်ဘည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ➔ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအားဆန့်ကျင်ကြ။
- ➔ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ဈေးမူနှံ့ကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ➔ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ➔ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ➔ နိုင်ငံသားညီမျှစည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ➔ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်ပွဲစည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်အသစ်တရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ➔ ဇိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်ပုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ➔ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာပြုစီမံခန့်ခွဲပေးရေး။
- ➔ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ➔ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ➔ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စားနိစ္စဖြင့် မှားလေး။
- ➔ အမျိုးသမီးတို့၏လက်မြင်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ၊ မဒုပျောက်ဖျက်အောင် ထိစိုးသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ➔ မြို့ရွာစိတ်ဓာတ်ရှင်သန်သက်မြဲတိုးရ။

၂၀၁၃-ခုနှစ်

ပထမအကြိမ် အုပ်ရေး-၄၀၀
တန်ဖိုး ၁၀၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ခင်မာချို (ပန်းဝေဝေစာပေ)
အမှတ် (၃၆၀)၊ ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့်ပျက်နာပုံးပုံနှိပ်
ဦးဝင်းကျော်ထွန်း (မုံရွေးပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၁၄၀)၊ ၄၅-လမ်း၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

စေတနာရှင်

ယင်းချိုး...။

ယင်းချိုးအား သိုင်းလောကသားများက 'စေတနာရှင်'ဟူ
သောအမည်ကို ပေးအပ်ထားလေသည်။

ယင်းချိုးသည် တစ်နှစ်ပတ်လုံး နှင်းများဖုံးနေသည့် နှင်း
ထူထပ်တန်းများရှိသော မြောက်ဧရာဝတီမှ သိုင်းလောကသို့ ဆင်း
သွားပြီး ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့သူဖြစ်သည်။

ယင်းချိုး၏ သိုင်းပညာသည် မြို့နှင်းများ၊ နှင်းပွင့်များကို
သိုင်းပေးပြီး ရေခဲကဲ့သို့ လေးလံသည်။

သိုင်းလောကသားများ အသုံးပြုလေ့ပြုထရှိသော သိုင်း
ပညာရပ်များနှင့်မတူ ကွဲပြားခြားနားသော သိုင်းပညာမျိုးဖြစ်ရကား
သိုင်းလောကသားများ မကြာမီမှာပင် ယင်းချိုးအား လူသိများလာ
စေသည်။

၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ယင်းချူးမှာ အခြားသိုင်းသမားများနှင့် မတူဘဲ တမူထူးခြားသူ တစ်ယောက်လည်းဖြစ်သည်။

ယင်းချူးက သဘောကောင်းပြီး လူတစ်ဘက်သားကို ကူညီလိုစိတ်ရှိသူ ဖြစ်သည်။

အခက်အခဲဒုက္ခကြုံတွေ့နေရသည်ကိုတွေ့လျှင် လူဆိုးလူကောင်းမခွဲခြားဘဲ ကူညီရန် ကြိုးစားတတ်ခြင်းကြောင့်လည်း ထူးခြားသူတစ်ယောက်ဟု သတ်မှတ်ခံရသကဲ့သို့ 'စေတနာရှင်'ဟူသော ဘွဲ့ထူး ချီးမြှင့်ခံရခြင်းဖြစ်လေသည်။

ယင်းချူးက သနားတတ်သည်။ သဘောမနေောကောင်းသည်။ အကူအညီ ပေးလိုစိတ်ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် စိတ်သဘောထား နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသူဟု သတ်မှတ်နိုင်ပေသည်။

ရှုပ်ထွေးပွေလီလှသော သိုင်းလောက၌ ယင်းချူးကဲ့သို့ စိတ်နေသဘောထားရှိသူ တစ်ယောက်အဖို့ ရေရှည် ကျင်လည်ကျက်စားသွားရန် လွယ်ကူမည် မဟုတ်ပါချေ။

ယင်းချူးနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်အသွင်ဆောင်သူ သိုင်းလောက၌ အများအပြားရှိကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲခြင်း၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ခြင်းပြုယက်ဖြစ်သော သိုင်းသမားဆိုးများသည် စေတနာရှင်ယင်းချူးအား သိုင်းလောကမှ စိတ်ပျက် ထွက်ခွာသွားစေလိုမိမည်။

အထီးကျန်ကလဲ့စား(၁) ❖ ၇

သို့မဟုတ်လျှင်...

ယင်းချူးအား အကောက်ကြိကာ ဒုက္ခပေးကြလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ။

ယင်းချူးအား ကူညီလိုသူများ၊ မိတ်ဖွဲ့လိုသူသည် သိုင်းသမားကောင်းများလည်း ရှိကြလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

ထိုသဘောတရားများကို ယင်းချူးကိုယ်တိုင် နားလည်သဘောပေါက်ထားပြီး သိုင်းလောက အနှစ်သာရကို အပြည့်အဝ ခံစားရလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ထားလေသည်။

သို့ဖြင့် 'စေတနာရှင်'ဟူသော ဘွဲ့ထူးချီးမြှင့်ခံရသည်အထိ အတ နာကောင်းလှသော ယင်းချူးသည် သိုင်းလောက၌ ကျင်လည်ကျက်စားရင်း မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ရရှိခဲ့လေသည်။

ယင်းချူးနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့သူမှာ 'ဝူလျောင်'ဆိုသူ ဖြစ်သည်။

ဝူလျောင်သည်လည်း ထက်မြက်သော သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ယင်းချူးနှင့်ဝူလျောင်တို့ သွေးသောက်မိတ်ဆွေများ ဖြစ်သွားခဲ့ကြရသည်ကို သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး တအံ့တဩဖြစ်ခဲ့ကြလေသည်။

အကြောင်းမှာ ဝူလျောင်သည် ယင်းချူးနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်

၈ ❖ မိုးကျော်သူ

စိတ်သဘောထား ခံယူချက်ရှိသူ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပင်။

ဂူလျောင်မှာ လူဆိုးတစ်ယောက် ဟုတ်သော်လည်း တိုက်ပွဲဆင်နွှဲသည့်အခါ လူဆိုးများထက်ပင် ဆိုးညစ်သူဖြစ်သည်။

ဂူလျောင်သည် တိုက်ပွဲကိုရွေးချယ်ပြီးသည်နှင့် ထိုတိုက်ပွဲကိုအနိုင်ရသည်အထိ မဆုတ်မနစ် တိုက်ပွဲဝင်တတ်သူဖြစ်လေသည်။ ဂူလျောင်က ပြိုင်ဘက်ကို ညာတာရိုးထုံးစံမရှိပါ။

ပြိုင်ဘက်ကို ရန်သူဟု သဘောထားကာ ပြတ်ပြတ်သားသား တိုက်ခိုက်လေ့ရှိသည်။

တိုက်ပွဲ၌ ဒဏ်ရာရခြင်း၊ ခြေလက်အင်္ဂါဆုံးရှုံးခြင်း၊ အသက်ဆုံးရှုံးခြင်းများသည် မလွဲမသွေကြုံတွေ့ရမည်ကိစ္စများဖြစ်၍ မထူးဆန်းဟု သဘောထားသည်။

ပြိုင်ဘက်ရန်သူကို မသတ်နိုင်လျှင် ရန်သူလက်ချက်ဖြင့် မိမိသေရမည်ဟု စွဲမှတ်ထားသည်။

မကောင်းမှုဒုစရိုက်များကို ရှုံ့မုန်းသည့် အဖြူရောင်သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း တိုက်ပွဲများ၌ စေတနာ၊ ကရုဏာ၊ ညာတာထောက်ထားမှုကင်းမဲ့စွာ၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာ တိုက်ခိုက်တတ်သူဖြစ်ရကား သူ့အား သိုင်းလောကသားများက 'တန္တုတ်ထိုးတဖောက်ကန်း' ဟူသော ဘွဲ့ထူးချီးမြှင့်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

ယင်းချူးနှင့် ဂူလျောင်တို့ အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးသွားကာ

အထီးကျန်ကလေးစား(ပ) ❖ ၉

သွေးသောက်ညီနောင် ဖွဲ့ခဲ့ကြသဖြင့် သိုင်းလောကသားများ အံ့ဩတကြီးဖြစ်ခဲ့ကြရသည်မှာ မဆန်းတော့ချေ။

ရွှေခရားစားသောက်ဆိုင်...။

'ဟုတ်ဝမ်း'၏ ရွှေခရားစားသောက်ဆိုင်မှာ အလယ်အလတ်တန်းစား စားသောက်ဆိုင်ဖြစ်သော်လည်း ထိပ်တန်းဆိုင်ကြီးများကဲ့သို့ လူစည်ကားနေတတ်ပြီး ဝင်ငွေကောင်းသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖြစ်သည်။

အရက်နှင့်ဟင်းလျာများက အနံ့အရသာပြည့်စုံပြီး ခံတွင်းအတွဲစေသကဲ့သို့ ဆိုင်ရှင်ဟုတ်ဝမ်း၏ ချို့သာပြေပြစ်သော ဆက်ဆံရေးကလည်း စားသောက်သူများကို ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိလေသည်။

ရွှေခရားစားသောက်ဆိုင်၏ တောင်ဘက် တစ်နေရာ၌ ဤမြို့မှ ထိပ်ထိပ်ကြို ကုန်သည်သူဌေးကြီးတို့၏ ခမ်းနားသော စံအိမ်ဆောက်တည်ရှိသည်။

စေတနာသိုင်းသမား ယင်းချူးသည် သူဌေးကြီးလီနှင့်တွေ့ဆုံဆွေးနွေးပြီး အပြန်ခရီး၌ ရွှေခရားစားသောက်ဆိုင်တွင် ခရီးတဆောက်နားကာ စားသောက်ခဲ့လေသည်။

နေမွန်းတည့်တော့မည် ဖြစ်သည်။

၁၆ ❀ မိုးကုန်သု

နံနက်စာစားချိန်ကျော်လွန်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်ရကား ဆိုင်ထဲ၌ အနည်းငယ် လူရှင်းနေသည် ဟုဆိုနိုင်ပေသည်။

စေတနာသိုင်းသမား ယင်းချူးက အရက်နှင့်စားစရာ တစ်မျိုးမှာကြား စားသောက်လိုက်သည်။

သူက မကြာခဏ လာရောက်စားသောက်လေ့ရှိသဖြင့် ဆိုင်ရှင်ဟုတ်ဝမ်းနှင့် မျက်မှန်းတန်းမိနေပြီ ဖြစ်သည်။

ယင်းချူး ဤနေရာသို့ ရောက်လာသည်မှာ မကြာသေးပေချေ။

သုံးလခန့်သာ ရှိသေးသည်။ သူက ကုန်သည်သူဌေးကြီးလီနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူဌေးကြီးလီသည် အများအမြင်၌ သူတော်ကောင်းကြီးတစ်ဦးကဲ့သို့ ရှိသော်လည်း နောက်ကွယ်၌ မကောင်းမှုမှန်သမျှ အကုန်လုပ်သည် ဒုစရိုက်သမားကြီး တစ်ဦးဖြစ်သည်။

လူဆိုးလူမိုက်များကို လက်သပ်မွေးထားသည့် ဒုစရိုက်စားစားကြီးဖြစ်နေသည်။

ဤမြို့ကလေးမှ မိုင်ပေါင်းတစ်ရာပတ်လည်၌ ဖြစ်ပွားခဲ့သော လူသတ်မှု၊ လုယက်မှု၊ ဓားပြမှု၊ ဒုစရိုက်မှုအစားလုံးသည် သူဌေးကြီးလီ၏လက်ချက်ချည့် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ယင်းချူးက သူဌေးကြီးလီ၏ လုပ်ရပ်များကို တားဆီးဆုံး

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❀ ၁၁

ရန်ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူဌေးကြီးလီနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ယင်းချူးက ဒုစရိုက်မှုများကို လုံးဝစွန့်လွှတ်ကာ အများအချိုးဆောင်ရွက်ရန် စည်းရုံးပြောဆိုခဲ့သည်။

သူဌေးကြီးလီက သာ လက်ခံလျှင် ဒုစရိုက်မှုများ ချုပ်ငြိမ်းကွယ်ပျောက်သွားမည်ဖြစ်သလို အေးချမ်းသာယာသွားလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

ယင်းချူးက ပြဿနာကပ်ခုအား ငြိမ်းချမ်းစွာ ဖြေရှင်းလိုသည့်ဘော ရှိလေသည်။

နှစ်ယောက်သား တွေ့ဆုံဆွေးနွေးပြီးနောက် သူဌေးကြီးလီထင်းချူး တောင်းဆိုသမျှကို လက်ခံခဲ့သည်။

သူ၏မကောင်းသော လုပ်ရပ်များကို စွန့်လွှတ်ကာ အများအချိုးဆောင်ရွက်သွားမည်ဟု ကတိပေးခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်... မိမိလာရကြိုးရပ်သည်။ ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ရကျိုးနပ်

မည်ဟု ယင်းချူး ကျေးဇူးတင်လေသည်။ သို့သော်...

ယင်းချူးက ဗိုက်ဆားတနှင့် အားရပေးရ စားသောက်လိုက်သည်။

၁၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ဆိုင်ထဲ၌ လူရှင်းနေသဖြင့် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ရှိနေသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

ယင်းချိုး စားသောက်နေစဉ် လူတစ်ယောက်က အနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ဆိုင်ရှင် ဟုတ်ဝမ်းဖြစ်သည်။

ယင်းချိုးက ခေါင်းညိတ်နုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ဆိုင်ရှင်ဟုတ်ဝမ်းက...

“စားလို့ကောင်းရဲ့လားဗျာ”

ဟုမေးလာသည်။

ယင်းချိုးက...

“ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲဗျာ၊ သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ ပြောရရင် ဘယ်လိုမှန်းတော့မသိဘူး၊ သည်ကနေ့စားရတာ အကောင်းဆုံးလိုဖြစ်နေတယ်”

ဆိုင်ရှင်ဟုတ်ဝမ်း ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်သည်။

“မင်းစားလို့ ကောင်းတယ်ဆိုလို့ ဝမ်းသာပါတယ်”

ယင်းချိုးသည် ဆိုင်ရှင်ဟုတ်ဝမ်း၏အသွင် ထူးခြားနေ

ကြောင်း အကဲခတ်မိလိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့်...

“ခင်ဗျား တစ်ခုခုပြောချင်လို့လားဗျာ”

ဆိုင်ရှင်ဟုတ်ဝမ်းက...

အထီးကျန်ကလေးစား(ပ) ❖ ၁၃

“အင်း...ပြောစရာတော့ သိပ်မရှိပါဘူး၊ မင်းစားလို့ကောင်းတယ်ဆိုရင် ကြိုက်သလောက်သာစားပါ၊ သည်ကနေ့ မင်းစားတဲ့ကျသင့်ငွေကို ကျုပ်မယူပါဘူး၊ စေတနာနဲ့ ကျွေးမွေးလိုက်ပါ့မယ်”

ယင်းချိုး ပြုံးလိုက်သည်။

“ဆရာကြီး အတော်သတော ကောင်းနေပါလားဗျာ”

ဟုတ်ဝမ်းက...

“မင်းဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျုပ်နားလည်ပါ

ဘယ်”

ယင်းချိုးက..

“ကျွန်တော့်ကို နှမြောနေတာပေါ့”

ဆိုင်ရှင်ဟုတ်ဝမ်း အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဟင်”

ယင်းချိုးက...

“သူဌေးလီနဲ့ တွေ့ပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော် ရှေ့ဆက် အထိမရှင်နိုင်တော့ဘူးလို့ အားလုံးပြောနေကြတာ”

“မင်း”

ဆိုင်ရှင်ဟုတ်ဝမ်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွား၏။

ယင်းချိုးက...

“သူဌေးကြီးလီက ကျုပ်ကို အချို့သပ်ပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်ပေ

မယ့် သူ့ရဲ့တပည့်တပန်းတွေ လွှတ်ပြီး လုပ်ကြံခိုင်းမှာပဲ မဟုတ်လား

၁၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ဗျာ၊ သူက မကောင်းမှုတွေကို စွန့်လွှတ်ပြီး အများကောင်းကျိုး ဆောင်ရွက်ဖို့ ကျုပ်အကြံပေးတာကို လက်ခံခဲ့ပေမယ့် တကယ်တမ်း လက်ခံနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲဗျာ”

ဆိုင်ရှင်ဟုတ်ဝမ်းက...

“မင်း...မင်းက သူဌေးကြီးလီ အကြောင်းကို သိနေတယ် ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ဗျာ၊ ဒုစရိုက်ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ကို ခင်ဗျားရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို ရုပ်တန့်က ရုပ်ပါ။ မကောင်းမှုတွေကို စွန့်လွှတ်လိုက် ပါလို့ သွားပြောရုံနဲ့ လက်ခံလိုက်နာမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လာပြောတဲ့ လူကိုတောင် ရန်သူလို သဘောထားမှာ၊ ရှင်းရှင်းကလေးပါ”

“ဒါဖြင့်...မင်းက..”

ယင်းချူးက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ရှင်းဖြ လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်ဆက်ကြိုးစားသွားမှာပါ။ တစ်ကြိမ်နဲ့ မရရင် နှစ် ကြိမ် သုံးကြိမ်ပေါ့ဗျာ”

ဆိုင်ရှင်ဟုတ်ဝမ်း သက်ပြင်းချလိုက်ပြန်သည်။

“မင်းကကောင်းပါစေလို့ ကျုပ်ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။ တာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်ကနေ့ စားသောက်ခကို မယူပါရစေနဲ့”

ယင်းချူး ပြုံး၍ လက်ခံလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၁၅

ဆိုင်ရှင်ဟုတ်ဝမ်းနှင့်တကွ ဤမြို့ကလေးမှ မြို့သူမြို့သား များသည်လည်းကောင်း၊ ဤမြို့ကလေး အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ နေထိုင် ကြသူများသည်လည်းကောင်း၊ ဤမြို့မှ ဖြတ်သန်းသွားလာကြသော ကုန်သည်ပွဲစားခရီးသွားများနှင့် အာမခံဌာနများသည်လည်းကောင်း သူဌေးကြီးလီ၏ဒုက္ခပေးမှု ခံခဲ့ရသည်မှာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

သူဌေးကြီးလီ ဦးဆောင်သော ဒုစရိုက်သမားများအား ဆုံးမနှိမ်နင်းမည့်သူ ပေါ်ပေါက်လာပါစေဟု ဆုတောင်းခဲ့ကြသည် မှာလည်း ကြာပြီ ဖြစ်သည်။

ယခု ယင်းချူး ရောက်ရှိလာ၏။

သို့သော်...

ယင်းချူးသည် သူတို့၏ဆုတောင်းပြည့်အောင် စွမ်းဆောင် ဆေးနိုင်မည် မဟုတ်ဟု အားလုံး ယုံကြည်ထားကြလေတော့သည်။

ယင်းချူးနှင့် ဆိုင်ရှင်ဟုတ်ဝမ်းတို့ ပြောဆိုနေကြစဉ်...

“ခွပ်ခွပ်..ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်..ခွပ်ခွပ်”

ဒုန်းစိုင်းနှင့်လာသော မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ဆွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

ဆန့်ကျင်ဘက်အသွင်

“ခွပ်ခွပ်..ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်..ခွပ်ခွပ်”

မြင်းရွာသံ၊ မြင်းဟိသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်ကာ မြင်းစီးသမားတစ်ခု ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

မြင်းစီးသမားများသည် အနက်ရောင်ဝတ်ထားကြပြီး စားလုံး၊ လက်နက်ကိုယ်စီဆောင်ထားကြပြီး ဒက်ထန်ကြမ်းတမ်းသည့် အသွင်ရှိကြလေသည်။

ဆိုင်ရှင်ဟုတ်ဝမ်း မျက်နှာဖျက်သွားပြီး ယင်းချူး၏ရှေ့မှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားကြသူများက ဆိုင်ထဲသို့ ခြေသံပြင်းပြင်းနင်းကာ ဝင်ရောက်လာကြလေသည်။

ထိုလူများကား သူဌေးကြီးလီ၏တပည့် လူဆိုးလူမိုက်များ ဖြစ်ကြောင်း အားလုံးသိရှိထားကြလေသည်။

သူဌေးကြီးလီ၏လူများသည် ယင်းချူးထံသို့ ဦးတည်သွားကြပြီး အထပ်ထပ် ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေသည်။

ဆိုင်ထဲ၌ ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာတော့မည် ဖြစ်သည်။ စားသောက်နေသူများလည်း ဆိုင်ထဲမှ ကပျာကယာ ထွက်သွားကြတော့သည်။

ယင်းချူးက အရက်တစ်ခွက် ငှဲ့သောက်လိုက်သည်။ တဖန် အရက်ခွက်ကို ပြန်ချထားပြီး ဝိုင်းရံထားသူများအား ဆူကြည့်ကာ...

“ကျုပ်စားသောက်ပြီးသွားမှ ခင်ဗျားတို့ ရောက်လာကြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူများ ယခုထက် စော၍ ရောက်လာပါက စားသောက်မှုကို တစ်ဝိုင်းတစ်စဖြင့် ရုပ်လိုက်ရမည် ဟောတ်ပါလား။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူများအား ဦးဆောင်လာသူမှာ ခေါင်းတုံးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

သူဌေးကြီးလီ အားထားရသည့် လက်ရုံးတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ ခေါင်းတုံးကြီးက...

“မသေခင် ဝဝစားသွားရတာ သိပ်ကို ကံကောင်းတယ် နတ်ထားပေါ့”

ယင်းချူးက...

၁၈ ❖ မိုးကျော်သူ

“မသေခင် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်း သည်ဆိုင်ထဲမှာပဲ သေရမှာ”

“ဪ”

ယင်းချူး ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သည်။

“ဘယ်တော့များလဲဗျာ”

“အခုပဲ”

ခေါင်းတုံးကြီး၏ကားဆုံးသည်နှင့် အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူနှစ်ယောက်က ယင်းချူးအား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

“ဝစ်...ဝစ်”

ဝင်းလက်သော ဓားရောင်များ စူးရှသော လေတိုးသံများနှင့်အတူ ပြင်းထန်သော ဓားချက်များက ယင်းချူးထံ တိုးဝင်သွားလေသည်။

ယင်းချူး ထိုင်ရာမှမထဘဲ လက်တစ်ဘက်မြောက်ကာ အင်္ကျီလက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်လေသည်။

အတွင်းအားအသုံးပြုလိုက်သည့် လေပွေလှိုင်းများ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး တိုးဝင်လာသော ဓားနှစ်လက်ကို ရိုက်ထုတ်ဖယ်ရှားပြီး ဖြစ်သွားလေသည်။ တိုက်ခိုက်သူနှစ်ယောက်လည်း ဒဏ်ဒဏ်ယိုင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်လိုက်ရလေသည်။

ခေါင်းတုံးကြီး မကျေမနပ် ဖြစ်သွား၏။

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၁၉

“မင်း ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ကျုပ်ရဲ့ ဓားကို ဖယ်ရှားပစ်ဖို့ ကြိုးစား

သည်မိန်းပါဦး”

ကိုယ်တိုင် ဓားဘစ်လက်ဖြင့် ရှေ့ဝှိုးတိုက်ခိုက်လိုက်လေ

သည်။ ယင်းချူး ထိုင်ရာမှမထပါ။

“ကောင်းလိုက်တဲ့ ဓားသိုင်း”

ခေါင်းတုံးကြီး၏ဓားသိုင်းကို ချိုးကျူးပြီး ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်

ထိုးဖို့ လှုပ်ရှားကာ ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်၏။

“ဝိ...ဝိ”

ခေါင်းတုံးကြီး၏ဓားချက်များသည် ယင်းချူး၏ခန္ဓာကိုယ်

ပွတ်ကာသီကာ လွဲချော်သွားလေသည်။

ယင်းချူး သိုင်းပညာ မခေမကြောင်း ခေါင်းတုံးကြီး လက်ခံ

နိုင်ပြီး သူ၏လူများအား အော်ငေါက်လိုက်လေသည်။

“ဘာလုပ်နေကြတာလဲ ဝင်တိုက်ကြပါတော့လား”

ဤတွင်...

“တိုက်ကြဟေ့”

“ဟား”

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူများလည်း ညာသံပေးကာ ဝင်

တိုက်ခိုက်လိုက်ကြရာ ဓားသောက်ဆိုင်ထဲ၌ ပြင်းထန်သော

သံပွဲ ပေါ်ပေါက်လာလေတော့သည်။

ဆိုင်ထဲ၌ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

စားသောက်သူများနှင့် ဆိုင်လုလင်များ ထွက်ပြေးရှောင်တိမ်းသွားကြပြီ ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

ဆိုင်ရှင်ဟုတ်ဝမ်းကတော့ မပြေးနိုင်ပါ။

သူပိုင်ဆိုင်သော ပစ္စည်းများအတွက် ထွက်မပြေးနိုင်အောင် ဖြစ်နေခြင်းပင်။

ထိုအတူ...

အနောက်ဘက်နံရံနှင့် ကပ်လျက် စားပွဲတစ်လုံး၌ တစ်ယောက်ထဲထိုင်ကာ စားသောက်နေသူတစ်ယောက်လည်း ရှိနေ၏။

ထိုလူမှာ ယင်းချူးနှင့် သက်တူရွယ်တူခန့် ရှိပြီး မီးခိုးရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ထား၏။

ယင်းချူးနှင့် ဆန့်ကျင်နေသည်ကား ယင်းချူးကဲ့သို့ ပြုံးစွဲဖော်ရွေသော အသွင်မရှိ။

အေးစက်မာကျောပြီး ခံစားချက် ကင်းမဲ့သော အမူအရာ ရှိသည်။

ထိုလူရွယ်က တိုက်ပွဲအား လုံးဝအမှုမထားပြီ။

အေးအေးဆေးဆေး အရက်သောက်နေ၏။

ထိုစဉ်...

“ဝုန်း”

ယင်းချူး၏လက်ချက်ကြောင့် လွင့်စဉ်လာသည့် အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူတစ်ယောက်က မီးခိုးရောင်လူရွယ် အနီးသို့ ရောက်လာ၏။

လူရွယ်၏မျက်နှာ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားပြီး လက်တစ်ဘက် ဆန့်ထုတ်လိုက်ရာ...

“ဝုန်း”

ထိုလူမှာ ပြင်းထန်သော အင်းအားကြီးတစ်ခုက ရိုက်ထုတ်တိုက်သည့်အလား ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သည်အထိ အရှိန်ဖြင်းဖြာ လွင့်ထွက်သွားတော့သည်။ မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ တွဲဖက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ခေါင်းတုံးကြီး ဦးဆောင်သော အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူများ အရေးနိမ့်ကာ ဖရိုဖရဲနောက်ဆုတ်သွားကြသည်ကို တွေ့မြင်ထိတ်ရလေတော့သည်။

၂၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ခေါင်းတုံးကြီးတို့လူစု အရေးနိမ့်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူများ ထိပ်ပေါက်ခေါင်းကွဲ ဒဏ်ရာ အနာတရ ဖြစ်ကာ ထွက်ပြေးသွားကြပြီ ဖြစ်သည်။

ယင်းချူးရှေ့၌ ခေါင်းတုံးကြီးတစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ လေသည်။

ဆိုင်ရှင်ဟုတ်ဝမ်းက ငေးကြည့်နေ၏။

ခေါင်းတုံးကြီးတို့လူစုအား အနိုင်ရလိုက်သော်လည်း ယင်း ချူးအား ချီးကျူး၍ မရသေးပါ။

သူဌေးကြီးလီ ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ယင်းချူးအား ဒုက္ခ ပေးလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

အခက်အခဲအန္တရာယ်များနှင့် အဆက်မပြတ် ကြုံတွေ့ရပြီး နောက်ဆုံး ယင်းချူး ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မည်ဟု ဆိုင်ရှင်ဟုတ်ဝမ်း ယုံကြည်ထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ယင်းချူးက...

“ခင်ဗျားကို အနာတရ မဖြစ်စေချင်ပါဘူးဗျား သူဌေးကြီးလီ ကိုလဲ စိတ်အေးအေးထားပြီး စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ဖို့ ပြောလိုက်ပါ။ သူ့ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေ မှားယွင်းနေတယ်ဆိုတာ သူနားလည်ပါတယ်။ အမှားကို ပြုပြင်လိုက်မယ်ဆိုရင် အားလုံးကောင်းသွားမယ်”

ခေါင်းတုံးကြီးက...

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ သူဌေးကြီးကို ကျွပ်ပြောပြလိုက်ပါ့မယ်”

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၂၃

ပြောပြီး ဦးညွတ်လိုက်သည်။

ခေါင်းတုံးကြီးမှာ လူဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သဘောမ နောကောင်းသူ မဟုတ်ပါ။

ရုံးနိမ့်သွားခြင်းကြောင့် ထိတ်လန့်ကာ နောင်တရမည် ဟုတ်တဲ ခံပြင်းပြီး အကောက်ကြိဖို့ ကြိုးစားမည့် လူစားမျိုး ဖြစ်ပါ တော့သည်။

ခါးကိုင်၍ လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်ကာ ဦးညွတ်လိုက်သည့် တဒဂ်အချိန်လေးမှာပင် အကျီလက်အိုးကြားမှ ဝှက်ထားသည့် အဆိပ်အုပ်ကလေးများဖြင့် တိတ်တဆိတ် ပစ်ခတ်လုပ်ကြံလိုက် သည်။

အဆိပ်အုပ်ကလေးများသည် ယင်းချူးထံသို့ တိတ်တဆိတ် ဝစ်လွင့်သွားလေသည်။

အဆိပ်အုပ်တစ်ချောင်း ထိမှန်လိုက်သည်နှင့် ယင်းချူး ချက် ခွင်းလဲကျ သေဆုံးသွားလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

ခေါင်းတုံးကြီးကလည်း သူ၏လုပ်ကြံမှု အောင်မြင်လိမ့်မည် ဟု ယုံကြည်ထားလေသည်။

သို့သော်...

ယင်းချူး အပြုံးမပျက်ဘဲ အဆိပ်အုပ်ကလေးများကို အကျီ ထက်ဖြင့် လိပ်ကာ ဖမ်းယူထားလိုက်လေသည်။

အဆိပ်အုပ်ကလေးများ မြင်ကွင်းမှ အမှန်တကယ် ပျောက်

၂၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ကွယ်သွားတော့သည်။

“ဟင်”

ခေါင်းတုံးကြီး ထိတ်လန့်သွား၏။

ယင်းချူးကို မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ယင်းချူးက

“ကျုပ်နေရာမှာ တခြားလူ တစ်ယောက်ယောက်ဆိုရင် ခင်ဗျားအသက်ရှင်နေဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဗျ။ ဟုတ်ရဲ့လား”

ခေါင်းတုံးကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်..ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

ယင်းချူးက...

“ကျုပ်နဲ့ တွေ့တာ ခင်ဗျားတို့အားလုံး ကံကောင်းပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့အားလုံး လူကောင်းသူကောင်းတွေ ဖြစ်သွားတာပဲ။ ကျုပ်ကလဲ တွေ့မြင်ချင်ပါတယ်ဗျာ”

ခေါင်းတုံးကြီးက...

“ခင်ဗျားရဲ့ စေတနာကို လေးစားပါတယ်။ ကျုပ်တို့ပြုပြင်ပေးမယ်။ ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပြုပါဗျာ”

“ကောင်းပါပြီ။ သွားနိုင်ပါပြီ”

ယင်းချူးက သွားခွင့်ပြုလိုက်လေသည်။

ခေါင်းတုံးကြီးလည်း ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ ချက်မျှင်းပြေးလွှားသွားစေတော့သည်။

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၂၅

ဆိုင်ထဲ၌ ပို၍ လူရှင်းသွား၏။

ဆိုင်ရှင်ဟုတ်ဝမ်း၊ ယင်းချူးနှင့် အေးစက်ခက်ထန်သော လူရွယ်တို့သုံးယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ယင်းချူးသည် ခေါင်းတုံးကြီးတို့အား ရှင်းပြနိုင်ခဲ့သည်ဟု ထုဆကာ ကျေနပ်နေ၏။

ဆိုင်ရှင်ဟုတ်ဝမ်းကား နောက်ထပ် ပေါ်ပေါက်လာမည့် တိုက်ပွဲများအကြောင်း တွေးပြီး ရင်လေးနေ၏။

အေးစက်ခက်ထန်သော လူရွယ်ကား တုံ့လိုတာဝေ ရှိနေသည်။ ဆိုင်ထဲ၌ အပ်ကျသံကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်...

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းမှာ တဒဂ် အချိန်လေးမျှသာ ဖြစ်သည်။

ဆိုင်အပြင်ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာသော စူးရှသည့် အော်ဟစ်သံက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းကို ဖြိုခွဲလိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

“အား”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံကြီး ထွက်ပေါ်လာပြီး ချက်ချင်း နှုတ်ပျောက်သွား၏။

ထိုအော်သံမှာ ထွက်ပြေးသွားသော ခေါင်းတုံးကြီး၏အသံ

၂၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ဖြစ်ကြောင်း ယင်းချူး သတိပြုမိလိုက်သည်။

ခေါင်းတုံးကြီး ထွက်ပြေးသွားသော်လည်း ကံမကောင်းနိုင်
တော့ကြောင်း ထင်ရှား၏။

ခေါင်းတုံးကြီးအား မည်သူက ဒုက္ခပေးလိုက်ပါသနည်း။

တွေးတောနေစရာ မလိုပါ။

သူဌေးကြီးလီ၏လက်ချက်ပင် ဖြစ်ရမည် မဟုတ်ပါလား။

ယင်းချူးက ဆိုင်တံခါးပေါက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာကာ ဆိုင်ထဲသို့

လူသုံးယောက် ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

သူဌေးကြီးလီနှင့် သူ၏ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူဌေးကြီးလီကိုယ်တိုင် သိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်

သံကဲ့သို့ သူ၏ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်မှာလည်း ထိပ်တန်းသိုင်း

ပညာရှိကြပြီး အလွန်ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်သူများ ဖြစ်လေသည်။

သူဌေးကြီးလီနှင့် ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်သည် ယင်းချူး

နှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ကြလေသည်။

စူးရှသော မျက်လုံးများဖြင့် ယင်းချူးအား စိုက်ကြည့်လိုက်

ကြသည်။

ယင်းချူး ပြုံးလိုက်သည်။

“ခါခင်ဗျားရဲ့ သဘောထားကို ဖော်ပြလိုက်တာပေါ့ ဟုတ်

လား”

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၂၇

သူဌေးကြီးလီက...

“ယင်းချူး၊ မင်းက ကျုပ်ဆီကို လာခဲ့တာ မှားနေပြီဆိုတာ

သိထားသင့်တာပေါ့”

ယင်းချူးက...

“ခင်ဗျားသေသေချာချာ စဉ်းစားပါဦးဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ လုပ်

ချင်တွေ မှားယွင်းနေပြီဆိုတာ တွေ့လာရပါလိမ့်မယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား”

သူဌေးကြီးလီ လှောင်ပြောင်ရယ်မာလိုက်လေသည်။

“ဂျူပ် မမှားဘူး၊ မင်းမှားတာ၊ ကျုပ်ဟာ ဘယ်တော့မှ

မှားကောင်း ဖြစ်လာမယ့် လူတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ”

“ဪ”

ယင်းချူး ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်လေသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားဟာ လူကောင်း ဖြစ်ဖို့ မပြုပြင်

ဘူး မပြုဘူးစားဘူး၊ နောင်တ မရနိုင်တော့ဘူးဆိုရင်လဲ ကျုပ်လက်

ထည့်လိုက်ရတော့မှာပေါ့”

သူဌေးကြီးလီက...

“မင်း နုချိန်မှာ လက်လျော့မယ်၊ နောက်ကြောင်းလှည့်ပြန်

အတယ်ဆိုလို့ မရတော့ဘူး”

ယင်းချူး ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်လက်လျော့လိုက်မယ်ဆိုတာ နောက်ကြောင်းလှည့်

၂၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ပြန်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားကို မဆုံးမလို့ မရဘူးဆိုတာကို နားလည် လိုက်တာပါ။”

သူဌေးကြီးလီက...

“ကျုပ်ကို ဆုံးမနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ မင်းဟာ သူရဲကောင်း

ပဲ”

ယင်းချူးက...

“အားလုံးကတော့ ကျုပ်ကို သူရဲကောင်းလို့ ပြောကြတာပဲ

ဗျ”

သူဌေးကြီးလီက...

“ကျုပ်ကလဲ သူရဲကောင်းကိုမှ ဆုံးမချင်တာပါ”

သူက လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်လျှင် ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက် က ရှေ့သို့ ခုန်ထွက်ကာ ယင်းချူးအား တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေတော့ သည်။

စားသောက်ဆိုင်ထဲ၌ တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာပြန်လေတော့ သည်။

ပေါင်းစပ်ခြင်း

သူဌေးကြီးလီသည် ယင်းချူးအား အနိုင်ရလိမ့်မည်ဟု ထင်ထင်ယှက်ယှက် ယုံကြည်ထားလေသည်။

သူ၏ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်မှာ အားထားရသည် မဟုတ် သေး။

ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်သည် ဓားတစ်လက်စီ အသုံးပြု တာ ယင်းချူးအား ဝဲယာဘစ်ဘက်တစ်ချက်မှ ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် တိုက် ခြင်းကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဝှစ်-ဝှစ်”

“ဟူ-ဟူ”

လေတိုးသံများ၊ ဓားဝှေ့သံများ ထွက်ပေါ်လာကာ ဓား ခြင်းက ယင်းချူး၏တစ်ကိုယ်လုံး ဖုံးလွှမ်းထားလိုက်လေသည်။

ပြင်းထန်သော ဓားချက်များကြောင့် ယင်းချူး ဒုက္ခရောက် သွားမည် ဟင်ရလေသည်။

၃၀ ❖ မိုးကျော်သူ

မီးခိုးရောင်ဝတ်ထားသူက မလှုပ်မယှက်။

သူဌေးကြီးလီက အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေ၏။

သူ၏ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်သည် ယင်းချွေးအား ကောင်စွာ ထိန်းရှုပ်ထားနိုင်သည်ဟု ယုံကြည်ထား၏။

သူက လှုပ်ရှားလိုက်မည်ဆိုသည်နှင့် ယင်းချွေး ဒုက္ခရောက်ရမည်ဟုလည်း ယုံကြည်ထားလေသည်။

သူဌေးကြီးလီက ပိုင်မှ လုပ်တတ်သူ ဖြစ်သည်။

လက်နက်ပုန်းကလေးများ အသင့်ပြင်ရင်း ယင်းချွေးအား တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုမီ သေချာအောင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

ဤတွင် ချောင်ကျကျ စားပွဲမှ မီးခိုးရောင်ဝတ်ထားသူထံ သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

သူဌေးကြီးလီ မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

မီးခိုးရောင်ဝတ်ထားသူအား သေသေချာချာ အကဲခတ်လိုက်လေသည်။

သူ၏ရင်ထဲ အေးစိမ့်သော ခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။

အဆိပ်ပြင်းလှသည့် မြေဆိုးတစ်ကောင်အား တွေ့လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်လေသည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ”

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၃၁

သူဌေးကြီးလီ တွေးတော့လိုက်သည်။

ဤမြို့ကလေးနှင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင် ဒေသတိုက်၌ မည်သို့သောကိစ္စဖြစ်စေ အပ်ကျသည်ကအစ သူသိထားပေသည်။

မီးခိုးရောင်ဝတ်ထားသူကိုတော့ သူ မသိပါ။

ထိုလူသည် မျက်နှာစိမ်းတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး ထိပ်တန်းသိုင်း

ဤ ရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းလည်း တခဏအတွင်း သတိပြုမိခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် ယင်းချွေးအား မတိုက်ခိုက်ဝံ့အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

သူက ယင်းချွေးကို အာရုံစိုက်လိုက်ချိန်၌ မီးခိုးရောင်ဝတ်ထားသူက လှုပ်ရှားလာမည်ဆိုလျှင် အခက်ကြီးရနိုင်သည် မဟုတ်ပါ။

သူဌေးကြီးလီ မလှုပ်ရှား ဖြစ်တော့ဘဲ ကျောက်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်အလား မလှုပ်မယှက် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

၃၂ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဟိတ်”

“ယား”

ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်က ညာသံပေးကာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်နေကြလေသည်။

သူတို့၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ပြင်းထန်နေပါတော့သည်။

ဓားချက်များက ပြင်းထန်သည်။

လျင်မြန်တိကျသည်။

ဓားတစ်ချက် ထိသည်နှင့် ယင်းချူး အသက်ပျောက်သွားမည် ဖြစ်လေသည်။

ယင်းချူးက ထိုင်မြဲထိုင်နေဆဲ။

သူ၏လက်ထဲ ဓားတစ်လက် ရောက်လာသည်။

ဓားဝေယမ်းကာ ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်၏ တိုက်ခိုက်မှုကို

ပြန်လည်ရင်ဆိုင်နေလေသည်။

“ခြစ်နဲ့ခြစ်နဲ့”

ဓားများ ပြင်းထန်စွာ ထိတွေ့ မိလိုက်ပြီး မီးပွင့်တလေးများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်သည် အသာစီးရသကဲ့သို့ ရှိပုံသော်လည်း...

အချိန်အတန်ကြာလာသည့်တိုင်အောင် ယင်းချူး၏အင်္ကျီ

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၃၃

ပေါ်ထိ အောင် တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်း မရှိသေးရကား ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက် ဒေါသထွက်လာတော့သည်။

“တောက်”

“သေပေတော့”

အော်ငေါက်ရင်း အစွမ်းကုန်ထုတ်ကာ ပို၍ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ယင်းချူး ထိုင်နေ၍ မရတော့ပါ။

ဆက်ပြီး ထိုင်နေပါက ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ကောင်းစွာ ခုခံကာကွယ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ဘဲ အခက်

ကြုံရတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်သည် မဟုတ်ပါလား။

“ဟိတ်”

ယင်းချူး ထိုင်ရာမှ ကြွတက်ကာ လေထဲခုန်တက်လိုက်လေသည်။

“ဟူး”

သူ၏ခန္ဓာကိုယ် လေထဲ ရောက်သွား၏။ လက်တစ်ဘက်က ဓားဝေယမ်းကာ ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ဖယ်ရှားလိုက်လေသည်။

“ခြစ်နဲ့ခြစ်နဲ့”

ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်လည်း နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ရသည်။

၃၄ ❖ မိုးကျော်သူ

သို့သော်...

“မင်း ဘယ်ပြေးမလဲ”

အော်ငေါက်ကာ ပြိုင်တူ လေထဲခနဲတက်ကာ ယင်းချူးအား လိုက်လံတိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုတဒဂ်အချိန်လေးသည် သူဌေးကြီးလီအတွက် အခွင့်ကောင်းတစ်ရပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

သူဌေးကြီးလီသည် မီးခိုးရောင်လူရွယ် ရှိနေသည့်တိုင် အောင် အခွင့်အရေးကို လက်လွတ်မခံနိုင်သဖြင့် လက်နက်ပုန်းလေးများဖြင့် ပစ်ခတ်လိုက်တော့သည်။

သူဌေးကြီးလီက လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် မီးခိုးရောင်ဝတ်ထားသူလည်း လှုပ်ရှားလာလေတော့သည်။

သူဌေးကြီးလီက လက်နက်ပုန်းများဖြင့် ယင်းချူးအား တိုက်ခိုက်လိုက်သည့် တဒဂ်အချိန်လေးမှာပင် မီးခိုးရောင်ဝတ်ထားသူက ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်လုံးကို ပစ်လွှင့်လိုက်လေသည်။

“ဝုစ်”

ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်လုံးသည် သူဌေးကြီးလီထံသို့ ပစ်လွှင့်သွားလေသည်။

အထီးကျန်ကလွဲစား(ပ) ❖ ၃၅

မြားတစ်စင်း ပစ်လွှင့်လာသကဲ့သို့သော လေတိုးသံကြောင့် သူဌေးကြီးလီ ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

ကပျက်ကယာ ခန္ဓာကိုယ်ယိမ်းနွဲ့ ရှောင်တိမ်းလိုက်လေသည်။

“ဦး”

ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်လုံးမှာ သူဌေးကြီးလီ အနီးမှ ပွတ်အသိကာ ဖြတ်သန်းသွားလေသည်။

ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်လုံးက ထိမှန်ခြင်း မရှိသော်လည်း သူဌေးကြီးလီ ရှောင်လိုက်ရသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ဟန်ချက်ပျက်သွားသည်ကို သိနိုင်၏။

ထို့ကြောင့် သူ၏လက်နက်ပုန်းလေးများလည်း ပစ်မှတ်သို့ မတည်မတ်မတ် ပစ်လွှင့်သွားခြင်း မရှိတော့ဘဲ ပစ်မှတ်မှ လွဲချော်သွားလေသည်။

သူဌေးကြီးလီ၏လက်နက်ပုန်းများသည် ယင်းချူးအား ထိမှန်ခြင်း မရှိဘဲ အကျိုးမဲ့ ဖြစ်သွားသည်ဆိုသော် အကြောင်း ရှိမည်မဟုတ်ပေ။

ယခုတော့...

လက်နက်ပုန်းလေးများသည် ပစ်မှတ်ကို လွဲချော်သွားသော်လည်း ယင်းချူးအား တိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးစားနေသည့် ကိုယ်ရံတစ်ယောက်ဆီသို့ လမ်းကြောင်းလွဲကာ တိုးဝင်သွားလေသည်။

၃၆ ❖ မိုးကျော်သူ

တိုက်ခိုက်နေကြသည်ဖြစ်ရာ လူချင်း နီးကပ်နေကြပြီး ယင်းချူးအား လွှဲချော်သွားသည်နှင့် အနီး၌ရှိနေသည့် ကိုယ်ရံတော် နှစ်ယောက်ထံသို့ တိုးဝင်သွားခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက် ထိတ်လန့်သွားကြလေသည်။
“သတိထား”

အချင်းချင်း သတိပေးလိုက်ကြသည်။

ယင်းချူးအား တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုနိုင်ကြတော့ဘဲ ကဏ္ဍကယာ ရှောင်တိမ်းလိုက်ကြလေသည်။

သို့တိုင် လက်နက်ပုန်းအချို့က ကိုယ်ရံတော်တစ်ယောက်အား ထိဖြစ်အောင် ထိသွားလေသည်။

လက်နက်ပုန်းလေးများ၌ အဆိပ်သုတ်လိမ်းထားသည် ဖြစ်ရကား လက်နက်ပုန်းထိကာ အဆိပ်မိသွားသော ကိုယ်ရံတော်မှ စူးရှစွာ အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

“အား”

အဆိပ်က ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ပြင်းထန်သဖြင့် ကိုယ်ရံတော်မှာ ချက်ချင်းပင် ပါးစပ်၊ နှာခေါင်းနှင့် နားထဲသွေးများ ယိုစီးကျလာပြီ။

“ပုန်း”

ကြမ်းပြင်ပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ပြုတ်ကျသွားတော့သည်ကိုယ်ရံတော်တစ်ယောက် အသက်ပျောက်သွားပြီ ဖြစ်

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၃၇

ကျန်ကိုယ်ရံတော်တစ်ယောက်လည်း သက်သာသည်တော့သတိပါချေ။

ယင်းချူးက အလွတ်မပေးဘဲ တိုက်ခိုက်လိုက်သည် မသိပါလား။

“ဝိုး”

စီးခိုးရောင်ဝတ်ထားသူ ပစ်လွှတ်လိုက်သော ရေခွေးကြမ်းကန်လုံးသည် သူဌေးကြီးလီ ရှောင်လိုက်သဖြင့် ပွတ်ကာသိကာ မကျော်သွားပြီး ယင်းချူးထံသို့ ဦးတည်သွားလေသည်။

“သွားစမ်း”

ယင်းချူးက လက်ဝါးရိုက်ထုတ်လိုက်ရာ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဌေးလှိုင်းများက ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်လုံးအား အစိတ်စိတ် အစွဲကွဲအက် ကြေဗွသွားစေသည်အပြင် လာရာလမ်းအတိုင်း ဖြစ်သည် ပစ်လွှင့်သွားစေခဲ့တော့သည်။

ယင်းချူးသည် ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်လုံးအား ရိုက်ထုတ်ပြီး ကျန်ရှိနေသေးသော ကိုယ်ရံတော်အား ဆက်လက်တိုက်ခိုက်လေသည်။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုမှာ တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း လျှပ်လှုပ်ရှားလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကိုယ်ရံတော်သည် သူ၏အဖော်ခံလိုက်ရသည်ကို မြင်လျှင် ထိလန့်ကာ နောက် ဆုတ်ဖို့ ကြိုးစားနေစဉ်မှာပင် ယင်းချူး၏ခါး

၃၀ ❖ စိုးကျော်သူ

ချက်က နိပ်ခနဲ ကျရောက်လာလေသောအခါ ရှောင်တိမ်းနိုင်စွမ်းမရှိ ဖြစ်သွားတော့သည်။

“ဝစ်”

“ဒုတ်”

“အား”

ပြင်းထန်သော ဓားချက်က ကိုယ်ရံတော်၏ခန္ဓာကိုယ်အား ခပ်စွေစွေ အနေအထားဖြင့် နှစ်ခြမ်းခွဲပစ်လိုက်တော့သည်။

ကိုယ်ရံတော်မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ မရောက်မီ လေထဲမှာပင် အသက်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်မှာ ယင်းချူးကို အထက်စီးရမည့် အခြေအနေ ရောက်ရှိပြီးမှ က်ဆိုးသွားကြလေသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ကြမ်းပြင်ပေါ်ရောက်ကာ အသက် ပျောက်နေကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထို့အတူ...

သူဌေးကြီးလီလည်း အခြေအနေ မကောင်းတော့ချေ။

သူ့အား ရေဋ္ဌေးကြမ်းပန်းကန်လုံးနှင့် မီးခိုးရောင်ဝတ်ထား သူက ပစ်လိုက်သည်ကို သိရှိပြီး ချက်ချင်းလှည့်၍ ရင်ဆိုင်လိုက်၏။

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၃၉

“ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘဲ ဝင်ရှုပ်တာ သေချင်လို့ပဲ”

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် မြားတစင်းပမာ မီးခိုးရောင်ဝတ်ထား သူထံသို့ တိုးဝင်သွား၏။

လက်နှစ်ဘက် ဆန့်တန်းကာ အရှိန်ဖြင့် တိုးဝင်တိုက်ခိုက် ထိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူ၏လက်နှစ်ဘက်၌ ဘူးကလေးများ ပါရှိသော သံမဏိ ထက်အိတ်များ စွပ်ထားလေသည်။

အဆိပ်များလည်း သုတ်လိမ်းထားသည် ဖြစ်ရကား အလွန် ကြောက်စရာကောင်းသော လက်နက်တစ်မျိုး ဖြစ်လေသည်။

သူဌေးကြီးလီသည် ဖြိုင်ဘက်၏ ဓားလှံလက်နက်များကို ထက်အိတ်စွပ်ထားသည့် လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ဖမ်းဆီးကာ ချိုးဖဲ့ပစ်ပြီး

ခြင်ဘက်ကို အနိုင်ယူခဲ့သည်မှာ အကြိမ်များပြီး ဖြစ်လေသည်။

ယခုလည်း မီးခိုးရောင်ဝတ်ထားသူက လက်နက်တစ်ခုခုဖြင့် ထိုက်ခိုက်လာပါက လက်နက်ကို လက်အိတ်စွပ်ထားသည့် လက်တစ်

ဘက်ဖြင့် ဖမ်းဆီးပြီး ကျန်လက်အိတ်စွပ်ထားသည့် လက်တစ်ဘက် ဖြင့် တိုက်ခိုက်အနိုင်ယူဖို့ ရည်ရွယ်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်...

လက်တွေ့တွင် သူ့မျှော်လင့်ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်မလာပါချေ။ အကြောင်းမှာ ယင်းချူး ရိုက်ထုတ်လိုက်သည့် အကြမ်းပန်း

ပန်းလုံးကဲ့ အပိုင်အစများသည် လက်နက်ပုန်းများသဖွယ် တိုးဝင်

၄၀ ❖ မိုးကျော်သူ
လာခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

“ဟင်”

သူဌေးကြီးလီ ထိတ်လန့်သွားလေသည်။ ကံပျာကယာ
အပေါ်ခုန်တက် ရှောင်တိမ်းဖို့ ကြိုးစားလိုက်လေသည်။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုက လျင်မြန်လှသဖြင့် အကြမ်းပန်းကန်ကွေး
များကို ရှောင်တိမ်းနိုင်မည်မှာ ကျိန်းသေ၏။

သို့သော် သူက မီးခိုးရောင်ဝတ်ထားသူအား ဆက်၍
မတိုက်ခိုက်နိုင်တော့ပါ။

မီးခိုးရောင်ဝတ်ထားသူအား တိုက်ခိုက်မှု အကြံအစည်ကို
စွန့်လွှတ်လိုက်ရလေသည်။

သူဌေးကြီးလီက တိုက်ခိုက်လာသည်နှင့် မီးခိုးရောင်ဝတ်
ထားသူကလည်း ပြန်လည်တုန်ပြန်လိုက်လေသည်။

သူဌေးကြီးလီက ဆက်၍ တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်း မရှိသောအခါ
မီးခိုးရောင်ဝတ်ထားသူ၏တိုက်ခိုက်မှုက ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း
သွားတော့သည်။

ပြင်းထန်သော လေပွေလှိုင်းများသည် သူဌေးကြီးလီထံသို့
တိုးဝင်သွားတော့သည်။

“ဟူး”

သူဌေးကြီးလီက လေထဲ ကျွမ်းတပတ်ပစ်ကာ ရှောင်တိမ်း
လိုက်လေသည်။

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၄၁

သူက နှစ်ဆင့်ရှောင်လိုက်သော်လည်း လေပွေလှိုင်းများနှင့်
အကြမ်းပန်းကန်ကွေ အပိုင်းအစများက သူ့အား လှမ်းမြို့ထားလိုက်
လေသည်။

ထို့အပြင်...

“ခင်ဗျား နောင်တရမှာပါ”

စကားသံနှင့်အတူ ယင်းချူးက အနီးသို့ ရောက်ရှိလာပြန်ရ
ကား ကံဆိုးသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း သူဌေးကြီးလီ နားလည်သွားတော့
သည်။

“အား”

သူဌေးကြီးလီ၏ အထိတ်တလန့် အော်သံနက်ကြီးကြောင့်
ဆိုင်ရှင်ဟုတ်ဝမ်း ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထကာ နားနှစ်ဘက်ကို လက်
ခါးဖြင့် ကပျာကယာ ဖိ၍ ဖိတ်ထားလိုက်မိလေတော့သည်။

ထိုတခဏမှာပင် တိုက်ပွဲလည်း ပြီးဆုံးသွားလေတော့
သည်။

မြို့ပြင်၌ တောင်ကုန်းလေးတစ်ခု ရှိသည်။
ထိုတောင်ကုန်းလေးပေါ်၌ ဘုံကျောင်းလေးတစ်ခု ရှိနေ၏။
ဘုံကျောင်းလေးနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ အရိပ်ကောင်းသော

၄၂ ❖ မိုးကျော်သူ

သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိနေသည်။

ထိုသစ်ပင်ကြီးအောက်၌ လူနှစ်ယောက် ရှိနေကြထေ
သည်။

ယင်းချူးနှင့် မီးခိုးရောင်ဝတ်ထားသူတို့နှစ်ယောက် ရှိနေ
ကြ၏။

ယင်းချူးက...

“သူဌေးကြီးလီဟာ သည်လောက် ကြောက်စရာကောင်း
မယ် မထင်ဘူး”

မီးခိုးရောင်ဝတ်ထားသူက...

“ကိစ္စ မရှိဘူး၊ သူက ခင်ဗျားကို လက်ဖျားနှဲ့တောင် ထိစေ
မရပါဘူး”

ယင်းချူးက...

“ခင်ဗျားရဲ့ စကားက ထူးခြားနေပါလား”

မီးခိုးရောင်ဝတ်ထားသူက...

“ကျုပ် တကယ်ပြောနေတာ”

ယင်းချူးက...

“သူဌေးကြီးလီက ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားက
လက်ပိုက်ကြည့်မနေဘူး ဆိုပါတော့”

မီးခိုးရောင်ဝတ်ထားသူက...

“ကျုပ်က သူဌေးကြီးလီတို့ ခင်ဗျားကို အကောက်ကြံမယ်

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၄၃

ဆိုတဲ့ သတင်းကို ကြားမိတာနဲ့ ချက်ချင်း လိုက်လာခဲ့တာပေါ့”

ယင်းချူးက...

“ကျုပ်အတွက် စိုးရိမ်နေတာ၊ ခင်ဗျားမှာ အကြောင်းတစ်ခု
ရှိနေလို့ ဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

“မှန်ပါတယ်ဗျာ”

“ဘယ်လိုအကြောင်းများလဲ ပြောပါဦး”

“ကျုပ်က ခင်ဗျားနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ချင်လို့ပါဗျာ”

“ဪ”

ယင်းချူးက မီးခိုးရောင်ဝတ်ထားသူအား မြေဆုံးခေါင်းဆုံး
အထဲခတ်လိုက်လေသည်။

ထိုလူမှာ ထိပ်တန်းသိုင်းသမားတစ်ယောက် အသွင် ရှိနေ
အပြစ်ပြောစရာ တစ်ကွက်မျှ မတွေ့ရချေ။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှလည်း အေးစိမ့်သော ဓား၏အငွေ့အ
ထက်များ ထွက်ပေါ်နေ၏။

ကြောက်စရာကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု ယင်း
နားလည်လိုက်လေသည်။

ယင်းချူး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျုပ်က သိုင်းလောကမှာ ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့တာ
အတော်ကြာခဲ့ပါပြီ၊ သည်အရပ်ဒေသတက်ကို ခရီးထွက်လာတော့မှ
လမ်းခရီးမှာ သတင်းတစ်ခု ကြားခဲ့ရတယ်”

မီးခိုးရောင်ဝတ်ထားသူ ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက စိန်ခေါ်ယှဉ်ဖြိုင်ချင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်း မဟုတ်လားဗျာ”

ယင်းချူး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားက ဝူလျောင် မဟုတ်လားဗျာ”

မီးခိုးရောင်ဝတ်ထားသူကလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“မှန်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က ဝူလျောင်ပါ”

ဝူလျောင်သည်လည်း တဖြည်းဖြည်း ကျော်ကြားလာသော သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကသားများက ယင်းချူးအား ‘စေတနာသိုင်းသမား’ဟု ဘွဲ့ထူးပေးအပ်ထားသကဲ့သို့ ဝူလျောင်ကိုလည်း ဘွဲ့ထူးတစ်ခု ပေးထားကြလေသည်။

ဝူလျောင် ပေးအပ်ခြင်းခံရသော ဘွဲ့ထူးမှာ ‘တဇ္ဇတ်ထိုးတဇ္ဇောက်ကန်း’ ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

တဇ္ဇတ်ထိုး တဇ္ဇောက်ကန်း ဝူလျောင်က သိုင်းပညာယှဉ်ဖြိုင်ရန် သူ့အား လိုက်လံရှာဖွေနေသည့် သတင်းကို ယင်းချူး မကြာသေးမီက ကြားသိခဲ့ရလေသည်။

ယခု...

ယင်းချူးနှင့် ဝူလျောင်တို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံတွေ့မိလိုက်

အိမ် ဖြစ်လေသည်။

ယင်းချူး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်က အဓိပ္ပာယ်မဲ့ မယှဉ်ဖြိုင်ချင်ပါဘူးဗျာ”

ဝူလျောင်က...

“တယ်သူက သိုင်းပညာ ပိုသာတယ်ဆိုတာ သိရအောင်

ယှဉ်ဖြိုင်တာပဲ၊ ဘာကြောင့် အဓိပ္ပာယ် မရှိရမှာလဲ”

ယင်းချူးက...

“ဒါကိုပဲ ကျုပ်က အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူးလို့ သတ်မှတ်ထားတာ”

ဝူလျောင်က...

“စိန်ခေါ်ယှဉ်ဖြိုင် တိုက်ခိုက်ကြတဲ့ ကိစ္စတွေဟာ သိုင်းလော

က ထူးဆန်းတဲ့ ကိစ္စမျိုးမှ မဟုတ်တာ၊ ကဲ...အချိန်ကြာပါတယ်

ဓားထုတ်လိုက်ပါ”

ပြောရင်း ခါး၌ဆိုတ်ဆွဲထားသော ဓားကို ခြင်ခနဲမြည် အောင်

ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

ဝင်းလက်သော ဓားရောင်များ မြိုးပျက်ထွက်ပေါ်လာ၏။

ယင်းချူး နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ မယှဉ်ချင်ပါဘူးဗျာ”

ဝူလျောင် လက်မခံပါ။

“မရဘူး၊ ခင်ဗျား မယှဉ်ချင်ဘူးဆိုရင် ကျုပ်ရှေ့မှာ ခုခံ

ကာကွယ်ပြီး ဦးသုံးကြိမ်ချ ရှစ်ခိုးကန်တော့ရမယ်”

၄၆ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဘာ”

ယင်းချူး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။
 ဝူလျောင်ကို မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်သည်။
 ဝူလျောင် လှောင်ဖြိုးဖြိုးကာ...
 “ဒါဆို ခင်ဗျား ထွက်သွားလို့ ရပါတယ်ဗျာ”
 ယင်းချူး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
 “ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ”
 ဝူလျောင်က...
 “ဒါဖြင့် ကျွန်တို့ ယှဉ်ပြိုင်လိုက်ကြတာပေါ့”
 “ကောင်းပြီ”
 ယင်းချူး လက်ခံလိုက်ရလေတော့သည်။

ယင်းချူးသည်လည်းကောင်း၊ ဝူလျောင်သည်လည်း
 ကောင်း ထိပ်တန်းသိုင်းပညာ ရှိကြသူများ ဖြစ်လေသည်။
 တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အနိုင်ရဖို့ သိုင်းကွက်
 များစွာ အသုံးပြုရမည် ဖြစ်သကဲ့သို့ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ယှဉ်ပြိုင်
 လိမ့်မည် ဖြစ်သည်။
 သို့သော်...

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၄၇

ယင်းချူးနှင့် ဝူလျောင်တို့၏ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲကား တခဏ
 အတွင်းမှာပင် အနိုင်အရှုံးအဖြေ ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။
 “ဟိတ်”
 “ယား”
 ညာသံပေးသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။
 ယင်းချူးနှင့် ဝူလျောင်တို့ ဓားကိုယ်စီ အသုံးပြုကာ ယှဉ်
 ပြိုင်လိုက်ကြလေသည်။
 ဓားရိပ်များ၊ လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။
 တခဏအတွင်းမှာပင် သိုင်းကွက်ဆယ်ကွက်ခန့် နှစ်
 သောက်စလုံး ထုတ်ဖော်အသုံးပြုလိုက်ကြ၏။
 ထို့နောက်...
 “ခြွမ်း”
 ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ၏။
 ဓားစားချင်း ပြင်းထန်စွာ ထိတွေ့မိကာ မီးပွင့်ကလေးများ
 ထွက်ပေါ်လာလေသည်။
 “ဝိုး”
 ယင်းချူး၏လက်ထဲမှ ဓားမှာ လွင့်စဉ်သွားကာ မလှမ်း
 နားရိုးရှိ သစ်ပင်ကြီး၌ ဒုတ်ခနဲ မြည်အောင် စိုက်ဝင်သွား၏။
 ဘေးလွတ်လိုက်ရသဖြင့် ယင်းချူး ရှုံးနိမ့်သွားတော့သည်။

၄၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ယှဉ်ပြိုင်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ယင်းချွေး အရေးနိမ့်သွားလေသည်။

ဂူလျောင်ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ...

“ကျုပ် ရုံးသွားပြီ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဂူလျောင်က သူ့အား စိုက်ကြည့်နေ၏။

ယင်းချွေးက...

“ကျုပ် သွားတော့မယ်”

သူက ဂူလျောင်ကို အမှုမထားတော့ဘဲ သစ်ပင်ကြီး ရှိရာသို့ လှမ်းသွားလိုက်သည်။

သစ်ပင်၌ စိုက်ဝင်နေသော ဓားရှည်ကို ဆွဲနုတ်ကာ ဓားဆီထဲ ထိုးသွင်း သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။

သူက ဂူလျောင်ကို လုံးဝမကြည့်ပါ။ ဂူလျောင်ကသာ ယင်းချွေး လှုပ်ရှားသမျှကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေ၏။

ယင်းချွေးက သူ၏မြင်း ရှိရာသို့ သွားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂူလျောင်နှင့် တဖြည်းဖြည်း လူချင်းဝေးသွားပြီး မြင်းကြီးအနီးသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်သွား၏။

ယင်းချွေး ထွက်သွားတော့မည် ဖြစ်သည်။

ယင်းချွေးကဲ့သို့ လူစားမျိုးအား အနိုင်ရလိုက်သည်မှာ ဂူလျောင်အတွက် ဝမ်းသာဂုဏ်ယူစရာ မဟုတ်ပါလား။

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၄၉

သို့သော် ဂူလျောင်၏ရင်ထဲ မည်သို့မျှ မခံစားရပါချေ။

သူ့အနိုင်ရလိုက်သော်လည်း အဓိပ္ပါယ်ကင်းမဲ့သကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဂူလျောင်က မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေဆဲ...

ယင်းချွေးက မြင်းညိုကြီးပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက် ဂူလျောင်၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွား၏။ ယင်းချွေးကို အော်ပြောလိုက်သည်။

“ရပ်လိုက်”

ယင်းချွေးက လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဂူလျောင်က...

“ခင်ဗျား တမင် အရုံးပေးလိုက်တာပဲ”

ယင်းချွေး ဘာမှမပြောပါ။

ဂူလျောင်က...

“ခင်ဗျား တမင် အရုံးပေးခဲ့တာ”

ယင်းချွေးက...

“ကျုပ် ရုံးသွားပါပြီ”

ဂူလျောင်က...

“မရဘူး၊ ကျုပ်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ရမယ်”

“ကျုပ်တို့ယှဉ်ပြိုင်ပြီးပြီလေ”

၅၀ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဒါယုဉ်ပြိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားဟန်ဆောင် ယုဉ်ပြိုင်ခဲ့တာ”

ယင်းချူးက...

“ကျုပ် တကယ် ခွဲခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်းလက်ခံသင့်ပါတယ် မင်းကျေနပ်လိုက်ပါ။ ကဲ... ကျုပ်သွားတော့မယ်”

စကားဆုံးလျှင် မြင်းငေါက်ကာ ဒုန်းစိုင်းမောင်းနှင့်သွားတော့သည်။

“ဟီး...ဟီး...ဟီး”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းညှိကြီးက ရှည်လျားစွာ ဟီလိုက်ပြီး ဒုန်းစိုင်းမောင်းနှင့် သွားတော့သည်။

“ခင်ဗျားသွားလို့ မရဘူး”

ဂူလျှောင်က အော်ငေါက်ရင်း လက်ဝေယမ်းကာ လက်နက်ပုန်းလေးများဖြင့် ပစ်ခတ် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူ၏လက်နက်ပုန်းလေးများက ယင်းချူးကို ဟန်တားနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ထားလေသည်။

သို့သော်...

ယင်းချူးက လှည့်မကြည့်ဘဲ ဓားဆွဲထုတ်ကာ လက်နောက်ပြန်ဝေယမ်းလိုက်လျှင် လက်နက်ပုန်းလေးများကို အဝေးသို့ ရိုက်ထုတ်ပြီးသား ဖြစ်သွားတော့သည်။

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၅၁

“ခြင်...ခြင်...ခြင်”

ဂူလျှောင်၏လက်နက်ပုန်းလေးများကား ယင်းချူးအား ထိမှန်ခြင်းမရှိဘဲ မြေပေါ်ကျသွားတော့သည်။

ယင်းချူးလည်း အဝေးသို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

“ခင်ဗျား ပြေးလို့ရမလား”

ဂူလျှောင် ခေါ်သတကြီး အော်ဟစ်လိုက်သည်။

မြေပေါ်ခြေဆောက်ကာ ယင်းချူးနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

ဂူလျှောင်မှာ ထိပ်တန်းသိုင်းပညာ ရှိသည်သာမက ထိပ်တန်းကိုယ်ဖေပညာ ရှိသူလည်း ဖြစ်ရကား သူ၏လှုပ်ရှားပုံမှာ ကြွယ်ကြွယ်သည့်အလား လျင်မြန်နေပါတော့သည်။

“ဟူး...ဟူး”

အဝတ်အစား လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဂူလျှောင် လိုက်လာသည်ကို မြင်လျှင် ယင်းချူးလည်း မြင်းပေါ်ပို၍ အရှိန်မြှင့်ကာ ဒုန်းစိုင်းနှင့်သွားလေသည်။

တခဏအတွင်းမှာပင် နှစ်ယောက်လုံး အစက်အပြောက်လေးများအဖြစ် အဝေးသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး နောက်ဆုံး မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားကြလေတော့သည်။

ဖိတ်စာတစ်စောင်

တစ်နှစ်...။

တစ်နှစ်ဟူသော အချိန်သည် မျက်စိတမိတ်အတွင်း ကုန်ဆုံးသွားသည်ဟုပင် ထင်ရလေသည်။

ယင်းချူးက သူငွေကြီးလီအား ဆုံးမပြီးနောက်တွင် ခွန်လွန်တောင်၌ သွားရောက်နေထိုင်ခဲ့လေသည်။

ခွန်လွန်ကိုယ်ချုပ် ရသေ့ရှမ်းသည် ယင်းချူးနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

ရသေ့ရှမ်းသည် ခွန်လွန်တောင်၏ အနောက်ဘက် တောင်ကုန်းရှိ ရသေ့များ တရားဘာဝနာ ရှုမှတ်သည့် ကျောင်းသစ်မ်းတစ်ခု၌ ယင်းချူးအား နေရာလာပြီး လိုလေသေးမရှိ ဧည့်ဝတ်ပြုခဲ့လေသည်။

ယင်းချူးသည် စာဖတ်သည်။ သိုင်းလေ့ကျင့်သည်။

ရသေ့ရှမ်းနှင့် စစ်တုရှင်ထိုးသည်။ သိုင်းလောကအကြောင်း မြူးနွေးသည်။

ဤသို့ဖြင့် အနားယူနေထိုင်ခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်ဟူသော ခွန်ကုန်ဆုံးသွားခဲ့လေသည်။

တစ်နေ့..

ရသေ့ရှမ်းက ယင်းချူးထံသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ ထူးခြားခြား စာတစ်စောင် ယူဆောင်လာလေသည်။

“ကျုပ်တို့ ခွန်လွန်တောင်ကို ခင်ဗျားနာမည်နဲ့ စာတစ်စောင် ဆောင်လာတယ်”

ယူလာသောစာကို ယင်းချူးအား ပေးလေသည်။

“ဘယ်သူ ဆီကပါလိမ့်”

ယင်းချူးက စာကို ယူကာ ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။

စာအိတ်ပေါ်၌..

“ဆရာယင်းချူး

မွေးနေ့ပွဲ ဖိတ်ကြားလွှာ”

ဟု ရေးသားထားလေသည်။

ယင်းချူး ပြုံးလိုက်သည်။

“မွေးနေ့ပွဲဖိတ်စာပဲ၊ ဘယ်သူကများ တကူးတက ဖိတ်

ကြားလိုက်သလဲ မသိဘူး”

ရသေ့ရှမ်းက..

၅၄ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဖိတ်စာလာပို့တဲ့လူကတော့ မင်း သည်မှာ ရောက်မတယ်ဆိုတာ အတော့်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ စုံစမ်းပြီးမှ သိခဲ့ရတာ၊ မွေးဖွားပွဲကို ဆက်ဆက်လာခဲ့စေချင်တယ်လို့ မေတ္တာရပ်ခံသွားတယ်”

ယင်းချူးက...

“အဲသည်လူကော”

“ဖိတ်စာပေးပြီး ပြန်သွားပြီ၊ ကျုပ်နဲ့တွေ့လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ခွန်လွန်ပြင်ပ ဆက်သွယ်ရေးတာဝန်ခံနဲ့ တွေ့ပြီး ပေးသွားတာ ရသေ့ရှမ်းက ရှင်းပြလိုက်သည်။

ယင်းချူးလည်း သက်ပြင်းချကာ စာအိတ်ကို ဖောက်လှော်

သည်။

စာအိတ်ထဲ၌ အနီရောင်ဖိတ်စာတစ်စောင် ပါရှိလေသည်။ ဖိတ်စာ၌...

“ဆရာယင်းချူး

သဲဝါတောင်ကြား၌ ကျင်းပမည့် မွေးနေ့ပွဲသို့ ကြွရောက် မြှင့်ပါရန် လေးစားစွာ ဖိတ်ကြားအပ်ပါသည်။

သဲဝါတောင်ကြားပိုင်ရှင်”

ဟု ရေးသားထားလေသည်။

ယင်းချူးက...

“သဲဝါတောင်ကြားပိုင်ရှင်ဆိုပါလား၊ ကျုပ် မသိရပါလား အံ့ဩသော လေသံဖြင့် ပြောလေသည်။

အထီးကျန်ကလွဲစား(ပ) ❖ ၅၅

ရသေ့ရှမ်းလည်း မျက်မှောင်ကုပ်ထား၏။

“သဲဝါတောင်ကြားဆိုတာ သိုင်းလောကမှာ ရှိနိုင်ပါတယ်၊ နို့ခဲရင်လဲ သိပ်ပြီးထင်ရှားတဲ့ နေရာတစ်ခုတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သာ ခန့်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ယင်းချူးက...

“ကျုပ်တော့ တကယ် မသိဘူးဗျ”

ရသေ့ရှမ်းက...

“မသိရင် ဘာကြောင့် ဖိတ်ကြားရတာလဲ”

ယင်းချူး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မပြောတတ်ဘူး”

ရသေ့ရှမ်းက...

“ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး”

ယင်းချူး အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်က သိုင်းလောက တန်တလျား သွားနေခဲ့တာ၊ လူပေါင်းစုံ၊ အဖြစ်အပျက်မျိုးစုံနဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာဆိုတော့ ဘယ်လို ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတယ်”

ရသေ့ရှမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကို ကြည့်ပြီး ကျုပ်သဘောပေါက်လိုက်တယ်၊ ခင်ဗျားက သိုင်းလောက တန်တလျားသွားပြီး လူတကာကို ကူညီနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ အဲဒါ တောင်ကြားပိုင်ရှင်ဆိုတဲ့လူကို ဘယ်သူ

၅၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ဘယ်ဝါမှန်း မသိဘဲ ခင်ဗျားကူညီကောင်း ကူညီခဲ့မိတာလဲ ဖြစ်နိုင်
တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် သဲဝါတောင်ကြားပိုင်ရှင်အတွက် အရေးပါတဲ့ တစ်
ယောက်ယောက်ကို ကူညီမိခဲ့တာလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

ဖြစ်နိုင်ချေ ရှိသည်များကို သုံးသပ်ပြလေသည်။ တဖန်...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားအနားယူနေတာ ကြာနေပြီ၊ သိုင်း
လောကထဲဆင်းပြီး လှုပ်ရှားဖို့ ကောင်းပြီ၊ သဲဝါတောင်ကြားကို သွား
တာက စလိုက်ပေါ့”

ဟု အကြံပေးလေသည်။

ယင်းချူးလည်း လက်ခံလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်လဲ ပျင်းရိလာတာနဲ့ အတော်ပါပဲလေ၊ သိုင်းလော
ကထဲ ဆင်းလိုက်ဦးမယ်”

ရသေ့ရှမ်းက...

“သဲဝါတောင်ကြားကို သွားမယ် မဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့..”

“ကောင်းတယ်..ကောင်းတယ်၊ ဒါထက် ခင်ဗျားက သဲ
တောင်ကြား ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ သိသလား”

“ဟင့်အင်း”

ယင်းချူး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

သဲဝါတောင်ကြားသည် ထင်ရှားသော နေရာ မဟုတ်ရ
ယင်းချူး မသိသလို အခြားသိသူလည်း ရှားပါးလိမ့်မည် ဖြစ်သည်

အထီးကျန်ကလဲ့စား(၁) ❖ ၅၇

ယင်းချူးက...

“ခင်ဗျားကိုပဲ အကူအညီတောင်းရမှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရသေ့ရှမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ ဝိုင်းထဲမှာ သိုင်းလောကအကြောင်း ခရေစေ
တွင်းကျ သိတဲ့ ဝိုင်းထဲမှာ တစ်ယောက် ရှိပါတယ်၊ သူ့ကို မေးကြည့်
ရင် သဲဝါတောင်ကြားအကြောင်း သိရမှာ သေချာပါတယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

ယင်းချူး ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုက်လေသည်။

ခွန်လွန်ဝိုင်းချုပ်သည် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်ကာ မမာ
ကျန်း ဖြစ်လာပြီး လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်က ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။

ဝိုင်းချုပ်သည် ခွန်လွန်ဝိုင်းချုပ် ရာထူးကို ဆက်ခံရန်
ရသေ့ရှမ်းကို ရွေးချယ်ခဲ့လေသည်။

ရသေ့ရှမ်းမှာ အသက်ငယ်ရွယ်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ရသေ့ရှမ်းထက် အသက်ကြီးသူ ဝါစဉ်ကြီးသူများက မကျေ
မနပ် ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ အချို့က ရသေ့ရှမ်းအား အကောက်ကြိယယ်
အဖွဲ့ပင် ကြီးစားခဲ့ကြသည်။

ရသေ့ရှမ်းအား လုပ်ကြံမှုတစ်ခုတွင် ယင်းချူးက ကူညီဖြေ
အပေးခဲ့ရာမှ နှစ်ယောက်သား ရင်းနှီးသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက်ပိုင်းတွင်...

၅၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ရသေ့ရမ်းမှာ အရည်အချင်း ပြည့်စုံပြီး ဝိုဏ်းချုပ်ရာထူးကို ဆက်ခံထိုက်သူ ဖြစ်ကြောင်း အားလုံးနားလည်သဘောပေါက်ကာ ဝိုဏ်းချုပ်ရာထူးကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ပေးအပ်ခဲ့ကြသည်။

ရသေ့ရမ်းသည် ယင်းချူးနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမဆို ကူညီ ပေးဖို့ ဝန်မလေးတော့ချေ။ မကြာပါချေ။

သဲဝါတောင်ကြား အကြောင်းကို ယင်းချူး သိရှိလိုက်ရလေ တော့သည်။

သဲဝါတောင်ကြား...။

သဲဝါတောင်ကြားမှာ စန်းတုံးနယ်၌ တည်ရှိသည်။

ဝေးလံသီခေါင်သော နေရာဖြစ်၍ လူသူအရောက်အပေါက် နည်းပါးသည်။

တစ်ချိန်က လူဆိုးစားပြုများ ခိုအောင်းနေထိုင်ခဲ့ကြသည့် သဲဝါတောင်ကြားသည် နာမည်ပျက် ရှိခဲ့ပြီး မသွားသင့်မသွားထိုင် သော နေရာတစ်ခု ဖြစ်ပါတော့သည်။

သို့သော် ယင်းချူးက သဲဝါတောင်ကြားသို့ သွားရန် ဖြတ်လိုက်လေသည်။

မင်းနဲ့ငါ

သဲဝါတောင်ကြား...။

သဲဝါတောင်ကြားသည် ကျောက်တောင်ကြီးနစ်ချကြားမှ သဲဝါများ ဖုံးလွှမ်းထားသည့် တောင်ကြားတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ဝေးလံသီခေါင်သော အရပ်ဒေသတစ်ခု ဖြစ်သော်လည်း သဲဝါတောင်ကြား အပြင်ဘက်၌ မြေဩဇာအလွန်ကောင်းမွန်သော ကြောင့် သစ်တောများ၊ ချောင်းများရှိပြီး စိုက်ပျိုးခွေးမြူရေး လုပ် ထိုင်သူများ နေထိုင်သည့် ရွာကလေးများရှိ၍ စည်စည်ကားကား ရှိသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

သဲဝါတောင်ကြား၌ ခိုအောင်းနေထိုင်ခဲ့ကြသော လူဆိုး စားပြုများလည်း ယခုအချိန်၌ မရှိတော့ပါ။

သဲဝါတောင်ကြားအတွင်း၌ လီဟုတ်ဆိုသူက စံအိမ်ကြီးတစ် ခု ဆောက်လုပ်ကာ တစ်ခမ်းတနား နေထိုင်ပြီး သဲဝါတောင်ကြား ပိုင်ရှင်ဘွဲ့ ထူး ခံယူခဲ့လေသည်။

၆၀ ❖ ခိုးကျွတ်သူ

သဲဝါတောင်ကြားပိုင်ရှင် လီဟုတ်ကပင် လူဆိုးစားပြုများကို ဆုံးမနှိမ်နင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သဲဝါတောင်ကြားနှင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ တောင်ကြား ပိုင်ရှင်လီဟုတ်မှာ သြဇာတိက္ကမကြီး များလှပေတော့သည်။

ယခု...

သဲဝါတောင်ကြားပိုင်ရှင် လီဟုတ်က အသက်ငါးဆယ်ပြည့် မွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပမည် ဖြစ်လေသည်။

သဲဝါတောင်ကြားပိုင်ရှင် လီဟုတ်က သူ၏မွေးနေ့ပွဲသို့ တက်ရောက်ဖို့ ယင်းချူးအား ဖိတ်ကြားခဲ့သည်။

ထူးခြားသည်ကား ယင်းချူးက လီဟုတ်ကို လုံးဝမသိရှိခြင်း ဖြစ်သည်။

ယင်းချူးက မသိလျှင် လီဟုတ်က သိနေရပေမည်။

မည်သို့သော အကြောင်းဖြင့် မိမိအား သိနေရသည်ကို ယင်းချူး စိတ်ဝင်စားကာ သဲဝါတောင်ကြားသို့ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ တော့သည်။

သဲဝါတောင်ကြားသည် သဲများ ဖုံးလွှမ်းကာ ပူပြင်းခြောက် သွေ့၍ ကန္တာရတစ်ခုအလား စိတ်ပျက်စရာကောင်းသော နေရာတစ်

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၆၁

နေရာ ထင်စရာ ရှိလေသည်။

သို့သော်...

လက်လှေ့တွင် တောင်ကြားအဝင်ဝဋ်သာ သဲဝါများ ဖုံး လွှမ်းနေပြီး အတွင်းဘက်၌ သဲများမရှိတော့ဘဲ သစ်ပင်ပန်းပင်၊ ရေ ဆန်များဖြင့် အလွန်သာယာလှပသော တောင်ကြားတစ်ခု ဖြစ်နေ တော့သည်။

ခရီးပြင်းနှင်လာခဲ့သော ယင်းချူးသည် မွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပ နေ၍ နှစ်ရက်အလိုတွင် သဲဝါတောင်ကြားသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ယင်းချူးက မြင်းကို အသားကျ စီးနင်း၍ တောင်ကြားထဲသို့ ခင်လိုက်သည်နှင့်...

လူတစ်စုက အသင့်စောင့်ကြိုကာ ခရီးဦးကြိုပြုနေကြသည် ဟု တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ယင်းချူးက မြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်သည်။

ထိုလူစုအား အကဲခတ်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်က ယင်းချူးပါဗျာ”

ဟု အပြောလိုက်သည်။

ထိုလူစု အား ဦးဆောင်လာသည့်အတိုးအိုက...

“ဆရာယင်းချူးကို ဂါရာပြုပါတယ်ဗျာ၊ ကြွပါ”

ဦးညွတ်ဂါရာပြုပြီး လမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

ယင်းချူးလည်း ထိုလူစုနှင့်အတူ လိုက်သွားရာ သဲဝါမြေကို ခြောက်သန်းပြီးနောက် စိမ်းလန်းစိုပြည်ကာ အေးချမ်းသာယာလှပနေ

၆၂ ❖ မိုးကျော်သူ

သော တောင်ကြားအတွင်းပိုင်းသို့ ရောက်ရှိသွား၏။

တောင်ကြားအတွင်းပိုင်း၌ ခမ်းနားထည်ဝါသော စံအိမ်ကြီး တစ်ခု ရှိနေသည်။ ထိုစံအိမ်ကြီးကား သံဝါတောင်ကြားပိုင်ရှင် လီဟုတ်၏စံအိမ်ကြီးပင် ဖြစ်လေသည်။

ယင်းချူးသည် သံဝါတောင်ကြားပိုင်ရှင်ထံသို့ ဆိုက်ဆိုက် ဖြိုက်ဖြိုက် ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

သံဝါစံအိမ်...။

သံဝါစံအိမ်မှာ မင်းစိုးရာဇာများ နေထိုင်သည့် စံအိမ်ကြီး တစ်ခုအလား ခမ်းနားထည်ဝါလွန်းလှသည်။

သို့သော် စံအိမ်ကြီးမှာ လူသူကင်းရှင်းကာ တိတ်ဆိတ် ခြောက်သွေ့နေလေသည်။

မွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပမည်ဆိုလျှင် အားလုံး သက်ဝင်လှုပ်ရှား ဆင်နွှဲကြရမည် ဖြစ်သည်။

မွေးနေ့ပွဲအတွက် ပြင်ဆင်နေရမည် ဖြစ်သည်။

ယင်းချူးသည် အခြေအနေကို အကဲခတ်ရှင်း ထူးခြား

ရှိနေကြောင်း သတိပြုမိခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် သတိကြီးစွာထားရင်း လိုက်ပါသွားရာမှ

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၆၃

ခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး အသင့်စောင့်ကြိုနေသည့် စံအိမ်ပိုင်ရှင် လီဟုတ်နှင့် တွေ့ဆုံလိုက်ရလေတော့သည်။

ဧည့်ခန်းဆောင်ကြီးမှာ ကျယ်ဝန်းပြီးခမ်းနားကြီးကျယ်လှ ပေသည်။

အဖိုးတန်ပရိဘောဂများ၊ အလှစိုက်ပန်းအိုးများ၊ ပန်းချီ ကားများဖြင့် တန်ဆာဆင်ထား၏။

ဧည့်ခန်းဆောင်အလယ်မှ စားပွဲတစ်လုံး၌ စားသောက်ဖွယ် ချာများ၊ အရက်များ အလှူပယ်ရှိနေ၏။

ဝတ်ကောင်းစားလှဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက် အခန့် သားထိုင်နေ၏။

ထိုလူသည် ယင်းချူး ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်ရောက်လာသည်ကို ဆွေ့ရလျှင် လက်ဝှေ့ယမ်းကာ ကြိုဆိုလိုက်လေသည်။

“မိတ်ဆွေ ရောက်လာပြီကိုး၊ ကြွပါ-ကြွပါ”

ယင်းချူးက...

“မိတ်ဆွေဟာ သံဝါတောင်ကြားပိုင်ရှင် လီဟုတ်လားဗျာ” ထိုလူက...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်က လီဟုတ်ပါ၊ မိတ်ဆွေလေးကို ဖိတ် ခေါ်ပြီးလိုက်တာ ကျုပ်ပါပဲ”

ယင်းချူးက စားပွဲဆီသို့ လှမ်းသွားလိုက်၏။

သူ့အား ကြိုဆိုကာ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးခဲ့သည့် အဘိုးအို

၆၄ ❖ မိုးကျော်သူ

တို့လူစုက ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်မလာဘဲ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

ဧည့်ခန်းထဲ၌ လီဟုတ်နှင့် ယင်းချူးတို့နှစ်ယောက်သာ ရှိနေကြပါတော့သည်။

“ထိုင်ပါ”

လီဟုတ်က နေရာထိုင်ခင်းပေးလေသည်။

ယင်းချူး စိတ်ထဲ ကသိကအောက် ဖြစ်နေသော်လည်း ဘာမှ မပြောဘဲ လီဟုတ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

လီဟုတ်က...

“ကျုပ်က မိတ်ဆွေလေးကို တွေ့ချင်တာနဲ့ ကျုပ်လူတွေက အတော့်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ လိုက်ရှာခဲ့ရတယ်”

ယင်းချူးက...

“နောက်ဆုံး ကျုပ်ကို ရှာတွေ့ခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လားဗျာ”
လီဟုတ်က...

“အင်...ရှာတွေ့လို့ တော်သေးတာပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်

ကျုပ်ရဲ့ မွေးနေ့ပွဲဟာ အတော့်ကို ပျင်းရိခြောက်သွေ့သွားမှာ”

ယင်းချူးက လီဟုတ်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက မွေးနေ့ပွဲကို တကယ်ပဲ ကျင်းပမှာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာကြောင့်လဲ”

“သည်နေရာမှာ ဘာမှ ပြင်ဆင်ထားတာ မတွေ့ရလို့ ထူး

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၆၅

ဆန်းနေသလားလို့ပါ”

“ဪ...ဒါလား”

လီဟုတ် ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်မွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပမှာ ဖြစ်ပေမယ့် ဧည့်သည်ဆိုလို့ မိတ်ဆွေလေး တစ်ယောက်ထဲကိုပဲ ဖိတ်ကြားခဲ့တာလေ”

“ဟင်”

ယင်းချူး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

လီဟုတ်က...

“ကျုပ်မှာ မိတ်ဆွေတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မိတ်ဆွေလေးတစ်ယောက်ပဲ ရောက်လာရင် ပြည့်စုံနေပါပြီ၊ ဒါ

ကြောင့် တခြားလူတွေကို မဖိတ်ကြားတော့ဘူးလေ”

ယင်းချူး သက်ပြင်းချကာ...

“ကျုပ်တစ်ယောက်ထဲ ရောက်လာတာနဲ့ ပြည့်စုံသွားပြီဆို အဓိပ္ပါယ်တစ်ခုခုတော့ ရှိလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘာကြောင့် ကျုပ်တစ်ယောက်ထဲ ရောက်လာတာနဲ့ ပြည့်စုံလို့ ထင်ရတာလဲဗျာ”

လီဟုတ်၏မျက်နှာတွင် ထူးခြားသော အရိပ်အရောင်များ ပေါ်လာလေသည်။

“ဒါအဓိပ္ပါယ် ရှိပါတယ်၊ မိတ်ဆွေလေးကြောင့် ကျုပ်ရဲ့ မွေး

ဖိဖိ ❖ မိုးကျော်သူ

နေ့ပွဲကို မင်္ဂလာရှိရှိ ကျင်းပနိုင်တာပါ”

သူက ဆက်ပြောမည် ဖြစ်ကြောင်း သိထား၍ ယင်းချူးက ငြိမ်နေလိုက်၏။

လီဟုတ်က...

“မိတ်ဆွေလေးက ကျုပ်အတွက် အမင်္ဂလာတွေကို ဖယ် ရှားပေးခဲ့တာလေ”

ယင်းချူးသည် လီဟုတ်ကို ကြည့်ရင်း လူတစ်ယောက်အား သတိရလာလေသည်။

ယင်းချူး သတိရလိုက်သူမှာ သူ့ဌေးကြီးလီ ဖြစ်သည်။

လီဟုတ်၏မျက်နှာသွင်ပြင်နှင့် စကားပြောဆိုပုံသည် သူ့ ဌေးကြီးလီနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူနေသည် မဟုတ်ပါလား။

သေသေချာချာကြည့်လေလေ လီဟုတ်မှာ သူ့ဌေးကြီးလီ နှင့် ရုပ်ချင်းတူလာလေလေပင်။ လီဟုတ်က...

“လူတစ်ယောက်ကြောင့် ကျုပ်ရဲ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လူတောထဲမှာ မျက်နှာမပြေဝံ့အောင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်လေ၊ မိတ်ဆွေလေး က သူ့ကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်တော့ ကျုပ်အတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတွေ သွားပြီး လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားတော့တာပေါ့”

ယင်းချူးက...

“ခင်ဗျားကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့လူက သူ့ဌေးကြီးလီ မဟုတ် လားဗျာ”

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၆၇

လီဟုတ်က...

“မှန်ပါတယ်၊ သူ့ဌေးကြီးလီကြောင့် ကျုပ်မှာ ဘဝတစ် လျှောက်လုံး အခက်ကြီးခဲ့ရတာပေါ့”

ယင်းချူးက...

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ပတ်သက်မှု တစ်ခုခုတော့ ရှိမယ် ဆင်တယ်”

လီဟုတ် မငြင်းပါ။

“ဒါလဲ မှန်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ညီအစ်ကိုတွေ တို့ သူက အငယ်၊ ကျုပ်က အကြီးပါ”

သူ့ဌေးကြီးလီသည် သဲဝါတောင်ကြားပိုင်ရှင် လီဟုတ်၏ ညီငယ် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ယင်းချူး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ညီဟာ ကျုပ်လက်ချက်နဲ့ သေဆုံးသွားခဲ့ရတာမို့ ကျုပ်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

လီဟုတ် လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်ပြောပါရစေဦး၊ ကျုပ်တို့ဟာ ညီအစ်ကိုတွေ ဖြစ်ပေ မယ့် စိတ်နေသဘောထားချင်း မတူညီကြပါဘူး၊ ကျုပ်က ရိုးရိုးအေး အေးနေချင်တယ်၊ ကျုပ်ညီ သူ့ဌေးလီကတော့ ဆိုးသွမ်းမိုက်မိတယ်၊ သူတာ ဒုစရိုက်သမား ဖြစ်လာသလို သူ့ဌေးကြီးတစ်ဦးလဲ ဖြစ်လာခဲ့ တယ်”

၆၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ယင်းချွေးက...

“ကျုပ်က သူ့ကို အခွင့်အရေးပေးခဲ့ပါတယ်၊ တကယ်ဆို သူ့နောင်တရဖို့ ကောင်းတာဗျ”

လီဟုတ်က...

“ကျုပ်ကလဲ သူ့ကို အမျိုးမျိုး ဆုံးမဖျောင်းဖျခဲ့ပါတယ် ဒါပေမယ့် သူနားမထောင်ခဲ့ဘူးလေ၊ ခုတော့ သူကဆိုးသွားရပြီပေါ့”

“ကျုပ်စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ သူသာ မကောင်းမှုတွေကို စွန့်လွှတ်ပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြုပြင်မယ်၊ အများအကျိုး ဆောင်ရွက်ပြီး အပြစ်ကြွေးပေးဆပ်မယ်ဆိုရင် သူ ခုလို ကံဆိုးမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“သူ မရှိတော့ဘူးဆိုရင် ကျုပ်လဲ ဗျက်နှာပျက်စရာမရှိ တော့ဘူးလေ၊ အင်...ကျုပ်ဘဝ လွတ်လပ်ပြီး အေးချမ်းသွားတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ညီအစ်ကိုအရင်း ဖြစ်ပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့ဂုဏ် သိက္ခာကျဆင်းစေတဲ့ အရှက်ရစေတဲ့ ကျုပ်ညီကို ဆုံးမပေးတဲ့ မိတ်ဆွေလေးကို ကျေးဇူးတင်မဆုံးပါဘူး၊ ကျုပ်ဟာ ဘဝသစ်တစ်ခု ဖွားလိုက်တယ်လို့တောင် ခံစားရပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်က မိတ်ဆွေလေးကို ဂုဏ်ပြုဖို့ စီစဉ်လိုက်တာပါ၊ ဘဝသစ်အတွက် မွေးဖွားသဘောပေါ့လေ”

ယင်းချွေး ပြုံးလိုက်သည်။

“တောင်ကြားပိုင်ရှင်ရဲ့ စိတ်ကူးစိတ်သန်း ထူးခြားလှပါတယ်ဗျာ”

အထီးကျန်ကလေး(ပ) ❖ ၆၉

လီဟုတ်က...

“က...မိတ်ဆွေလေး သုံးဆောင်လိုက်ပါဦး”

အသင့်ပြင်ထားသော စားသောက်ဖွယ်ရာများဖြင့် စည်ခံ မွေးလေသည်။

ယင်းချွေး အကြပ်ရိုက်သွား၏။

ညီဖြစ်သူမှာ သူ၏လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားခဲ့ရပြီး အစ်

ဖြစ်သူ စည်ခံကျွေးမွေးသမျှ စားသောက်ရမည်မှာ မျို့မကျနိုင် သွက်စွဲ ဖြစ်လေသည်။

“သုံးဆောင်လိုက်ပါဦး၊ ကျုပ်ညီကိစ္စကို ဘယ်လိုမှ သဘော

မထားပါနဲ့၊ သူ ရှေ့ဆက် အသက်ရှင်နေဦးမယ်ဆိုရင် သူ့ကြောင့် တော့ အများကြီး ဆက်ပြီး ဒုက္ခရောက်နေကြရဦးမှာပဲ မဟုတ်လား၊

မိတ်ဆွေလေးဟာ အများကောင်းကျိုးအတွက် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက် လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ခဲ့တာပါပဲ”

ယင်းချွေး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“တောင်ကြားပိုင်ရှင် ရှင် သဘောထားပြုညီဝလှပါတယ်၊

တောင်ကြားပိုင်ရှင်ရဲ့ စေတနာကို လေးစားတဲ့ အနေနဲ့ အရက်တစ် ခွက်တော့ သောက်ပါမယ်”

ဟု ပြောပြီး အရက်တစ်ခွက် သောက်လိုက်လေသည်။

အရက်သောက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦးဗျာ”

၇၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ယင်းချွေးက နှုတ်ဆက်လိုက်သဖြင့် လီဟုတ်က...

“ဟင်းအခုပဲ ရောက်တယ်၊ အခုပဲ သွားတော့ မလို့လာ
ခရီးဝေးက လာရတာ ပင်ပန်းလိုက်တာ၊ သည်မှာ တစ်ရက်နှစ်ရက်
လောက် အေးအေးဆေးဆေး အနားယူပါဦးလား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်မှာ တခြားကိစ္စလေးတွေ
ရှိသေးလို့ သွားခွင့်ပြုပါဦး”

ယင်းချွေး ထပ်မံခွင့်တောင်းလိုက်ရာ လီဟုတ်လည်း မတော်
သာတော့ဘဲ ခွင့်ပြုလိုက်ရလေတော့သည်။

စံအိမ်တော်ကြီးမှာ အနောက်ဘက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်
လေသည်။

ယင်းချွေးက လီဟုတ်ကို နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့စဉ်
လီဟုတ်၏စံအိမ်ကြီးနှင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ လူသူတစ်
တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။

ယင်းချွေး၏ရင်ထဲ ထူးခြားသော ခံစားချက်များ ခံစားလာ
လေသည်။

“လီဟုတ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချလို့ ရပါမလား”
“သူက ငါ့ကို တကူးတက လိုက်ရှာခဲ့တာ၊ သူနဲ့ သူဌေး

ညီတို့ ညီအစ်ကိုတွေ ဖြစ်နေတာ၊ ဒါတွေ ပြောပြဖို့ သက်သက် မဖြစ်
ဘူး၊ တခြား အကြောင်းတစ်ခုခုရှိမှာ သေချာတယ်”

ဟု တွေးမိလာလေသည်။
ယင်းချွေး ဆက်၍ တွေးတောလိုက်ရာ...

“သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ညီအစ်ကိုတွေ ဖြစ်နေတယ်၊ ညီ
အစ်ကိုတွေ သေဆုံးသွားတဲ့ကိစ္စကို အစ်ကိုဖြစ်သူက ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကျေ
ပျော်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု သုံးသပ်မိလေတော့သည်။
လီဟုတ်က မကျေနပ်သဖြင့် သူ့ကို ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သည်ဆိုပါ

“သူက ငါ့ကို အကောက်မကြိတ်နေမှာ မဟုတ်ဘူး”
လီဟုတ်က အကောက်ကြိတ်လိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း ယုံကြည်

စိတ်ချလိုက်သည်။
သူ၏အပြန်လမ်းမှာလည်း ဖြောင့်ဖြူးတော့မည် မဟုတ်

ဟု ယင်းချွေးက သတိထားကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်
ကြည့်လေသည်။

ယင်းချွေးသည် မြင်းညိုကြီးကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် စီးနင်း
ဆင်းတောင်ကြားအပြင်ဘက်သို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ရှိလာ

လေသည်။

၇၂ ❖ မိုးကျော်သူ

တောင်ကြားအပြင်ဘက်၌ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ သစ်ပင်ပန်းပင်များ နေရာယူထား၏။

လေပြည်လေညှင်းရေယမ်းတိုက်ခတ်လာသောအခါ နွေကြိုင်သင်းပျံသော ပန်းရနံ့များ လွင့်ပျံလာ၏။

ကျေးငှက်ကလေးများကလည်း ဘာသာဘာဝတေးကို သီကြွေကာ ဟိုမှသည် ပျံဝဲနေကြ၏။

ယင်းချူး၏ရင်ထဲ အေးမြသွားသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

သို့သော် ထိုအေးမြသော ခံစားချက်ကို ခံစားလိုက်ရသည်မှာ တဒင်္ဂမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

ရင်ထဲစိုးရိမ်ပူပန်ကာ အန္တရာယ်ရှိနေပြီဟူသော အသိက ချက်ချင်း အစားထိုး ဝင်ရောက်လာတော့သည်။

ထိုသို့ ဖြစ်ပေါ်ခံစားလာရသည်မှာ မလှမ်းမကမ်းရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုလူမှာ သဲဝါတောင်ကြားသို့ ရောက်လာစဉ်က ခရီးဦးကြို ပြုခဲ့သော အဘိုးအို ဖြစ်လေသည်။

ယင်းချူးက မြင်းကို စုပ်သပ်ကာ ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

ယင်းချူး ရပ်တန့်လိုက်သည်နှင့် အဘိုးအိုက သစ်ပင်အောက်မှ ထွက်လာလေတော့သည်။

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၇၃

အဘိုးအို သစ်ပင်အောက်မှ ထွက်လာသည်။

ယင်းချူးလည်း မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

အန္တရာယ်ကို ရှောင်လွှဲ၍မရဘဲ ရင်ဆိုင်သွားရမည် ဖြစ်ကြောင်း နားလည်ထား၍ ဖြစ်သည်။

အဘိုးအိုက မလှမ်းမကမ်း၌ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ပြီ...

“မင်းကို သူ့ရဲကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် လေးစားပါတယ်။

သင်ကြီးလီဟုတ်ကလဲ သူ့ညီကို သဘောမကျပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်

သူ့ညီကို သတ်ပစ်လိုက်တာကို လက်မခံနိုင်ဘူးလေ”

ယင်းချူးက...

“ခါပေါ့...သူတို့ဟာ ညီအစ်ကိုတွေပဲဗျာ”

အဘိုးအို ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မှန်တယ်၊ ဆိုးသည်ဖြစ်စေ၊ ကောင်းသည်ဖြစ်စေ သူဌေး

သီဟာ သခင်ကြီးရဲ့ညီပါပဲ”

ယင်းချူး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးချင်လို့ လိမ်ညာဖိတ်ခေါ်ခဲ့တာကိုး”

အဘိုးအိုက...

“သခင်ကြီးက သူ့ညီကို သိပ်ချစ်ပါတယ်”

ယင်းချူး မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“သည်လိုဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ သခင်ကြီးကိုပါ ဆုံးမရ

သော့မယ် ထင်တယ်”

၇၄ ❖ မိုးကျော်သူ

အဘိုးအို ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မင်း မတတ်နိုင်ပါဘူး”

ယင်းချူးက...

“ဘာကြောင့် မတတ်နိုင်ရမှာလဲ”

အဘိုးအိုက...

“မင်းက သိုင်းပညာ အသုံးမပြုနိုင်တော့လို့ပေါ့”

“ဪ”

“ကျုပ်ပြောတာ မယုံရင် အတွင်းအားဖော်ထုတ်ပြီး စမ်းသပ်ကြည့်ပါ။ မင်းအဆိပ်မိနေပြီဆိုတာ သိရပါလိမ့်မယ်”

အဘိုးအိုက အေးတိအေးစက် ပြောလေသည်။

ယင်းချူး ရင်ထိတ်သွား၏။

ချက်ချင်း အတွင်းအားဖော်ထုတ်ကာ သွေးကြောများအတိုင်း လှည့်ပတ်စီးဆင်းစေပြီး စစ်ဆေးကြည့်လိုက်လေသည်။

ဤတွင်...

အဘိုးအို ပြောသကဲ့သို့ အဆိပ်မိထားပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရလေတော့သည်။

ယင်းချူး ရင်ထိတ်သွား၏။

“ငါ ဘယ်အချိန်က အဆိပ်မိသွားတာလဲ”

သူက လီဟုတ် ဧည့်ခံခဲ့သော အရက်တစ်ခွက် သောက်ခဲ့သည်ကို ပြန်လည် အမှတ်ရလိုက်လေသည်။

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၇၅

ထိုအရက် သည် အဆိပ်ခတ်ထားသော အရက် ဖြစ်နေသည်

တကား။

အဘိုးအိုက...

“သခင်ကြီးက အရောင်အဆင်း အနံ့အရသာ မရှိတဲ့ အဆိပ်

ဆို အသုံးပြုတဲ့ နေရာမှာ အင်မတန် ကျွမ်းကျင်တာပေါ့။ မင်း အရက်ဆစ်ခွက် သောက်လိုက်တာနဲ့ အဆိပ်မိသွားတာ၊ မင်းကိုယ်တိုင် ဆောင် မသိလိုက်ဘူး မဟုတ်လား”

ယင်းချူးက...

“ကျုပ်ကို အကောက်ကြံဖို့ ခင်ဗျားတို့လူစု အတော်အပင် နန်းခံပြီး ကြိုးစားခဲ့တာကိုး”

အဘိုးအိုက...

“မင်းကို လိုက်ရှာတာပဲ ခက်ခဲပင်ပန်းခဲ့တာပါ။ တောင် ကြားထဲကို ရောက်လာပြီးတဲ့နောက် မင်းကို ဆုံးမတဲ့အခါ ဘာမှ အပန်းစရာ မရှိတော့ပါဘူးလေ”

ယင်းချူးက...

“ကျုပ်က အဆိပ်မိနေပြီ ဆိုပေမယ့် ကျုပ်ကို လွယ်လွယ် နှုတ် မရနိုင်ပါဘူးလေ”

အဘိုးအို ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းက ခုန့်အထိ ကိုယ့်ကိုတိုယ် အထင်ကြီးနေတုန်းပဲ

၇၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ယင်းချိုး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် အထင်ကြီးတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က လူတစ်ယောက်ကို အထင်ကြီးမိတာပါ”

အဘိုးအိုက...

“ဘယ်သူလဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့ နောက်ကျောဘက်က လူပေါ့”

“ဘာ”

“ခင်ဗျားရဲ့ နောက်ကျောဘက်မှာ လူတစ်ယောက် ရောက်နေပြီလေ”

“ဟာ...ဟာ...ဟား”

ယင်းချိုး၏စကားအဆုံးတွင် အဘိုးအိုက ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

ယင်းချိုးက...

“ကျုပ် တကယ် ပြောနေတာဗျ”

အဘိုးအို ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို သည်လိုနည်းနဲ့ ဘယ်တော့မှ လှည့်စားလို့ မရဘူးမှတ်ထားပါ”

“ကျုပ်လှည့်စားတာ မဟုတ်ဘူး”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကျုပ်အမှုမထားပါဘူး၊ မင်းသာ ကျုပ်နဲ့ ဓားချက်က လွတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ”

အထီးကျန်ကလွဲစား(ပ) ❖ ၇၇

အဘိုးအိုက ဓားဖတ်လက် ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

ယင်းချိုးက...

“ခင်ဗျား ဒုက္ခရောက်တော့မှာပဲ”

ဟု ညည်းတွားလိုက်၏။

အဘိုးအိုအား အမှုမထားဘဲ တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

“သူပြောတာ မှန်တယ်ဗျ”

နောက်ကျောဘက်မှ အေးစိမ့်သော စကားသံ ထွက်ပေါ်သည်ကို အဘိုးအို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

အဘိုးအို၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွား၏။

တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွား၏။

အေးစိမ့်သော စကားသံက နောက်ကျောဘက်မှ နီးကပ်စွာ ပေါ်လာသည် မဟုတ်ပါလား။

ယင်းချိုး ပြောသကဲ့သို့ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် သူ၏ နောက်ကျောဘက်၌ နီးကပ်စွာ ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း အဘိုးအို မသိပါ။

၇၈ ❖ မိုးကျော်သူ

သူသိရှိနားလည်ထားသည်မှာ နောက်ကျောဘက်မှ လူက သူ့အား ဒုက္ခပေးမည့်သူဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

အဘိုးအိုက ဓားကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း မလှုပ်မယှက်ရပ်နေ၏။

တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းနေပြီး အသက်မရှူဝံ့အောင် ဖြစ်နေ၏။ အေးစိမ့်သော စကားသံက နောက်ကျောဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ခင်ဗျား ဓားချပြီး ထွက်ပြေးသွားမယ်ဆိုရင် အချိန်မီ သေးတယ်ဗျ”

အဘိုးအိုက...

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ မေးလိုက်သည်။

နောက်ကျောဘက်မှ လူက...

“ဝူလျောင်”

စကားသံဆုံးသည်နှင့် အဘိုးအိုက ချာခနဲလှည့်ကာ ဓားဖြင့် ထိုးသွင်းတိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၇၉

အဘိုးအိုမှာ ထိပ်တန်းသိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူ၏လှုပ်ရှားမှု လျှပ်ပြက်သကဲ့သို့ လျှင်မြန်နေပြီး သူ၏ ဓားချက်ကလည်း သေကွင်းသေကွက်ကို တိကျစွာ ထိုးသွင်းတိုက် နှိတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် နောက်ကျောဘက်၌ ရှိနေသော ဝူလျောင်က ပို၍ သွင်မြန်နေသည်။

အဘိုးအို ချာခနဲလှည့်လိုက်သည်နှင့် သူ၏ခြေထောက်တစ်ဘက်ကို ဆန့်ထုတ်ကန်ကျောက်ပြီးသား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

အဘိုးအို၏လှုပ်ရှားမှုများ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ဖြင့် ရပ်တန့် သွား၏။ ပြင်းထန်သော ခြေထောက်ကန်ချက်ကြောင့်...

“ဝုန်း”

“အား”

စူးရှစွာ အော်ဟစ်ရင်း အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

အဘိုးအိုမှာ မြေပေါ် ခွေခွေကလေး လဲကျကာ သတိလစ် မြောနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

အဘိုးအိုအား ဆုံးမလိုက်သူမှာ တစ်ဖန်ထိုးတလောက်ကန်

၈၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ဂူလျှောင် ဖြစ်လေသည်။

ယင်းချူးက...

“ကျေးဇူးပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဂူလျှောင်က...

“သည်တစ်ခါ ခင်ဗျားပြေးလို့ မရတော့ဘူး”

ယင်းချူးက...

“ကျုပ် မပြေးပါဘူး”

ဂူလျှောင်က...

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို တွေ့ချင်လို့ တစ်နှစ်လုံးလုံး အပင်ပန်း

ခံပြီး လိုက်ရှာခဲ့ရတာ၊ နောက်ဆုံး ခွန်လွန်တောင်ကို ရောက်သတင်းရလိုက်တာ”

ယင်းချူး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မင်းရဲ့ ဇွဲလဲ့လကို ကျုပ်ချီးကျူးပါတယ်”

ဂူလျှောင်က...

“ခင်ဗျားအသိအမှတ်ပြုတယ်ဆိုရင် ကျုပ်နဲ့ယှဉ်ပြိုင်နို

လက်ခံရလိမ့်မယ်”

ယင်းချူးက...

“ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၈၁

“ကျုပ် အဆိပ်မိထားလို့ပါ”

“ဘာ”

ယင်းချူးက အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

ဂူလျှောင် မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဒါတော့ သဲဝါတောင်ကြားပိုင်ရှင်က အကောက်ကြိုတာပဲ၊

သူ့ကို ဆုံးမရမယ်”

ယင်းချူးက...

“သူ့လဲ ညီဖြစ်သူကြောင့် ခုလို လုပ်မိတာပါ။ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်

ရပါတယ်”

ဂူလျှောင်က...

“ခင်ဗျား ရူးနေတာလား”

“ကျုပ်က..”

“သဲဝါတောင်ကြားပိုင်ရှင်က ခင်ဗျားကို မသတ်ရမချင်း

သူ့နပ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ထင်ရှားနေတာပဲဗျ”

ယင်းချူး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်တော့ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူးလေ”

ဂူလျှောင်က...

“ကျုပ်ကတော့ လက်မခံနိုင်ဘူးဗျ၊ ခင်ဗျား သည်နေရာမှာ

အစာနဲ့နေပါ”

စကားဆုံးလျှင် ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

၈၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ယင်းချူးက...

“မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ဂူလျှောင်က...

“သဲဝါတောင်ကြားပိုင်ရှင်ကို သွားပြီး ဆုံးမ မလို့ပေါ့ဗျာ”

“ထားလိုက်ပါတော့၊ သူ့ကို ချမ်းသာပေးလိုက်ပါ”

“ခင်ဗျားသဘောကောင်းပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ သဘော

မကောင်းဘူးဗျ”

ဂူလျှောင်က ပြေးသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်ပြန်သည်။

ယင်းချူးက...

“မင်းက သဲဝါတောင်ကြားပိုင်ရှင်ကို သွားပြီး ဆုံးမနေခိုက်

မှာ ကျုပ်ထွက်ပြေးသွားမှာ မကြောက်ဘူးလား”

“ဘာ”

“ကျုပ်က မင်းပြန်လာတဲ့အထိ စောင့်နေမယ် ထင်နေ

လား”

“ခင်..ခင်ဗျား”

ယင်းချူးက...

“မင်း သွားချင်သွားလေ”

ဂူလျှောင် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် မသွားတော့ဘူး”

ယင်းချူးက...

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၈၃

“ဒါဖြင့်..”

ဂူလျှောင်က...

“ခင်ဗျားအဆိပ်မိထားတော့ ကျုပ်နဲ့ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်

ဘူး”

“သိလိမ့်တာပေါ့”

“ခင်ဗျားရဲ့ အဆိပ်တွေ ပျောက်ကင်းသွားအောင် ဆေးကု

မိမယ်”

ယင်းချူးက..

“မင်း ဆေးကုဘတ်လို့လား”

“ဘယ်က ဆေးကုဘတ်ရမှာလဲ”

“ဒါဖြင့် မင်းက..”

“ခင်ဗျားကို ကုသပေးမယ့် သမားတော်တို့ကို ပို့ပေးမယ်”

“ဒြော်”

“အဆိပ်ကို နိုင်နင်းကူးမ်းကျင်တဲ့ သမားတော်တစ်ယောက်

ကျွန်ုပ်သိတယ်”

ယင်းချူးက...

“အဲဒါ ကျုပ် ဘာလုပ်ရမလဲ”

ဂူလျှောင်က...

“ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေ သမားတော်က ခင် ဗျားရဲ့ အဆိပ်တွေ

ကင်းသွားအောင် ကု သပေးလိမ့်မယ်”

၈၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ယင်းချူးက...

“ကျုပ်ရဲ့အဆိပ်တွေ ပျောက်ကင်းသွားပြီဆိုရင်..”

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ယှဉ်ပြိုင်ကြတာပေါ့”

ယင်းချူး၏စကားမဆုံးမီ ဂူလျောင်က ကြားဖြတ်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟာ...ဟာ...ဟား”

ယင်းချူး သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ဂူလျောင်ကို သူ့ရှောင်ရှားနေ၍ မရတော့ပါ။

ထို့ကြောင့် ဂူလျောင် ခေါ်ဆောင်ရာ နောက်သို့ လိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

ဒေထီးကျန်ကလဲ့စား(၁) ❖ ၈၅

မိတ်ဆွေ

သမားတော်တောင်ကုန်း...။

သမားတော်တောင်ကုန်းသည် သိုင်းလောက၌ ထင်ရှား

သော တောင်ကုန်းကပ် ဖြစ်သည်။

နာမည်နှင့်လိုက်အောင် သမားတော်များက ထိုတောင်

ကုန်း၌ မှီဝင်းနေထိုင်လျက် ရှိသည်။

သိုင်းလောကအား စိတ်ပျက်စိတ်ကုန်သွားသော ဆေး

ဆရာများ၊ သမားတော်များသည် ထိုတောင်ကုန်းလေး၌ လာရောက်

နေထိုင်ကြသဖြင့် အများက သမားတော်တောင်ကုန်းဟု

ခေါ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုတောင်ကုန်းသည် သရဲပင် ဝါးပင်များဖြင့် စိမ်းလန်းစို

ပြေနေပြီး ဆေးဘက်ဝင်သော ဘလုဆေးပင်များလည်း အမျိုးစုံ

ပေါက်ရောက်လျက် ရှိသည်။

၈၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ဆေးဆရာများ၊ သမားတော်များသည် ဆေးဖော်စပ်ရန် ဤတောင်ကုန်းလေးသို့ လာရောက်ရှာဖွေကြရင်း တောင်ကုန်းလေး၏ အေးချမ်းသာယာပုံနှင့် ဆန်းပြားသော ဘယဆေးပင်များ ပေါက်ရောက်နေပုံကို နှစ်သက်သဘောကျခဲ့ကြသည်။

သို့ဖြင့်...

အေးချမ်းစွာ နေထိုင်သွားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြသောအခါ ဤတောင်ကုန်းလေးအား ရွေးချယ်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆေးဆရာများ၊ သမားတော်များ ဖြစ်ရကား ဘယဆေးပင်များသော ဤတောင်ကုန်းလေး၌ ဇာတ်မြှုပ်နေထိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဆေးဆရာများ၊ သမားတော်များသည် ဤတောင်ကုန်းလေး၌ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ရင်း ဘယဆေးပင်များကို လေ့လာကြသည်။

ဆေးဝါးများ ဖော်စပ်ကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဝါသနာပါရာ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရင်း ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်နိုင်ခဲ့ကြပေတော့သည်။

သို့တိုင်...

ဆေးဆရာများ၊ သမားတော်များ အမှန်တကယ် အေးချမ်းချမ်း နေရရှာသည်တော့ မဟုတ်ပါချေ။

အကြောင်းမှာ...

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၈၇

ဝေဒနာရှင်များ၊ လူမမာများက ဆေးကုရန် လိုက်လာကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဝူလျောင်၏မိတ်ဆွေ သမားတော်တစ်ယောက်က ဤတောင်ကုန်းလေး၌ နေထိုင်လျက် ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ယင်းချူးလည်း ဝူလျောင်နှင့်အတူ လိုက်လာရင်း ဤတောင်ကုန်းလေးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ရတော့သည်။

ဝူလျောင်က သူ့မိတ်ဆွေ သမားတော်အား နားပူနားဆာပျော်ခဲ့ရာ သမားတော်လည်း မနေသာတော့ဘဲ ယင်းချူးအား ဆေးကုပေးခဲ့လေသည်။

သို့ဖြင့်...

ခြောက်လခန့် အကြာတွင် ယင်းချူး၏အဆိပ်ဝေဒနာ လုံးဝသိမ်းသာပျောက်ကင်းကာ လူကောင်းပကတိ ဖြစ်သွားလေသည်။

သိုင်းပညာ အသုံးပြုနိုင်သော ထိပ်တန်းသိုင်းသမားဘဝကို ဖြစ်သည်ရရှိသွား၏။

ဤတွင်...

“ခင်ဗျားနေကောင်းသွားပြီ၊ သိုင်းပညာကို ပြန်ပြီး အသုံးပြုနိုင်ပြီ၊ သည်တော့ ကျုပ်တို့ယှဉ်ပြိုင်ကြတာပေါ့”

ဝူလျောင်က စိန်ခေါ်လိုက်လေတော့သည်။

၈၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ယင်းချူးသည် ဝူလျောင်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်လိုခြင်း မရှိပါ။

သိုင်းပညာသည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ယှဉ်ပြိုင်ခြင်း၊ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်း၊ နိုင်ထက်စီးနင်း ပြုကျင့်ခြင်း စသည့် နေရာများ၌ အသုံးချဖို့ မဟုတ်ဘဲ အများအကျိုး ဆောင်ရွက်ရာ၌ အသုံးပြုရမည့် ပညာရပ်မျိုး ဖြစ်ကြောင်းကို သေသေချာချာ ရှင်းပြသည်။

သို့သော် ဝူလျောင် နားမဝင်ပါ။

အလွန်ခေါင်းမာသူတစ်ယောက်အလား သိုင်းပညာ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ကိုသာ အစဉ်တစိုက် စောင့်ဆိုင်းနေတော့သည်။

ယင်းချူး မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ပါ။

အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ရှင်းပြ၍ မရတော့သည့် နောက်ဆုံး ဝူလျောင်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ လက်ခံလိုက်ရလေတော့သည်။

သမားတော်တောင်ကုန်းနှင့် မနီးမဝေးရှိ တောင်ကုန်းလေးတစ်ခု၌ သိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ထိပ်တန်းသိုင်းပညာ ရှိသူများ ဖြစ်ကြရကား သုံးရက်သုံးညတိုင်တိုင် ပညာကုန်ထုတ်ကာ ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြသော်လည်း မည်သူမျှ အနိုင်မရခဲ့ကြချေ။

နောက်ဆုံး နှစ်ယောက်စလုံး ခြေကုန်လက်ပန်းကျကာ သရေပွဲအဖြစ် လက်ခံလိုက်ကြရာ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲလည်း ပြီးဆုံးသွားခဲ့လေတော့သည်။

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၈၉

တောင်ပေါ်လေက တဟူးဟူးဖြည့်ကာ တိုက်ခတ်နေ၏။

ယင်းချူးနှင့် ဝူလျောင်တို့သည် ခြေကုန်လက်ပန်းကျကာ ခြေပေါ်၌ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်နေကြလေသည်။

ယင်းချူးက မည်သို့မျှ သဘောမထားသော်လည်း ဝူလျောင်ကား အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်နေ၏။

ယင်းချူး ရိပ်မိသဖြင့်...

“ကျုပ်က မင်းနဲ့ မယှဉ်ပြိုင်ချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ယှဉ်ပြိုင်ဘူးဆိုရင် မင်းကျေနပ်မှာ မဟုတ်လို့ မင်းကျေနပ်အောင် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ရတာ”

ဝူလျောင် ဘာမှမပြောပါ။

ယင်းချူးက...

“ယှဉ်ပြိုင်တဲ့အခါ ကျုပ်ပညာကုန်မသုံးရင်လဲ မင်းသဘောမဟုတ်ပြန်ဘူး”

ဝူလျောင်က...

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို အနိုင်ရမယ့် ထင်နေတာ”

ယင်းချူးက...

“ဒါပေါ့...မင်း အနိုင်ရသင့်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်...”

ဝူလျောင် လက်ကာဖြလိုက်သည်။

“တော်ပါတော့ဗျာ၊ ခင်ဗျားလက်ချက်နဲ့ ရှုံးနိမ့်မသွားတောင် မနည်းကြိုစားနေရတာ”

၉၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ယင်းချွေး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါတော့ မင်းတစ်ယောက်ထဲ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်လဲ မင်းတို့ မရုံးအောင် အသေအလဲ ကြိုးစားခဲ့ရတာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့နဲ့ ယောက် သရေပွဲ ဖြစ်သွားတာ အကောင်းဆုံးရလဒ်ပါပဲ”

ဂူလျောင်က...

“ကျုပ်တော့ မထင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျုပ်ရဲ့ ရည်မှန်းချက်အတိုင်း ဖြစ်မြောက်နိုင်တော့မှ မဟုတ်လို့ပေါ့”

ယင်းချွေး မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“မင်းက ကျုပ်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ချင်တာ ရည်မှန်းချက်တစ်ခု ရှိတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်လိုရည်မှန်းချက်မျိုးလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

ယင်းချွေး မေးလိုက်သောအခါ ဂူလျောင်၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွားလေသည်။

“ကျုပ်က နန်းတွင်းမှာ ကျင်းပမယ့် ကိုယ်ရံတော်သိုင်းသမား ရွေးချယ်ပွဲမှာ ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင် အရွေးခံဖို့ ရည်ရွယ်ထားတာ”

“ဪ”

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၉၁

“နန်းတွင်းကိုယ်ရံတော်တစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ လွယ်ကူတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားနားလည်မှာပါ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ကျုပ်က နန်းတွင်းကိုယ်ရံတော် ခေါင်းဆောင်ရာထူးကို လိုချင်တာ”

ယင်းချွေး အံ့သြသွား၏။

“လက်စသပ်တော့ မင်းက နန်းတွင်းကိုယ်ရံတော်ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ချင်နေတာကိုး”

ဂူလျောင်က...

“ကျုပ်က မိဘမဲ့တစ်ယောက်ပါဗျား၊ ကျုပ်ငယ်စဉ်ကတည်းက နယ်လှည့်တရားဟောနေတဲ့ ရှောင်လင်ဘုန်းကြီးတစ်ပါးနဲ့အတူ ငြိမ်းပညာသင်ခဲ့ရတယ်၊ ကျုပ်ဆရာက တစ်နေ့ နန်းတွင်းကိုယ်ရံတော်တစ်ယောက် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမယ်လို့ မိန့်ကြားခဲ့တာ”

ယင်းချွေးက...

“မင်းရဲ့ ဆရာဟာ အတော့်ကို လေးစားချီးကျူးစရာကောင်းတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးပါပဲ”

ဂူလျောင်က...

“ကျုပ် သိုင်းလောကထဲ ဆင်းလာတော့ ကိုယ်ရံတော်ဖြိုင်ပွဲအောင် ကျုပ်ရဲ့ ပညာကို လက်တွေ့ စမ်းသပ်ကြည့်ချင်မိတယ်၊ နာမည်ကျော်ကြားနေတဲ့ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ကို ယှဉ်ပြိုင်အနိုင်ယူပေးမယ်ဆိုရင် ပြိုင်ပွဲမှာ ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ စိတ်ချရမယ်လို့ တွေးမိ

၉၂ ❖ စိုးကျော်သူ

တယ်လေ၊ ဒါနဲ့ ဘယ်သူနဲ့ ယှဉ်ကြည့်ရင် ကောင်းမလဲ လိုက်ကြည့်ရင်းက ခင်ဗျားကိုတွေ့ပြီး ရွေးချယ်လိုက်တာ”

ယင်းချူးက...

“လက်စသပ်တော့ သည်လိုကိုး၊ မင်းက တခြားတစ်ယောက်ယောက်ကို မျက်စိကျသွားရင် ကျုပ်နဲ့ယှဉ်ဖြိုင် ဖြစ်မှ မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့”

“ဒါအမှန်ပါပဲ”

“ဒါဆို ကျုပ် ကံဆိုးသွားတာပေါ့”

ယင်းချူး၏စကားကြောင့် ဝူလျောင် ရယ်မောလိုက်၏။

“သည်လိုလဲ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ သေသေချာချာဆန်းစစ်”

ကျုပ်ကလဲ ခင်ဗျားက လွဲပြီး တခြားတစ်ယောက်ယောက်ကို မျက်စိကျမိမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခင်ဗျားတစ်ယောက်သာ ကျုပ်အတွက် အကောင်းပြိုင်ဘက် ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်လို့ပါ။ စိတ်ချ၊ ခင်ဗျားက လွဲပြီး တခြားတစ်ယောက်ယောက်ကို တွေ့ရွေးဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ယင်းချူးက...

“ကျုပ် ကံကောင်းတယ်လို့ မင်းဆိုလိုချင်တာလား”

ဝူလျောင် ရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၉၃

“ကျုပ် သည်လို ပြောချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ရွေးချယ်တာ မှန်ကန်သွားတယ်လို့ ပြောပါရစေ”

ယင်းချူးက...

“မင်းက ကျုပ်ကို အလင်ကြီးနေတာကိုး၊ ကျုပ်က မင်းမျှော်ဆိုတာသလောက် မဟုတ်ပေးပါဘူး၊ အခုပဲ ကြည့်လေ၊ မင်းနဲ့ နေဖွဲ့ ဖြစ်အောင် မနည်းကြီး ကြိုးစားခဲ့ရတာ မဟုတ်လား”

ဝူလျောင်က...

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ရန်သူ တစ်ယောက်လို သဘောမထား၊ သည်တော့ ပညာကုန်ထုတ်ချင်မှ ထုတ်မယ် ဘယ်ပြောနိုင်ပါ့ဗျာ”

“ဟာ”

ယင်းချူး အော်လိုက်လေသည်။

ဝူလျောင်က...

“ခင်ဗျားက မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ်နေတာ၊ လူဆိုးဆေးပြု၊ ဒုစရိုက်သမားတွေဆိုရင် ခင်ဗျားက ပညာကုန်ထုတ်တာဖြစ်မနေ အနိုင်ယူခဲ့တာ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားနဲ့ တကယ် ယှဉ်ဖြိုင်တာမဟုတ်ဘူးဆိုရင် ကျုပ်က လူဆိုးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်အောင် အရင်က နားရမယ့် သဘောဆိုတာလဲ ကျုပ်နားလည်လိုက်ပါပြီဗျာ”

ယင်းချူး အတိတ်တလနဲ့ ဖြစ်သွား၏။

“ဟာ...မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်ဘူး၊ သည် သဘောမျိုး မဟုတ်”

၉၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ဘူး၊ မင်း လူဆိုးလုပ်လို့ မရဘူး”

ဝူလျောင် ပခုံးတွန့်လိုက်လေသည်။ ယင်းချူးက...

“မင်း လူဆိုးလုပ်လို့ မရဘူး၊ ကျုပ်က တကယ့်ကို ပညာ

ကုန်ထုတ်ပြီး မင်းနဲ့ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့တာ”

ဝူလျောင်က...

“ခင်ဗျား သေချာတယ်နော်”

ယင်းချူးက...

“သေချာတာပေါ့၊ ကျုပ်ပညာကုန် မထုတ်ရင် မင်းကို ယှဉ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘဲ၊ ရှုံးသွားမယ့်အပြင် အသက်တောင် ဆုံးရှုံးသွားဦးမှာ၊ မင်း ဘယ်လောက် ကြောက်စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ မင်းကိုယ်တိုင် မသိရင်တောင် ကျုပ်က လက်တွေ့သိနေပြီ”

ထိုစကားကြောင့် ဝူလျောင် ကျေနပ်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျားပညာကုန်ထုတ်ပြီး တကယ် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့တာဆိုရင်တော့ ကျုပ်ရဲ့ရည်မှန်းချက် ပျောက်ဆုံးမသွားသေးဘူးပေါ့ဗျာ”

ယင်းချူးက...

“ဒါပေါ့ မင်းဟာ ကိုယ်ရံတော်ခေါင်းဆောင်ရာထူးထက် ပြန်တုရားထူး ရနိုင်တယ်ဆိုတာ ကျုပ် အာမခံပါတယ်”

“ဟား..ဟား..ဟား”

ဝူလျောင် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ယင်းချူးက...

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၉၅

“ကျုပ်တစ်ခု ပြောချင်တယ်”

သူက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် အလေးအနက် မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အဖြစ် မင်းလက်မခံနိုင်ဘူးဘူး”

“ဘာဗျ”

ဝူလျောင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

ယင်းချူးက...

“မင်းလက်ခံသည်ဖြစ်စေ၊ လက်မခံသည်ဖြစ်စေ ကျုပ်က မင်းကို တကယ့် သွေးသောက်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို သဘောထားလိုက်ပါပြီ”

ဝူလျောင် ငြိမ်ကျသွား၏။

ယင်းချူးအား စိုက်ကြည့်နေသည်။

သူ၏ရင်ထဲ၌ကား ထူးထူးခြားခြား လှုပ်ရှားနေလေသည်။

ယင်းချူးက...

“သည်လောကမှာ မင်းလိုလူစားမျိုး နောက်ထပ်တစ်ယောက် တွေ့ရနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျုပ်ယုံကြည်ထားတယ်လေ”

ဝူလျောင် ပင့်သက်ရွိုက်လိုက်သည်။

“တကယ်တော့ ခင်ဗျားကသာ ကျုပ်အတွက် ရိုသေလေးစားခိုက်တဲ့ နောင်တော်ကြီးတစ်ယောက်နဲ့တူတဲ့ မိတ်ဆွေကောင်း

၉၆ ❖ မိုးကျော်သူ

တစ်ယောက်ပါပဲဗျာ၊ ကျုပ်ကံကောင်းလွန်းလို့ မင်ဗျားနဲ့ဆုံတွေ့မိ
တယ်ဆိုတာ နားလည်လိုက်ပါပြီ”

ယင်းချူး၊ ကျေနပ်သွား၏။

ထိုနေ့ ထိုအချိန်မှစ၍ သူတို့နှစ်ယောက် မိတ်ဆွေများ ဖြစ်
သွားခဲ့ကြလေတော့သည်။

ယင်းချူးနှင့် ဂူလျောင်တို့နှစ်ယောက် ပြိုင်ဘက်များ ဘဝ
သွေးသောက်မိတ်ဆွေဘဝ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ကြလေသည်။

နှစ်ယောက်သား ဘုံကျောင်းတစ်ခုသို့ သွားကာ သွေး
သောက်မိတ်ဆွေများအဖြစ် တိုင်တည်ဆုတောင်း သစ္စာပြုလိုက်ကြ
သည်။

စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ သွားကာ အမှတ်တရ စား
သောက်ပွဲ ကျင်းပကြသည်။

တဖန် နှစ်ယောက်သား သိုင်းလေး၏ အထင်ကရ နေရာ
များသို့ သွားရောက်လည်ပတ်ခဲ့ကြသည်။

ထိုနောက်ပိုင်းတွင် မိမိတို့၏ ရည်မှန်းချက်အတိုင်း ဆက်
လက်လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ရန် လမ်းခွဲလိုက်ကြလေသည်။

အနောက်ပိုင်းဒေသ၌ လူဆိုးစားပြုများ ထကြွသောင်းကျန်း

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၉၇

သာသဖြင့် ဆုံးမနှိမ်နင်းရန် ယင်းချူးက အခြားသိုင်းလောက မိတ်
ဆွေများနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားလေသည်။

ယင်းချူးက အနောက်ပိုင်းဒေသသို့ သွားချိန်၌ ဂူလျောင်က
နန်းတွင်းသို့ ဦးတည်ထွက်ခွာသွားလေသည်။

သို့ဖြင့် နှစ်ယောက်သား လမ်းခွဲခဲ့ကြရလေတော့သည်။

နေ့...။

မိုး...။

ဆောင်း...။

ရာသီအလီလီ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ယင်းချူးသည် မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ် အဖြူ
ဆောင်သိုင်းသမားဘဝဖြင့် သိုင်းလောက၌ ဆက်လက်ကျင်လည်
လည်စားခဲ့လေသည်။

ယင်းချူး၏ကောင်းသတင်းဂုဏ် ပို၍ ထင်ရှားကျော်ကြား

လာပြီး အထင်ကရ သိုင်းဂိုဏ်းကြီးများကပင် လေးစားရသူ ဖြစ်လာ

ထို့အတူ...

ဂူလျောင်လည်း နန်းတွင်းကိုယ်ရံတော် ရွေးချယ်ပွဲ၌ အောင်

၉၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ပွဲခံနိုင်ပြီး ကိုယ်ရံတော်တစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။

ဂူလျောင်မှာ ရည်ရွယ်ချက်ကြီးမားသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း သာမန်ကိုယ်ရံတော် ဘဝဖြင့် ရောင့်ရဲမနေဘဲ အချိန်ရှိသရွေ့ အပတ်တကျ ကြိုးစားနေခဲ့သည်။

အခွင့်အခါသင့်တိုင်း သူ၏အစွမ်းအစကို ထုတ်ဖော်ပြသခဲ့သည်။

သို့ဖြင့်...

အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ဂူလျောင်၏အစွမ်းအစကို နန်းတွင်းမှ တွေ့မြင်သိရှိလာခဲ့သည်။

ဂူလျောင်အား ချီးမြှင့် မြှောက်စားလာသည်။

ဂူလျောင်သည် သစ္စာရှိသူ၊ တိကျပြတ်သားပြီး ရဲရင့်သူ တာဝန်ကျေသူ ဖြစ်သည့်အပြင် သိုင်းပညာထူးချွန်သူ ဖြစ်ရက အတွင်းဝန်မင်းက နန်းတွင်းကိုယ်ရံတော်ခေါင်းဆောင် ရာထူးနှင့် အဆင့်အတန်းတူညီသော ဒုစရိုက်မှုများ နှိမ်နင်းရေးအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ရာထူးပေးအပ်ခဲ့သည်။

ဂူလျောင်မှာ နန်းတွင်း၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း အချိန်ကုန်ရမည်ထက် တိုင်းပြည်တဝှမ်းမှ ဒုစရိုက်သမားများအား ဆုံးရှုံးနိုင်စေခြင်းက ပို၍ အကျိုးရှိလိမ့်မည်ဟု သဘောထားခဲ့လေသည်။

ဤတွင်...

ဂူလျောင်မှာ နန်းတွင်းကိုယ်ရံတော်ခေါင်းဆောင် တာဝန်

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၉၉

အပြင် ဒုစရိုက်နှိမ်နင်းရေးအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဖြစ်လာသည်။

ဂူလျောင်သည် နန်းတွင်း၌သာ မနေတော့ဘဲ နာမည်ကြီး ထူးဆိုးများအား လိုက်လံဖမ်းဆီး ချေမှုန်းရသည့် တာဝန်ဖြင့် သိုင်းဆောင်သည့် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာတော့သည်။

ဂူလျောင်နှင့် ယင်းချူးတို့၏ဘဝပေး အခြေအနေ ပြောင်းလဲသွားသကဲ့သို့ သိုင်းလောကကြီးမှာလည်း အပြောင်းအလဲများစွာ ဖြစ် ချီးဆက်နေခဲ့လေတော့သည်။

ဘဝတကွေ့

မြစ်ဝါမြစ် အနောက်ဘက်တွင် 'သံမဏိကြူးလွေ' ဆိုသည့် လူဆိုးစားပြကြီးတစ်ဦး နာမည်ကြီးလာလေသည်။

ကြူးလွေသည် သိုင်းပညာထက်မြက်သကဲ့သို့ ဓားလုံပြီးသူ ဟု သတင်းကြီးသည်။

နောက်လိုက်တပည့်တပန်း တစ်ရာကျော်ခန့်ဖြင့် မြစ်ဝါမြစ် ရိုးတစ်လျှောက်၌ လှယက်တိုက်ခိုက်နေသူ ဖြစ်သည်။

သံမဏိကြူးလွေကြောင့် မြစ်ကြောင်း ခရီးသွားလာသော လှေသမားများ မကြာခဏ လှယက်ခံရသကဲ့သို့ မြစ်ဝါမြစ်ရိုးတစ် လျှောက်မှ မြို့ရွာများရှိ ငွေတိုက်များ၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝသည့် သူငယ် သူကြွယ် ကုန်သည်ပွဲစားများလည်း မကြာခဏ ဓားပြတိုက်ခံရ သေးသည်။

သံမဏိကြူးလွေတို့လူစုသည် 'ဓားပြတိုက်' လှယက်ခံရ ပစ္စည်းယူရုံသာမကဘဲ မထင်လျှင် မထင်သလို လူသတ်တတ်သည်။

အမျိုးသမီးများကိုလည်း ဖျက်ဆီးပြီး မြို့ရွာနေအိမ်များကို နှိပ်ဖျက်ဆီးတတ်ကြသေး၏။

မြစ်ဝါမြစ်ရိုးတစ်လျှောက် နေထိုင်သွားလာသူများ ဖိနှိပ်နှိ နှိပ်အောင် ကြောက်ရွံ့ရသည့် လူဆိုးစားပြကြီး ဖြစ်လေသည်။

သံမဏိကြူးလွေ၏သတင်းသည် နန်းတွင်းသို့တိုင် ရောက် ခဲ့သွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် သံမဏိကြူးလွေအား ဆုံးမရန် နန်းတွင်းမှ ဝူ ညောင်အား တာဝန်ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင်... သိုင်းလောကသားများသည်လည်း သံမဏိကြူးလွေအား

ဆုံးမရန် မြစ်ဝါမြစ် အနောက်ဘက်သို့ ဦးတည်ခရီးနှင့်နေကြတော့ သည်။

ဝူလျှောင်သည်လည်း မြစ်ဝါမြစ် အနောက်ဘက်ဒေသသို့ ရောက်ရှိလာပြီး သံမဏိကြူးလွေ၏သတင်းကို စုံစမ်းခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် သိုင်းလောကသားများသည် ဝူလျှောင်တို့ အရင် ရောက်နှင့်နေကြပြီး သံမဏိကြူးလွေ ဦးဆောင်သော

အဖွဲ့ကို တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းနေကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

၁၀၂ ❖ မိုးကျော်သူ

မြစ်ဝါမြစ် အနောက်ဘက်ဒေသ နေရာအနံ့အပြား၌ ကောညပါ တိုက်ပွဲများ အဆက်မပြတ် ဖြစ်ပွားနေတော့သည်။

ဒေသခံများကလည် သိုင်းလောကသားများကို အားပေး ညီကြသည်။

ရိက္ခာများ ထောက်ပံ့သည်။ နေရာထိုင်ခင်းပေးသည်။ ကြွ လွေတို့၏သတင်းများကို စုံစမ်းပေးသည်။

တိုက်ပွဲများ၌လည်း သိုင်းလောကသားများနှင့် လက် ကာ ပါဝင်တိုက်ခိုက်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် သံမဏိကြူးလွေတို့လူစုမှာ တဖြည်းဖြည်း အရေးနိမ့်သွားတော့သည်။

တိုက်ပွဲများ၌ ထိခိုက်သေကြေ ပျက်စီးကုန်သည်။ သံမဏိကြူးလွေ၏ အခိုင်အမာ ဓားပြစခန်းမှာ သိုင်းလော

ကသားများ လက်တွင်းကျရောက်သွားပြီး မီးရှို့ပျက်ဆီးခံလိုက် သည်။

သံမဏိကြူးလွေမှာ အထိနာကာ နောက်လိုက်အနည်း နှင့်အတူ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

သိုင်းလောကသားများလည်း သံမဏိကြူးလွေနောင် သံကြီးမကြီး လိုက်ကြလေသည်။

နန်းတွင်းကိုယ်ရံတော်အဖွဲ့ကို ခေါင်းဆောင်လာသော လျှောင်က အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို သုံးသပ်ပြီး...

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၁၀၃

“ခုချိန်မှာ သိုင်းလောကသားတွေနဲ့ လက်တွဲဆောင်ရွက် အကောင်းဆုံးပဲ”

ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မြစ်ဝါမြစ်သို့ ရောက်လာကြသော သိုင်းသမားများအား

သိုင်းသမားတစ်ယောက်က ဦးဆောင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုသိုင်းသမားအား သူရဲကောင်းကြီးဟု အများပြည်သူက

ခေါ်ဆိုကြပြီး မည်သူကမျှ သူ၏အမည်ကို မခေါ်ကြချေ။ ဝူလျောင်သည် တပည့်ကိုယ်ရံတော်တစ်ဦးအား သူရဲ

ကောင်းကြီးထံသို့ စေလွှတ်ကာ ဆက်သွယ်လိုက်လေသည်။ မကြာပါချေ။

ဝူလျောင်နှင့် ယင်းချူးတို့ အဆက်အသွယ်ရခဲ့လေတော့ သည်။

လပြည့်ည ဖြစ်သည်။ ကောင်းကင်ပေါ်၌ လဝန်းထိန်ထိန်သာနေ၏။

လရောင်ဖြင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေသည်။ ဝူလျောင်သည် မြင်းကို အသားကျွမ်းနင်းလာရင်း ကောင်း

ကောင်းမြတ်မြတ်မှ လဝန်းကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

၁၀၄ ❖ မိုးကျော်သူ

လက် ကြည့်ပြီး အချိန်အခါကို တွက်ဆလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လဝန်းသည် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း မြင့်တင်လာနေရကား တစ်စထက်တစ်စ ညဉ့်နက်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်း တွက်ဆ၍ ရလေသည်။

ပူလျှောင်က ရှေ့တူရူသို့ ကြည့်ကာ သွားရမည့် ခရီးအတွက် အဝေးကို တွက်ဆလိုက်ပြန်သည်။

သူက သူရဲကောင်းနှင့် ချိန်းထားသော နေရာသို့ သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“အင်းသည်အတိုင်းဆို နောက်ထပ် ထမင်းတစ်အိုးချက် လောက်ကြာရင် ချိန်းထားတဲ့နေရာကို ရောက်မှာပဲ”

သူက မြင်းဒုန်းစိုင်းကာ ခရီးပြင်းမနှင်ဝံ့ပါ။

သိုင်းလောကသားများ၏ စီးနင်းတိုက်ခိုက်မှုကြောင့် သံဃာကြီးလေး၏စခန်း ပြိုကွဲပျက်စီးသွားရာ ကြူးလေး၏နောက်လိုက် လူဆိုးဝေးပြုများ ထွက်ပြေးသွားကြပြီး အရပ်လေးမျက်နှာသို့ ရောက်ရှိသွားကြ၏။

ဒေသခံများ၊ သိုင်းလောကသားများကလည်း လိုက်လံရှာဖွေကာ တိုက်ခိုက်နေကြသည် ဖြစ်ရာ နေရာအနှံ့အပြား၌ တိုက်ပွဲများ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

လူဆိုးဝေးပြုများကလည်း ပုန်းအောင်းရှောင်တိမ်းရင်း

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၁၀၅

အလစ်အငိုက်တွင် သိုင်းလောကသားများအား ချောင်းမြောင်းတိုက်ခိုက်ယင်း တုန်ပြန်ကြသည်။

အခြေအနေ အရပ်ရပ်မှာ ရှုပ်ထွေးနေမိတော့သည်။

လူဆိုးဝေးပြုများသည် ညအချိန်၌ အမှောင်ကို အခွင့်အောင်းယူကာ ချောင်းမြောင်းတိုက်ခိုက်တတ်ကြသဖြင့် သိုင်းလောကသားများ ထိခိုက်ကျဆုံးမှုများ ရှိနေသဖြင့် နောက်ပိုင်းတွင် ညဘက်၌ အထူးသတိထားသွားလာကြရန် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော သူရဲကောင်းက အမိန့်ထုတ်ပြန်ထားရသည်အထိ ဖြစ်လေသည်။

ပူလျှောင်လည်း ညအချိန် တစ်ယောက်ထဲ လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ရကား အထူးသတိထားနေရခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

မြင်းဒုန်းစိုင်းသွားပါက မြင်းခွာသံများက ရန်သူကို အသိပေးသကဲ့သို့ ရှိမည်ဖြစ်ကာ ချောင်းမြောင်းတိုက်ခိုက်ရန် ဖိတ်ခေါ်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

ပူလျှောင်က သတိပီရိယဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့ရာ ညသန်းခေါင်အိန် မတိုင်မီ ချိန်းဆိုထားသော နေရာသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိသွားခဲ့လေတော့သည်။

၁၀၆ ❖ မိုးကျော်သူ

တောင်ကုန်းလေးတစ်ခု ဖြစ်သည်။

တောင်ကုန်းလေး၏ဝဲဘက်၌ စမ်းချောင်းလေးတစ်ခုက ကွေ့ပတ်စီးဆင်းသွား၏။ စမ်းချောင်းလေးတစ်ဘက်၌ စိမ်းလန်းစိုပြည်နေသော တောအုပ်တစ်ခုရှိသည်။

ဝူလျောင်သည် တောင်ကုန်းလေးရှေ့သို့ ရောက်လျှင် မြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဓင်းသိရမှာပေါ့”

ကျောက်တုံးများ နောက်ကွယ်၌ လှုပ်ရှားမှု ဖြစ်ပေါ်လာကာ လူတစ်ယောက် လှမ်းထွက်လာလေသည်။

ထိုလူသည် အမှောင်ရိပ်ထဲမှနေ၍ လရောင်ထဲ ရောက်လာလေသည်။

မျက်တောင်မခတ် အကဲခတ်နေသော ဝူလျောင်မှာ ထိုလူအား သေသေချာချာ တွေ့မြင်လိုက်လေသည်။

ဝူလျောင်၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။
“ဟင်”

အံ့ဩကာ လွတ်ခနဲ ရေရွတ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

တဆက်တည်းပင်...

“အစ်ကိုကြီး”

ဟု ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်ခေါ်လိုက်လေတော့သည်။

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၁၀၇

ဝူလျောင် အံ့ဩဝမ်းသာနေ၏။

သူလုံးဝမမျှော်လင့်ထားသူတစ်ယောက်အား တွေ့လိုက်ရခြင်း မဟုတ်ပါလား။

အမှောင်ရိပ်ထဲမှ ထွက်လာသူမှာ ယင်းချူး ဖြစ်နေ၏။
ယင်းချူးသည် သိုင်းလောကသားများအား ဦးဆောင်လာ

သည့် သူရဲကောင်းဆိုးသည့်ခေါင်းဆောင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။
“အစ်ကိုကြီး”

ဝူလျောင်က တုန်ပင်လိုက်လှသော အသံဖြင့် ခေါ်လိုက်လေသည်။

ယင်းချူးက...

“ညီလေး၊ ကျုပ်တို့ ပြန်ပြီး ဆုံတွေ့ကြပြီနော်၊ ညီလေးက

ညီငှက်နန်းထားတဲ့အတိုင်း နန်းတွင်းကိုယ်ရံတော်ခေါင်းဆောင်တောင် ဖြစ်နေပြီနော်”

ဝူလျောင်က...

“အစ်ကိုကြီးကလဲ့ သိုင်းလောက သူရဲကောင်းကြီး ဖြစ်နေပါပြီနော်”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

၁၀၈ ❖ မိုးကျော်သူ

လဝန်းသည် ကောင်းကင် အလယ်ဗဟိုသို့ ရောက်မှန်း မသိ
ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

နှစ်အတန်ကြာ ကွဲကွာနေကြသော ဝူလျောင်နှင့် ယင်းချွေး
တို့ ပြန်လည်ဆုံတွေ့မိလိုက်ကြလေသည်။

မြစ်ဝါမြစ်ကမ်းဒေသမှ လူဆိုးကြီး သံမဏိကြူးလွေအား
နှစ်ယောက် လက်တွဲ ဆုံးမနိုင်ရန် ပြန်လည်ဆုံတွေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်
လည်း ဖြစ်ရကား ကံတရား၏ဆန်းကြယ်သော စီရင်မှုဟုလည်း
နိုင်ပါတော့သည်။

ယင်းချွေးက...

“သံမဏိကြူးလွေဟာ အခြေအနေ မဟန်ဘူးဆိုတာ
ကောင်းကောင်းကြီး သိနေပါပြီ။ သူက ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြေးဖို့ ကြိုးစား
နေတာ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်လက်ထဲတ မလွတ်နိုင်ပါဘူး”

ဝူလျောင်က...

“ကြူးလွေ ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ အစ်ကိုကြီး သိထား
ပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

ယင်းချွေး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အင်း...သူ ဘယ်မှာ ပုန်းနေတယ်၊ ဘယ်လို ထွက်ပြေး
ကြံစည်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိထားပြီးပါပြီလေ”

ဝူလျောင်က...

“ကြူးလွေရဲ့ အပြစ်တွေက များလွန်းနေပြီ၊ သူ့ကို ဖမ်း

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၁၀၉

ဆောင်သွားပြီး တရားဥပဒေအတိုင်း အဆုံးအမ ခံယူခိုင်းရမှာပဲ”
ယင်းချွေးက...

“ညီလေးက သူ့ကို ဖမ်းခေါ်သွားချင်တယ် ဟုတ်လား”

ဝူလျောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တာဝန်က သူ့ကို ဖမ်းဆီးဖို့ပါပဲ”

ယင်းချွေးက...

“သိုင်းလောကသားတွေကလဲ ကြူးလွေကို ဖမ်းဆီးပြီး

လောကထုံးစံအတိုင်း စီရင်ချင်နေကြတာ”

ဝူလျောင်က...

“သိုင်းလောကစည်းကမ်းက ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အမိန့်

အောက် အဓိပ္ပာယ် ရှိပါ့မလားဗျာ”

ယင်းချွေး သက်ပြင်းချလိုက်ပြန်လေသည်။

ဝူလျောင်က...

“ဘယ်သူမဆို ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အမိန့်ကို တသွေမတိမ်း

ကြရမှာပဲ မဟုတ်လားဗျာ”

ယင်းချွေးက...

“ထားပါတော့လေ၊ ခုလောလောဆယ်တော့ ကြူးလွေကို

ဖမ်းနိုင်အောင် အရင်ဆုံး ကြိုးစားကြတာပေါ့ ဟုတ်ပြီလား”

“ကောင်းပြီ အစ်ကိုကြီး”

ဝူလျောင် သဘောတူလိုက်သည်။

၁၁၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ယင်းချူးက...

“ကံသွားဖို့”

ဟု ပြောကာ ထွက်သွားလျှင် ဝူလျောင်လည်း ကောဏ်
ကောဏ်ပါအောင် လိုက်သွားလေတော့သည်။

ညသန်းခေါင်အချိန် ကျော်လွန်သွားပြီး မကြာမီ ယင်းချူး
နှင့် ဝူလျောင်တို့ ချောင်းကလေးတစ်ခု အနီးသို့ ရောက်ရှိလာကြလေ
သည်။

လရောင်အောက်၌ စမ်းရေတသွင်သွင် စီးဆင်းနေပါ၏။
ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေသည်။

“ညီလေး သည်ဘက်ကိုလာ”

ယင်းချူးက ဝူလျောင်ကို စမ်းချောင်းကလေးတောင်ဘက်
သို့ ခေါ်သွားလေသည်။

ဝူလျောင် လိုက်သွား၏။

နှစ်ယောက်သား သတိကြီးစွာဖြင့် သွားလိုက်ကြပြီး မကြာ
ပါချေ။

ချောင်းစပ်၌ ဆိုင်ကပ်ထားသော လှေကလေးတစ်စင်းရှိနေ
သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၁၁၁

ယင်းချူးက...

“ကြူးလွေက လှေနဲ့စမ်းချောင်းလေးအတိုင်း ထွက်ပြေး
သွားဖို့ စီစဉ်ထားတယ်လို့ ကျုပ်သတင်းရထားတာ ခုတော့ သတင်း
= သေချာနေပြီ”

ဝူလျောင်က...

“ဒါဖြင့် သည်နေရာကို ကြူးလွေ ရောက်လာမှာပေါ့”

“သေချာတယ်”

နှစ်ယောက်သား ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်ကြပြီး
= ခပ်များကြား အမှောင်ရိပ်များကြားသို့ တိုးဝင်ကာ ကြူးလွေ
= ရောက်လာမည့်အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်ကြလေသည်။

သူတို့ ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရပါချေ။

ဝဲဘက်တစ်နေရာမှ ခြေသံများ၊ စကားသံများ ထွက်ပေါ်
= ပြီး လူသုံးယောက် စမ်းချောင်းလေးဆီသို့ ဦးတည်လာနေသည်
= တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“သူတို့ လာနေပြီ”

ဝူလျောင်က စိတ်လှုပ်ရှားသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်
= ညည်း

ယင်းချူးက...

“အလယ်ကလူဟာ ကြူးလွေပါ၊ ဘေးကနှစ်ယောက်က လူ
= ဘော်တွေ သူတို့ကို အလွတ်ပေးလို့ မဖြစ်ဘူး”

၁၁၂ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဖိတ်ချ...အစ်ကိုကြီး”

ဝူလျောင်က တိုက်ပွဲဝင်ရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။

ကြူးလွေနှင့် ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်သည် လှေကား ဆိုက်ကပ်ထားသည့် ချောင်းကမ်းပါးအနီးသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

သူတို့ ပြောဆိုနေကြသော စကားသံများကို ကြားလိုက်လေသည်။

“သည်ချောင်းရိုးလေးအတိုင်း သွားမယ်ဆိုရင် မိုးမလင်းလျှင်မြောက်ရာ နယ်မြေကို ရောက်သွားမှာပဲ”

“ကျုပ်တို့ကို ဘယ်သူမှ ဒုက္ခမပေးနိုင်တော့ပါဘူး”

ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်က ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကြူးလွေကမူ...

“လှေက သေးသေးလေးပါလားကွ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကိုယ်ရံတော်တစ်ယောက်က...

“ဒေသခံတွေကပါ ကျွန်တော်တို့ကို ဒုက္ခပေးချင်နေကြတာ ကူညီမယ့်လူမရှိတော့ဘူး။ လှေကြီးကြီးကောင်းကောင်းရဖို့ မလွယ်ဘူး။ သည်လှေကလေးရတာတောင် အတော်ကံကောင်းနေသလို ဆရာ”

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၁၁၃

ကြူးလွေ ပင့်သက်ရှိက်လိုက်သည်။

“ထားပါတော့လေ၊ သည်လှေကလေးနဲ့ပဲ သွားတာပေါ့။

ဒေသမယ့် ခက်နေတာက ငါတို့သုံးယောက်အပြင် ငါတို့ သယ်လာတဲ့ ခုည်းတွေပါ ဆန့်ပါမလား။ အလေးချိန် သိပ်များနေတော့ ရေလယ် ဆောက်မှ နစ်မြုပ်သွားမှာ ကြောက်ရတယ်”

မှန်ပေသည်။

သုံးယောက်သား အထုပ်ကိုယ်စီ ကျောပိုးလာခဲ့ကြသည်။

ဓားပြတိုက်၍ရသမျှ စုဆောင်းထားသည့် ရွှေငွေကျောက် သံပတ္တမြားများဖြစ်လေသည်။

သူတို့သုံးယောက်နှင့် ကျောက်သံပတ္တမြားများ၏ အလေးချိန်ကို လှေကလေးခံနိုင်ရည် ရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ကြူးလွေက...

“ကဲ..ကဲ..လှေကလေးကို အရင် စစ်ဆေးကြည့်လိုက်ဦး”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်လည်း လှေကလေးဆီသို့ အာရုံ ဆောင်သွားကြလေသည်။

ထိုအချိန်လေးမှာပင် ကြူးလွေက လျှပ်တပြက် လှုပ်ရှား ချိတ်လေသည်။

သူ၏လက်ထဲ ဓားတစ်လက်ရောက်လာပြီး လက်ဝှေ့ယမ်း ချိတ်လျှင် ဝင်းလက်သော ဓားရောင်များ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

၁၁၄ ❖ မိုးကျော်သူ

တဆက်တည်းပင်...

“အား”

“အမယ်လေး”

ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက် စူးရှစွာအော်ဟစ်ကာ မြေပေါ်ထဲ ကျသွားတော့သည်။

ကြူးလွေက ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်အား နတ်ပိတ်က ပစ္စည်းများကို အပိုင်စီးပြီး တစ်ယောက်ထဲ ထွက်သွားဖို့ကြံစည်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်အား သုတ်သင်နိုင်ခဲ့သော်လည်း ဝူလျောင်နှင့် ယင်းချူးတို့ အမှောင်ရိပ်ထဲမှ ခုန်ထွက်လိုက်ကြသေးအခါ...

“ကြူးလွေ...လက်နက်ချပြီး အဖမ်းခံပါ။ ကျုပ်ဟာ နန်းတွင်းကိုယ်ရံတော် ခေါင်းဆောင်ဝူလျောင်ပဲ”

ဝူလျောင်က အော်ငေါက်လိုက်ရာ ကြူးလွေ လွတ်မြောက်ဖို့ မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့ကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေတော့သည်။

ဝူလျောင်သည် ပေးအပ်သောတာဝန် အမျိုးမျိုးကို ပြန်အောင် ထမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့လေသည်။

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၁၁၅

ဓားပြကြီးကြူးလွေအား လက်ရဖမ်းဆီးပြီးနောက် ဝူလျောင်လည်း အလွန်သတင်းကြီးလာလေသည်။

အထူးသဖြင့် သိုင်းလောကလူဆိုးများအား ဆုံးမနှိမ်နင်းရာ အထူးပင် အောင်မြင်ခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် နန်းတွင်းမှနေ၍ ဝူလျောင်အား ထိပ်ထိပ်ကြီးကြီးများအား ချုပ်နှောင်ထားသည့် မဂ္ဂလာအကျဉ်းထောင်အား အုပ်ချုပ်ရသည့် ထောင်မှူးတာဝန် ပေးအပ်ခဲ့လေသည်။

ဝူလျောင်က ထောင်မှူးတာဝန်ထမ်းဆောင်လိုခြင်း မရှိပါ။ သို့သော် နန်းတွင်းက တာဝန်ပေးလာသည်ဖြစ်ရကား

အားသာ လက်ခံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဝူလျောင်သည် မဂ္ဂလာအကျဉ်းထောင်ကြီးအား အုပ်ချုပ်နေသည့်တိုင် လူဆိုးဓားပြများ၊ သိုင်းသမားဆိုးများ ပေါ်ပေါက်လာသည့် သိုင်းလောကသို့ဆင်းကာ ဆုံးမနှိမ်နင်းရဆဲဖြစ်သည်။

ဝူလျောင်သည် သိုင်းလောကသို့ ဆင်းရသည့်အချိန်တိုင်း၌ ကြူးအား ရှာဖွေခဲ့လေသည်။

ယင်းချူးသည် သူ၏ဘဝတွင် အကောင်းဆုံး ဗိတ်ဆွေ(ဝါ) သောက်ညီအစ်ကို ဖြစ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော်...
ယင်းချူးကား ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်ကွယ်နေသည်။

ယင်းချူးက သိုင်းလောကအား ကျောခိုင်းသွားပြီဟုလည်း

၁၁၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ကြားရသည်။

လူဆိုးဓားပြများ လက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးသွားသည်ဟု
လည်းကြားရသည်။

သတင်းစုံသော်လည်း မည်သည့်သတင်းကမျှ တိတိကျကျ
မရှိချေ။ ယင်းချူးအား တွေ့ချင်သော်လည်း မတွေ့ရတော့ပါ။

သို့ဖြင့် ဝူလျောင်နှင့်ယင်းချူး ကွဲကွာသွားခဲ့ကြလေသည်။

တစ်နေ့...

ဝူလျောင်သည် သိုင်းလောကမှ လူဆိုးဓားပြကြီးငါးဦး
အားဖမ်းဆီးရန် တာဝန်ကျခဲ့လေသည်။

ထိုလူဆိုးကြီးငါးဦးအား အန္တရာယ်အမျိုးမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ပြီး
ဝူလျောင်က လက်ရဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့သည်။

ဝူလျောင်၏ အောင်မြင်မှုက လူဆိုးဓားပြလောက တစ်
လုံးကို ဖိန့်ဖိန့်တုန်သွားစေခဲ့လေသည်။

လူဆိုးဓားပြ အနက်ရောင်သိုင်းသမားများသည် ဝူလျောင်
၏အမည်ကို ကြားသည်နှင့် ကြောက်ရွံ့တုန်ကာ ဝေးဝေးရှောင်သွား
ကြသည်အထိပင်။

ဝူလျောင်က နန်းတွင်းမှအမိန့်ဖြင့် လူဆိုးကြီးငါးဦးအား

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၁၁၇

အထူးအကျဉ်းထောင်၌ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားခဲ့လေသည်။

ထိုလူဆိုးကြီးများအား အမှုများစစ်ဆေးစီရင်ပြီး သေဒဏ်
ချမှတ်မည် ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင်...

သိုင်းလောက၌ နောက်ထပ်ပြဿနာတစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်
ခဲ့လေသည်။

လူဆိုးကြီးငါးဦးကဲ့သို့ ကြောက်စရာကောင်းသူ တစ်ဦးထွက်
လာပြန်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူကား မြေပွေးကျောင်းစိန်ဖြစ်သည်။

မြေပွေးကျောင်းစိန်သည် ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းဘက်တွက်
နေထိုင်ကျက်စားရင်း နောက်ပိုင်းတွင် ပြည်မသို့တိုင် ကျူးကျော်
ခဲ့လေသည်။

နောက်လိုက်တပည့်တပန်း ပေါများပြီး အင်အားကောင်း
စားပြအဖွဲ့ကြီးကို ထူထောင်ကာ မြို့ရွာများကိုပင် ဝင်ရောက်
တိုက်ခိုက်စီးနင်းသည်အထိ အတင့်ရဲလာခဲ့လေသည်။

အာမခံဌာနများ၊ ငွေတိုက်များ၊ သူဌေးသူကြွယ် ကုန်သည်
များနှင့် အများပြည်သူများမှာ မြေပွေးကျောင်းစိန်၏လက်ချက်
ဖြင့် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

မြေပွေးကျောင်းစိန် သောင်းကျန်းချင်တိုင်း သောင်းကျန်း
သောအခါ ဆိုးမနှိမ်နင်းရန် နန်းတွင်းမှ ဝူလျောင်ကို တာဝန်ပေး

၁၁၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ခဲ့လေသည်။

ဝူလျောင်သည် မြေပွေကျောင်းစိန်၏သတင်းများကို စုံစမ်းခဲ့ပြီးနောက် သူတစ်ယောက်ထဲနှင့် ဖြိုခွဲဖို့ မလွယ်မှန်း နားလည်ခဲ့သည်။

မြေပွေကျောင်းစိန်အား ဆုံးမရာ၌ အခြားသော နည်းလမ်းများထက် သိုင်းလောကသားများ အသုံးပြုသည့် နည်းလမ်းများကို အသုံးပြုခြင်းက အထိရောက်ဆုံး ဖြစ်ကြောင်းလည်း ဆင်ခြင်မိလေသည်။

ထို့အပြင်...

မြေပွေကျောင်းစိန်နှင့် 'နဂါးငါးဖော်'ဆိုသည့် လူဆိုးကြီးငါးဦးမှာ ဒုစရိုက်လောက၌ စားကျက်လှယင်း မဟာရန်သူတော်ကြီးများ ဖြစ်ခဲ့ကြကြောင်းလည်း စုံစမ်းသိရှိခဲ့ရလေသည်။

ဝူလျောင်က တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် သဘောမျိုးဖြင့် မြေပွေကျောင်းစိန်အား ဆုံးမရာ၌ နဂါးငါးဖော်ကို အသုံးပြုဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ငါးကြင်းဆီနှင့် ငါးကြင်းကြော်သည့် နည်းလမ်းကို အသုံးပြုလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဝူလျောင်က ပညာရှိသူပီပီ အမျိုးမျိုး ဆင်ခြင်သုံးသပ်ပြီးမှ နဂါးငါးဖော်ကို အသုံးချရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

သို့သော်...

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၁၁၉

နဂါးငါးဖော်သည် မှန်းဆရာခက်သူများ ဖြစ်လေသည်။

ဝူလျောင်က အဖြစ်အပျက်များကိုသာ သုံးသပ်ပြီး နဂါးငါးဖော်၏ စိတ်နေသဘောထားကို သုံးသပ်ဖို့ မေ့လျော့ခဲ့လေသည်။

ထိုမေ့လျော့ခဲ့သည့် တစ်ချက်ကလေးကပင် သူ၏ဘဝ ပျက်စီးရသည်အထိ ဖန်တီးခဲ့တော့သည်။

ဝူလျောင်က နန်းတွင်းသို့ သူ၏အစီအစဉ်ကို တင်ပြကာ ခွင့်ပြုမိန့်တောင်းခံပြီး နဂါးငါးဖော်အား အကျဉ်းထောင်မှထုတ်ကာ မြေပွေကျောင်းစိန်အား သွားရောက်ရင်ဆိုင်ခဲ့လေသည်။

နဂါးငါးကောင်သည် အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်မြောက်ကာ ဖြစ်ပလောကသို့ ရောက်သည်နှင့် အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြကာ ဝူလျောင်အား လှည့်စားကြတော့သည်။

သူတို့၏ဆိုးမိုက်သည့် ညဉ့်ဆိုးအတိုင်း အထိန်းအကွပ်မရှိဘဲ ဝင်ရာစိုင်းကြတော့သည်။ ဝူလျောင်မှာ နဂါးငါးဖော်အား ထိန်းသိမ်းကွပ်ကဲနိုင်ခြင်း မရှိတော့ပါ။

နဂါးငါးဖော် ထင်းတိုင်းကျသမျှ အဖြစ်အပျက်လုံး ဝူလျောင်၏ ဦးခေါင်းပေါ် ကျရောက်လာခဲ့တော့သည်။

ဝူလျောင် ပိုပြီးကဆိုးသွားသည်မှာ နန်းတွင်းမှ အကြီးအမှူးများသည် ဝူလျောင်ကိုယ်တိုင်က နဂါးငါးဖော်နှင့် ပေါင်းဖော်ကာ အစိုက်မှုများ ကျူးလွန်ခဲ့သည်ဟု အထင်မှားသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သို့ဖြင့် ဝူလျောင်အား သစ္စာပျက်ယွင်းသူဟု သတ်မှတ်ပြီး

သေဒဏ်အဖြစ်ပေးလိုက်တော့သည်။

ဂူလျောင်သည် သူ့အား အထင်မှားကာ သေဒဏ်စီရင်ခံရသဖြင့် ဖြေရှင်းရန် နန်းတွင်းသို့ သွားခဲ့သော်လည်း နဂါးငါးဖော်ထွက်ပြေးရှောင်တိမ်းသွားပြီး ဒုစရိုက်မှုကြီးများကို ဆက်လက်လွန်ခဲ့ကြသည်။ ဂူလျောင်အပေါ် ပို၍ အပြစ်ကြီးသွားစေရန် မဟာမိတ်မမှန် သတင်းလွှင့်ကြသည်။

ဂူလျောင်က သူတို့ လုယက်တိုက်ခိုက်စုဆောင်းထားသည့် ရွှေငွေရတနာများကို ပေးလျှင် မရဏအကျဉ်းထောင်မှ လွတ်မြောက်ရလေအောင် စီစဉ်ပေးမည်ဟု ပြောဆိုခဲ့သည်ဟု လုပ်ကြံသတင်းလွှင့်ကြသည်။

မကောင်းသည့်ဘက်၌ ပါရဂူများ ဖြစ်သော နဂါးငါးဖော်လုပ်ကြံသတင်းများက မည်သူမဆို ယုံကြည်သွားလောက်အောင် ပီပြင်လှသဖြင့် နန်းတွင်းမှ ဂူလျောင်အား သေဒဏ်စီရင်ခံခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂူလျောင်မှာ သစ္စာပျက်ယွင်းသူအဖြစ် သေဒဏ်စီရင်ခံခဲ့သကဲ့သို့ သူ၏မိသားစုလည်း မင်းပြစ်မင်းဒဏ်ခံရလေသည်။

ဂူလျောင်သည် ထောင်မှူးတာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း သား

အရပ်သူလေးတစ်ဦးနှင့် ချစ်ကြိုသွယ်မိကာ နှစ်ဦးသဘောတူ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ရာ သားယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ပင် ထွန်းဘားနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

မိသားစုအပေါ် မင်းပြစ်မင်းဒဏ်သင့်လေသောအခါ ဂူလျောင်၏ဇနီးသည်က သားဖြစ်သူအား ခေါ်ပြီး အဝေးသို့ ရှောင်တိမ်းသွားရန် အိမ်တော်ထိန်းအား တာဝန်ပေးခဲ့လေသည်။

သူမ၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့် သားငယ်နှင့် အိမ်တော်ထိန်းအိမ်မှ လွတ်မြောက်သွားကြပါသော်လည်း သူမကိုယ်တိုင်နှင့် အခြားအိမ်သားများ၊ ကျေးကျွန်များမှာ မင်းပြစ်မင်းဒဏ် ခံခဲ့ရတော့သည်။

အိမ်တော်ထိန်းသည် ဂူလျောင်၏ 'သား' ကို ရပ်ဝေးသို့ ခေါ်သွားကာ ဇာတ်မြုပ်လိုက်သည်။

ကလေးကြီးပြင်းလာအောင် ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ပြီး ငယ်စဉ်ထောင် သိုင်းပညာကို လေ့ကျင့်စေခဲ့သည်။

ဂူလျောင်မှာ နဂါးငါးဖော်၏ မတရားမှုကြောင့် ကွပ်မျက်ခံခဲ့ရကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။

ဂူလျောင်၏မျိုးဆက် ရင်သွေး အရွယ်ရောက်လာချိန်တွင် အိမ်တော်ထိန်းကြီးလည်း လူကြီးရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သလို ဂူလျောင်၏ရင်သွေးကလည်း ဖခင်အတွက် နဂါးငါးဖော်အား သွေးကြေးဆပ်ရန် ဖိုင်းပြင်းခဲ့လေတော့သည်။

ပထမပြိုင်ဘက်

နှင်းမိုးသည် ရပ်စဲသွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း လေပြင်းသည်
 တဟူးဟူး တိုက်ခတ်လျက်ပင် ရှိသည်။
 လေပြင်းသည် ချယ်ရီပင်ပေါ်တွင် ဖုံးအုပ်ထားသော နှင်း
 ပွင့်များအား ကြမ်းတမ်းစွာ ခွာချပစ်လိုက်သည်။
 ထို့ကြောင့်...
 နှင်းပွင့်များသည် လေထဲတွင် ဝေ့ဝေ့နေသည်။
 ယင်းနှင်းပွင့်များတွင် ရေခဲစေ့များ ပါဝင်နေသောကြောင့်
 မျက်နှာပေါ်သို့ ရိုက်ခတ်ခြင်း ခံရပါက အပ်ဖြင့် စိုက်ခံရသကဲ့သို့
 နာကျင်သွားမည် ဖြစ်သည်။
 လူရွယ်သည် မြင်းကိုစီးလျက် ထိုနေရာတွင် ရပ်တန့်
 သည်မှာ အချိန်အတော်ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။
 သူ၏ရှေ့တွင် နှင်းများ ဖုံးအုပ်ခြင်း ခံထားရသော ဖြူ
 သည့် လွင်ပြင်ကျယ်ကြီး ရှိသည်။

ထိုနှင်းလွင်ပြင်ကြီးသည် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းသို့တိုင် တမျှော်
 မြင်တွေ့နေရသည်။
 သူ၏အနောက်တွင်မူ ချယ်ရီတောတန်းရှိသည်။
 လူသွားလမ်းသွယ်သည် သစ်ပင်များကြားတွင် ကွေ့ကာ
 တည်ရှိနေ၏။
 ယင်းလမ်းကလေးသည် မြင်းတစ်စီး နှင်သာရုံမှာသာ
 ဝန်းလေသည်။
 ထိုလမ်းကလေးအတိုင်း မြင်းကို နှင်သွားပါက တောင်ပေါ်
 ဆောက်သွားပေမည်။
 တောင်ပေါ်တွင် ကြီးမားသော အဆောက်အအုံတစ်ခု ရှိ
 ထိုအဆောက်အအုံကြီးသည် နှင်းဖြူစံအိမ်ကြီးပင် မဟုတ်
 နှင်းဖြူစံအိမ်သို့ သွားမည့်သူသည် ထိုလမ်းအတိုင်း သွား
 လူရွယ်သည် တစ်စုံတစ်ယောက်အား စောင့်မျှော်နေဟန်
 သူသည် မလှုပ်မယှက် ငှူငှူကြီး ရှိနေသည်။
 လေပြင်းတိုက်ခတ်သံသည် တစ်ဝိုက် ဖြည့်ဟည်းနေသည်။
 လူရွယ်၏ရှည်လျားသော ဆံပင်တို့သည် လေထဲတွင် တလှူ

၁၂၄ ❖ မိုးကျော်သူ

လူ လွင့်နေလေသည်။

သူ၏ကျန်းမာသန်စွမ်းသော ခန္ဓာကိုယ်ကြွက်သားများဖြင့် ပုထစ်နေသော လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဟန်ပန်တို့သည် နယ်စွန်နယ်ဖူးတွင် ကျင်လည်ကျက်စားနေသော လူရိုင်းများ၏ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် ဆင်ဆင်တူနေသည်။

သို့သော်...

သူ၏အသားအရေသည် လူရိုင်းများကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ ဖြူဖွေးနေလေသည်။

သူ၏အသားအရေသည် သွေးရောင်ကင်းမဲ့ပြီး ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေလေသည်။

ရာသီဥတုသည် အရိုးခိုက်အောင် အေးစိမ့်လှသည်။

သို့သော်...

လူရွယ်သည် ကျားသစ်ရေဖြင့် ချုပ်လုပ်ထားသော အင်္ကျီတစ်ထည်ကိုသာ ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

သန်စွမ်းကုန်လျစ်လှသော ခန္ဓာကိုယ်ကြောင့် ကျားသစ်မပင် ကွဲထွက်တော့မည့် ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

သို့သော်...

သူ၏ဖြူဖပ်ဖြူရော် မျက်နှာနှင့် သန်မာထွားကျိုင်းသော ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအဆစ်မှာ လုံးဝလိုက်ဖက်ခြင်း မရှိပါချေ။

သူ၏လက်သုံးတော်ဓားအမည်မှာ သက်ခြွေဓားဟု ခေါ်

အထီးကျန်တလဲ့စား(ပ) ❖ ၁၂၅

တွင်လေသည်။

ထိုဓား၏ခါးရိုးမှာ သာမန်ဓားထက် တစ်ဆခန့် ရှည်လျားနေသည်။

ဓားရိုးထိပ်တွင် တပ်ဆင်ထားသော အဝါရောင်ပိုးစသည် ဆလထဲတွင် တဖျပ်ဖျပ် လူးလွန့်နေလေသည်။

သူသည် သက်ခြွေဓားကို ကျောတွင် ပိုးထား၏။

အချိန်မည်မျှ ကြာသွားသည် မသိချေ။

လူရွယ်စီးထားသော မြင်းသည် ဟီသံတစ်ချက် ပြုလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းနှင့် မျဉ်းတစ်ကြောင်းတည်း

သဖြင့် အမည်းစက်ကလေးတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

လူရွယ်သည် အမည်းစက်ပေါ်လာသည့် အချိန်မှစပြီး သူ

အရူးရှုတောက်ပသော မျက်လုံးအစုံသည် အမည်းစက်ကလေးအား ကြည့်စိုက်ကြည့်နေသည်။

အမည်းစက်ကလေးသည် တစ်စထက်တစ်စ ကြီးမားလာ

သည်။

မကြာပါချေ။

အမည်းစက်ကလေးသည် မည်သည့်အရာ ဖြစ်ကြောင်း ရုပ်

မသိပေါ်လာသည်။

ထိုအမည်းစက်ကလေးသည် မြင်းစီးသမားတစ်ယောက်က

၁၂၆ ❖ မိုးကျော်သူ

မြင်းကို အသော့နှင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

မြင်းစီးသမား ကိုယ်ပေါ်တွင် အနက်ရောင်နှင်းကာဝတ်
တစ်ထည် ခြုံထားသည်။

သူ၏မြင်းမှာ အနက်ရောင် ဖြစ်သည်။

ထိုတဒဂံ အချိန်အတွင်းမှာပင် မြင်းစီးသမားသည် လူ့
ရှိနေသောနေရာနှင့် နီးသည်ထက် နီးကပ်လာလေ၏။

မြင်းစီးသမားမှာ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်ခန့် ရှိသော
အဘိုးအိုတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

အနက်ရောင်အင်္ကျီအား ရစ်သိုင်းလွမ်းခြုံထားသည်မှာ
ညားလှလေသည်။

သူ၏အသားအရေမှာ မဖြူလှပေ။

ပါးမြိုင်းမွေးသည်လည်း ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်
သည်။

အဘိုးအိုသည် ကိုယ်ခန္ဓာသန်မာထွားကျိုင်းသည်နှင့်
အရပ်အမောင်းလည်း ကောင်းသည်။

သူစီးလာသော မြင်းမှာလည်း အားကောင်းမောင်း
အနက်ရောင် မွန်ဂိုမြင်းကောင်းမြင်းသန့် ဖြစ်သည်။

သူစီးထားသော မြင်းနှင့် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လိုက်
ညီအောင် ခန့်ညားလှသည်။

လေပြင်းကြောင့် အဘိုးအို၏နှင်းကာမှာ အပေါ်သို့

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၁၂၇

အထိကာ ပန်းနှင့် တစ်ပြေးညီ ဖြန့်ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

အဘိုးအို၏ ခေါင်းပေါ်တွင် ဆောင်းထားသော ဦးထုပ်မှာ
အဘိုးအို၏ ဖြစ်သည်။

ဓားရိုးပါသော ဓားရှည်တစ်လက်သည် မြင်းကုန်းနီးပေါ်
တွင် ခပ်စောင်းစောင်းကလေး ချိတ်ထားလျက် ရှိနေ၏။

ဓားရိုးနှင့် မြင်းကုန်းနီး ပွတ်တိုက်မိရာမှ တချွင်ချွင် အသံ
ပြည်နေသည်။

မြင်းနက်ကြီးသည် ခရီးပြင်နှင့်ခွဲသော်လည်း ပင်ပန်းနွမ်း
ညာသည်ဟန် မရှိပါချေ။

မြင်းသည် နှာမူတ်တိုင်း အဖြူရောင်အငွေ့များက လွင့်စဉ်
လှည့်လည်သည်။

မြင်းစီးသမားသည် လူရွယ်နှင့် ကိုက်တစ်ရာခန့် အကွာတွင်
ရပ်တန့်စေသည်။

ထို့နောက်...

အဘိုးအိုသည် မြင်းဇက်ကြီးကို တင်းတင်းဆွဲလျက် ပတ်
ခြင်းကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

မြင်းနက်ကြီးမှာ မြေပြင်ပေါ်တွင် ပတ်ချာလှည့်နေ၏။
အဘိုးအိုသည် မြင်းကို မနားတမ်း အော်ငေါက်နေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် မြင်းသည် ပတ်ချာလှည့်မနေတော့ဘဲ ရပ်
တန့်လေသည်။

၁၂၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ထိုအချိန်အထိ အဘိုးအိုသည် တောစပ်တွင် ရပ်နေသော လူရွယ်ကို သတိမပြုမိသေးချေ။

အဘိုးအို၏မျက်လုံးအစုံသည် တောင်ထိပ်ပေါ်တွင် ရှိသော နှင်းဖြူစံအိမ်ကြီးဆီသို့ အာရုံရောက်နေသည်။

“ဪ...တုကုဖုံးဟာ တော်တော်စည်းစိမ်ခံတတ်တာပဲ အဘိုးအိုသည် တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

သူသည် မြင်း၏ဝမ်းဗိုက်ကို ခြေဝောက်ဖြင့် တစ်ချက်တော့လိုက်ရာ မြင်းသည် တူရှုသို့ ပြေးလွှားသွားသည်။

ဈယ်ရီပင်အောက်တွင် ရှိနေသော လူရွယ်မှာမူ အဘိုးအို၏ မမှိတ်မသုန်ကြည့်ရင်း နေရာတွင် မလှုပ်မယှက် ရှိနေလေသည်။

သူစီးထားသော မြင်းမှာလည်း ထိုအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ မြင်းနှင့်လူသည် မြေပေါ်တွင် အမြစ်တွယ်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

အနက်ရောင်နှင်းကာ ဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအို၏မြင်းနက်ကြီးသည် လူရွယ် ရှိရာဆီသို့ တောစပ်တစ်လျှောက် ပြေးလွှားလာသည်။

အဘိုးအို၏မြင်းနက်ကြီးသည် လူရွယ်၏ရှေ့တည်တည်း ဖြတ်ကျော်လုဆဲဆဲ အချိန်အထိ လူရွယ်သည် မလှုပ်မယှက်ပင် ရှိနေသည်။

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ)❖ ၁၂၉

သို့သော်...

လူရွယ်၏မျက်နှာပေါ်တွင်မူ အပြုံးတစ်ရပ်ပေါ်လွင်နေသည်။

သူ၏စူးရှသော မျက်လုံးအစုံမှာ မြင်းနက်ကြီးပေါ်မှ အဘိုးအိုအား မလွတ်တမ်း ကြည့်နေသည်။

လူရွယ်သည် သူ၏မြင်းပေါ်မှ ဖြစ်ပေါ်လာသော အခြေအနေကို ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ပြင်ဆင်ထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအိုသည် တစ်စုံတစ်ရပ်စားသွားမိဟန်တူသည်။

သူ၏မျက်နှာပေါ်မှ ကြွက်သားများသည် တစ်ချက်လှုပ်ခါသည်။

ထို့အပြင်...

မြင်းနက်ကြီးမှာလည်း အတော်ပင် ပါးနပ်ပုံရသည်။ အရှင်သခင်နည်းတူ တစ်စုံတစ်ခုကို ရိပ်စားမိသွားဟန်တူသည်။

မြင်းနက်ကြီးသည် သခင်က ဇက်မသတ်ရသေးမီမှာပင် ခြေထောက်လှုပ်လေသည်။

အဘိုးအိုသည် ခါးကိုကိုင်၍ မြေပြင်ကို အသေအချာ ကြည့်နေသည်။

နှင်းများ ထူထပ်နေသော မြေပြင်ပေါ်တွင် မြင်းခွာရာများ

၁၃၀ ❖ မိုးကျော်သူ
ရှိနေသည်။

မြင်းခွာရာများမှာ အလွန်ထင်ရှားနေသေးသဖြင့် မကြာ
သေးမီကပင် မြင်းတစ်ကောင်သွားခဲ့ပုံရသည်။

အမှန်ဆိုရလျှင် ထိုမြင်းခွာရာများသည် ထူးဆန်းသည်ဟု
မဆိုသာပါ။

သို့သော်...

အတွေ့အကြုံ ရှိသော သိုင်းသမားတိုင်းလိုလို သေးငယ်
သော အချက်အလက် ဖြစ်စေကာမူ ဥပေက္ခာပြုထားလေ့ မရှိချေ။

အသေးအဖွဲ့ဟု ထင်ရသော အရာပင်လျှင် ကြီးမားသော
ဘေးအန္တရာယ်၏ ရှေ့ပြေးတစ်ရပ် ဖြစ်နိုင်သည် မဟုတ်ပါလော့။

ဥပမာဆိုရလျှင် ယခု မြင်တွေ့ရသော မြင်းခွာရာမှာ နှင်း
တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာသော ခွာရာမျိုး ဖြစ်သည်။

ထိုအချက်သည် ယုံမှားသံသယ ဖြစ်ဖွယ်ပင် မရှိပါချေ။

သို့သော်...

သံသယ ဖြစ်ဖွယ်ကောင်းသော အချက်တစ်ချက် ရှိနေ
သည်။

တောလမ်းတစ်လျှောက်တွင် မည်သည့် မြင်းခွာရာမျှ
မတွေ့မိကြောင်း အဘိုးအိုက အတတ်သိထားသည်။

သို့ဆိုလျှင် နှင်းတောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာသော မြင်းသည်
မည်သည့်အရပ်သို့ ဦးတည်သွားပါသနည်း။

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၁၃၁

အဘိုးအိုသည် စဉ်းစားလေ သံသယ ဖြစ်လာလေ ဖြစ်
သည်။

သူသည် မျက်မှောင်ကြွတ်လျက် မြင်းခွာရာများကို အသေ
အချာ အကဲခတ်နေလေသည်။

မြင်းခွာရာများသည် ရှုပ်ထွေးနေသည်။

သို့ဆိုလျှင်...

ထိုမြင်းမှာ မြင်းရိုင်းတစ်ကောင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

မြင်းရိုင်းတစ်ကောင်မဟုတ်လျှင် မြင်းနှင့်အတူ မြင်းစီးသ
အပါလာမည် ဖြစ်သည်။

ထိုသို့လိုက်ပါလာပါက ထိုသူသည် အနီးတဝိုက်တွင် ရှိရပေ
မည်။

အဘိုးအို၏မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးရိပ်တစ်ခု ဖြတ်သန်း
သွားသည်။

သူ၏ ဘယ်ဘက်လက်မှာလည်း မြင်းဇက်ကြိုးကို တင်း
တင်းဆွဲကာ ဦးလှည့်လိုက်လေသည်။

မြင်း၏ခြေထောက်သည် လေထဲသို့ မြောက်တက်သွားလေ
မည်။

မြင်းသည် ဟီသံတစ်ချက် ပြုလိုက်သည်။

မြင်းပေါ်မှ အဘိုးအိုသည် မြင်း၏လည်တိုင်ကို ဘယ်ဘက်
ဘက်ဖြင့် အသာအယာဖိချလိုက်သည်။

၁၃၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ထိုအခါ...

မြင်း၏ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်းကလည်း လေထဲမှ ပြန်ကူးသည်။
လေသည်။

ထိုအချိန်အတွင်းမှာပင် အဘိုးအို၏မြင်ကွင်းထဲသို့ မြင်းတစ်
စီးနှင့်လူတစ်ယောက်သည် ရိပ်ခနဲ တိုးဝင်လာလေသည်။

ဆံပင်ရှည်နှင့် လူရွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ဆံရှည်ကိုယ်တော်သည် မြင်းပေါ်တွင် လူခြေရရထိုင်
လိုက်ပါလာသည်။

သူ၏ဟန်မူရာမှာ အေးဆေးတည်ငြိမ်လှသည်။

အဘိုးအိုမှာမူ လူရွယ်အား တွေ့မြင်လိုက်စဉ်ကတည်းက

အန္တရာယ်အငွေ့အသက်ကို ချက်ချင်းခံစားလိုက်မိသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် မြင်မြင်ချင်းပင် အကြည့်ချင်
သွားသည်။

တစ်ယောက်က ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း အဘိုးအို
ရင်ခွာသမားကြီးဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်မှာမူ မြေဦးတည်ရာ လျှောက်သွားနေ
လှလင်ပျိုတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

အတန်ကြာသည်အထိ နှစ်ယောက်စလုံး စကားမပြော

ကြချေ။

သို့သော်...

အသီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၁၃၃

အန္တရာယ်၏ အငွေ့အသက်ကိုမူ နှစ်ဦးစလုံး ခံစားမိလိုက်

သည်။

အဘိုးအိုသည် လူမူရေးအရ လူရွယ်အားပြုံး၍ ခေါင်းတစ်
ဆတ်ပြလိုက်လာသည်။

ထို့နောက် လူရွယ်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း လေသံခပ်အေးအေး
မေးလိုက်သည်။

“သည်က...ငါ့ကူက”

အဘိုးအို၏စကားသည် တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ရပ်တန့်သွား
တော့သည်။

ယင်းသို့ ရပ်တန့်ခြင်းသည် အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ချေ။

အဘိုးအိုသည် ပြောနေစဉ်မှာပင် လူရွယ်၏လက်တစ်ဖက်
ကျောကုန်းပေါ်မှ ဓားအိမ်ဆီသို့ ရောက်သွားခြင်းကြောင့် ဖြစ်

သည်။

သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း လူသတ်တော့မည့် အသွင်
ပေါက်နေလေသည်။

အနက်ရောင်နှင်းကာဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအို
သည် လက်မနေ့ပေါ်ချေ။

သူသည် မြင်းကုန်းနီးတွင် ခပ်စောင်းစောင်း ချိတ်ဆွဲထား
အားရည်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် လူရွယ်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လေထဲသို့ ကြ

၁၃၄ ❖ မိုးကျော်သူ

တက်လာရာမှ အဘိုးအိုထံသို့ ခုန်ဝင်လာသည်။

သက်ခြေစားသည် အေးစိမ့်သော အငွေ့အသက်နှင့်အတူ ကောင်းကင်ပေါ်မှ သက်တန့်ပမာ အဘိုးအိုထံသို့ လိမ့်ဝင်လာလေသည်။

ဓားနှစ်လက်သည် လေထဲတွင် ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ခတ်မိရာမှ ချွင်ခနဲအသံ မြည်ဟိန်းသွားလေသည်။

မြင်းနက်ကြီးသည် ဟိသံတစ်ချက် ပြုလိုက်သည်။

ဟိသံနှင့်အတူ ကျောထက်တွင် ထိုင်နေသော အဘိုးအိုမှာ မြေပေါ်သို့ ထိုးကျသွားလေသည်။

အဘိုးအိုသည် ထိပ်သီးဓားသမားတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

ထို့အတူ ဆံပင်ရှည်နှင့်လူရွယ်ကလည်း နယ်နယ်ရုရှင် မဟုတ်ပါလော။

အဘိုးအို၏ခန္ဓာကိုယ်သည် မြေပြင်ပေါ်တွင် လူးလိမ့်ရင်း ဆယ်ကိုက်အကွာသို့ ဆုတ်ချသွားသည်။

လူရွယ်သည် လေ၏လျင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့် အဘိုးအို နောင်သို့ ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

ဓားနှစ်လက်သည် သုံးချက်ဆန့်၍ ရိုက်မိရာမှ တစ်ချွင်နှင့် မြည်သံ ဆူညံသွားသည်။

တိုက်ပွဲသည် တချွင်ချွင် မြည်သံကြားတွင် အရှိန်အဟုန် ကြီးစွာ ဆင်နွှဲနေလေသည်။

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၁၃၅

တိုက်ပွဲသည် ထိပ်သီးဓားသမားတို့၏ တွေ့ဆုံပွဲဖြစ်၍ တိုက်ခိုက်မှုမှာ ကြောက်ခမန်းလိလိ ပြင်းထန်လှသည်။

ထိုတိုက်ပွဲသည် ရှာမှရှားသော ပွဲကြီးပွဲကောင်း တစ်ပွဲဟု ဆိုနိုင်သည်။

ကောင်းကင်ပြင်သည် နှင်းပြင်၏ အရောင်ပြန်ဟပ်မှုကြောင့် ဖွေးဖွေးလက်နေသည်။

မျက်နှာတစ်ခုသည် ဓားရောင်အောက်တွင် အရိုင်းအစိုင်း ဟောတစ်ကောင်၏ မျက်နှာကဲ့သို့ ကြမ်းတမ်းနေသည်။

နှစ်ယောက်လုံးသည် လက်ရည်ချင်းတူနေ၍ အလွန်ကြည့်၍ ကောင်းနေသည်။

ထို့အတူ ကြောက်လန့်တတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေလျှင် တိုက်ပွဲအား ကြည့်ကာ ဘုန်းဘုန်းလဲကျသွားစေနိုင်လေသည်။

မြင်းနှစ်ကောင်စလုံးသည် ရှည်လျားသော ဟိသံပြုနေကြသည်။

နှင်းပြင်ပေါ်တွင် အသေအကြေ တိုက်ခိုက်သော ပွဲကြီးပွဲကောင်းသည် တိုတောင်းသော အချိန်မှာပင် အဖြေပေါ်လာလေသည်။

၁၃၆ ❖ မိုးကျော်သူ

မြေပြင်ပေါ်ရှိ ဓားသမားနှစ်ယောက်သည် လူချင်းခွာလှုံကြသည်။

တစ်ယောက်သည် တောင်ဘက်သို့ ဦးတည်ပြီး ကျန်တစ်ယောက်မှာမူ မြောက်ဘက်သို့ ဦးတည်သည်။

တောင်ဘက်သို့ ဦးတည်သောလူမှာ အနက်ရောင်နှင့် အကျိုဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအို ဖြစ်သည်။

မြောက်ဘက်သို့ ဦးတည်သွားသူမှာ ဆံပင်ရှည်လှူရွယ်သူ ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဦးတည်နားချင်း မတူသလို အနေအနက်လည်း တစ်ခြားစီ ဖြစ်သည်။

တောင်ဘက်သို့ မျက်နှာမူနေသော အဘိုးအိုသည် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရှုံ့မဲ့သွားလေသည်။

သူ၏ခြေလှမ်းများက ခိုင်ခိုင်မတ်မတ် မရှိဘဲ တုံ့နေလေကန်သလို ဖြောင့်တန်းမှုလည်း မရှိချေ။

အဘိုးအို၏ခြေလှမ်းအစုံသည် ယိမ်းယိုင်ကွေးညွတ်သွားလေသည်။

သူ၏ပါးစပ်မှလည်း ဝေါခနဲ သွေးအန်ထွက်သွားသည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း ရှေ့သို့ ငိုက်စင်းသွားလေသည်။
ထို့နောက်...

အထီးကျန်ကလွဲစား(ပ) ❖ ၁၃၇

အဘိုးအိုသည် ဝန်းခနဲ ဟပ်ထိုးလဲကျသွားသည်။
လူရွယ်သည် နဖူးပြင်တွင် စိန်ထွက်နေသော ရွေးသီးရွေးသီးကို လက်ဖြင့် ပွတ်သုတ်လိုက်သည်။

လူရွယ်၏ရင်ထဲ၌ အမည်မဖော်နိုင်သော ဝေဒနာတစ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်သွားလေသည်။

တစ်ဖက်လူသည် သူ့တွေးထင်ထားသည်ထက် ပို၍ အစွမ်းထက်နေသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် ဝမ်းနည်းသည့် ခံစားချက်မျိုးကို ခံစားလိုက်ရသည်။

ထိုရန်သူမျိုးကို သုတ်သင်နိုင်ခဲ့သဖြင့် စိတ်အစဉ်သည် အတယ်သို့လျှင် မလှုပ်ရှားဘဲ နေနိုင်ပါမည်နည်း။

နှင်းပွင့်တို့သည် တဖွဲဖွဲ တသံသံ ကျဆင်းနေဆဲ ဖြစ်သည်။
လူရွယ်သည် ကျားသရေတစ်ထည်ဝတ်လျက်ပင် နှင်းပြင်

တွင် ရှိနေသည်။
သူ့ရှေ့တွင် ချောမွေ့သော ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံး ရှိနေ

ထိုကျောက်တုံးသည် ဓားသွေးကျောက် ဖြစ်ဟန်တူသည်။

၁၃၈ ❖ မိုးကျော်သူ

လူရွယ်သည် သူ၏လက်စွဲတော်စား သက်ခြွေစားအား စိတ်
ရှည်လက်ရှည် သွေးနေ၏။

ရှေ့တည့်တည့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် သစ်ပင်တစ်ပင် ရှိသေး
သည်။

သစ်ပင်ပေါ်တွင် အလောင်းတစ်လောင်း ချိတ်ဆွဲထားသေး
၏။

တစ်ညတာ နှင်းမိုးကြားတွင် ချိတ်ဆွဲခဲ့၍ အလောင်းပေါ်
တွင် သွေးများ မရှိတော့ပေ။

အလောင်းသည် အအေးဒဏ်ကြောင့် မာကြောနေသည်။
အသက်ရှင်စတုန်းကထက် သိသိသာသာ သေးငယ်နေသေး

သည်။
အရောင်အဆင်းကလည်း မတူတော့ချေ။

လူရွယ်သည် သုံးနှစ်သုံးမိုး ဓားပညာကို အပတ်တကုတ်
လေ့ကျင့်ခဲ့သည်။

ပထမဆုံး တိုက်ပွဲတွင် ထိုမျှ ကြီးမားသော ရန်သူတစ်
ယောက်ကို အောင်မြင်စွာ ရှင်းပစ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု လူရွယ်သည် လုံး
မမျှော်လင့်ခဲ့ပေ။

ထိုလူ၏အမည်မှာ ကျင်းဖုံး ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကမှ လူများက သူ့အား ဝံပုလွေကျင်းဖုံးဟု
ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၁၃၉

ကျင်းဖုံး၏ တစ်သက်တာတွင် ကြီးမားသော တိုက်ပွဲများကို
အောင်နိုင်သူအဖြစ် ဆင်နွှဲနိုင်ခဲ့သည်။

သူ၏လက်ချက်နှင့် သေဆုံးသွားခဲ့သော သိုင်းသမားပင်
ချွန် မနည်းတော့ပေ။

မြေလတ်ပိုင်းသိုင်းငါးဖော်နှင့် မြစ်ဝါသူရဲကောင်းသုံး
သက်တို့သည် ကျင်းဖုံး၏ဓားချက်အောက်တွင် ဇီဝိန်ကြွေခဲ့ရခြင်း
ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဝံပုလွေကျင်းဖုံးအား လူတိုင်းလိုလိုက ကြောက်
ရွံ့ခဲ့ကြသည်။

ကျင်းဖုံးသည် အောင်ပွဲအလီလီ အနိုင်ရခဲ့သော်လည်း
အတတ်ဆုံးတွင် လူရွယ်၏ဓားချက်ဖြင့် မရဏလမ်းသို့ သွားရပြီ ဖြစ်

သည်။

သုံးနှစ်ဆိုသော အချိန်ကာလမှာ သာမန်ဓားပညာပျိုးအား
ပျော့ပျောင်းသူအဖို့ တိုတောင်းသော အချိန်ကာလ မဟုတ်ပေ။

သို့သော်...

လျှို့ဝှက်နက်နဲသော ဓားပညာကို ဆည်းပူးလေ့လာသော
လူရွယ်အဖို့မှာမူ သုံးနှစ်ဟူသော အချိန်သည် လုံလောက်သည်ဟု
ဆိုနိုင်ပေ။

အခြေခံကောင်းသူ၊ ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်သူ မဟုတ်ပါက
ဝံပုလွေနက်နဲသော သိုင်းပညာကို သုံးနှစ်တာ ကာလဖြင့် ပြီး

၁၄၀ ❖ မိုးကျော်သူ

မြောက်အောင်မြင်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

လူရွယ်၏ထူးခြားသော အရည်အသွေးမှာ စိတ်တည်ငြိမ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် မည်သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်စေကာမူ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအချက်သည် လူရွယ်အား ထိပ်တန်းဓားသမားတစ်ယောက် အဖြစ်သို့ ပို့ဆောင်ပေးသော အဓိကအချက်ပင် ဖြစ်သည်။

လူရွယ်၏မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြင့် ခံစားချင်သော မျက်နှာမျိုးပင် ဖြစ်သည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာလည်း အမြဲလိုလိုပင် လျှို့ဝှက်သော အရိပ်အယောင်များဖြင့် ပြည့်နက်နေသည်။

လူရွယ်၏ပုံဟန်မှာ ပျော်ရွှင်ခြင်းသည် သူနှင့် လုံးဝမဆင်ဆိုင်သလို ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် သူ၏မျက်နှာသည် ရွှင်ပျသော အသွင်မျိုး လုံးမဆောင်ပါချေ။

သူ၏စိတ်အစဉ်သည်လည်း မဖြေသာသော အစိုအခဲကြောင့် လေးလံထိုင်းရှိုင်းလျက်ရှိသည်။

သူသည် ပျော်ရွှင်ခြင်းနှင့် ကင်းဝေးခဲ့သည်မှာ ဆယ်ငါးနှစ်တာ ကြာညောင်းခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

သူ၏ဘဝသည် အထီးကျန်ဘဝ ဖြစ်သည်။

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၁၄၁

အထီးကျန်ဆန်မှုကြောင့် သူ့စိတ်ဓာတ်ကို အကူးခိုင်းမာစေသည်။

ထို့ကြောင့်...

သူသည် လူအများနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် အလွန်ပင် ဝှက်ကွယ်လှပေသည်။

သူသည် ပေါင်းသင်းရခက်သော လူတစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ရောက်မှန်းသိ နောက်ရှိသွားလေသည်။

သူ၏ဖခင်နှင့်မိခင် ညီအစ်ကို မောင်နှမများသည် သူဆယ်နှစ်သားကပင် ခုံးပါးသွားခဲ့သည်။

ထိုမှ လွန်မြောက်သော သူ့ဘဝ၏နောက်ပိုင်းရက်များသည် အစဉ်အမြဲ ဝမ်းနည်းမှုများဖြင့် ကုန်ဆုံးခဲ့သည်။

သူသည် တွေးမိကောင်း ရင်ထဲတွင် တလှုပ်လှုပ် ခံစားရ၏။ လူတိုင်းလိုလိုပင် မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် အသက်ရှင်သန်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆင်းရဲတွင်းနက်သူသည်ပင်လျှင် မျှော်လင့်ချက်ကိုယ်စီ ရှိကြသည်။ လူရွယ်သည်လည်း ထိုအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူ့တွင် မျှော်လင့်ချက်ငလစ်ခု ရှိနေသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် စိတ်ညစ်လာသည့်ဒုခါတိုင်း မိမိ၏မျှော်လင့်ချက်

ကို တွေးမိတတ်လေသည်။

၁၄၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ထိုအခါ...

အားသစ်များ တဖွားဖွား ပေါ်လာတတ်သည်။

သူ့ဘဝ၏အမှောင်ဖုံးသော နေ့ရက်များကို ယင်းမျှော်မှန်းချက်ကြောင့်ပင် ဖြတ်သန်းနိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

တုချင်းလျှံ...။

သူမသည် သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် ပုန်းခိုနေသည်မှာ အချိန်အတော်ပင် ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဆံပင်ရှည်နှင့်လူရွယ်၏ အပြုအမူကြောင့် သူမ၏စိတ်ထဲတွင် အတော်ပင် ထူးဆန်းနေသည်။

တစ်နည်းဆိုရသော် သူမသည် လူရွယ်အပေါ် အထူးစိတ်ဝင်တစား ရှိလာသည်။

နှင်းဖြူစံအိမ်ကြီးရှိ လူများထဲတွင် ပထမဆုံးအဖြစ် လူရွယ်ကို မြင်တွေ့လိုက်သူမှာ မိမိသာဖြစ်သည်ဟု သူမကိုယ်သူမ ထင်ကြည်ထားသည်။

ထိုသူ၏စစ်မြစ်ကို သေချာစူးစမ်းလေ့လာရမည်။

သူမသည် အတွင်းကျကျ မသိမချင်း ယခုကိစ္စကို တခြားသို့ သိသွားသည့် အဖြစ်ကို သူမအနေဖြင့် မလိုလားပေ။

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၁၄၃

မနေ့က သင်ခန်းစာရခဲ့သဖြင့် ဆံပင်ရှည်နှင့် လူရွယ်အား တုချင်းလျှံက ခပ်ပေါ့ပေါ့သဘောမထားဝံ့တော့ပေ။

အမှန်ဆိုလျှင်...

သူမ အနေဖြင့် လူရွယ်အပေါ် မုန်းတီးစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်ရပေမည်။

သို့သော် သူမသည် လက်တွေ့တွင်မူ ထိုသို့ မဟုတ်ပေ။

လူရွယ်၏မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြင့် ဖွာဆန်ကြံနေသော ဆံပင်ရှည်များ စသည်တို့သည် သူမ၏စိတ်ကို အကောင်းဘက်သို့ တွန်းပို့နေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

လူရွယ်၏အပြုအမူသည် ကြမ်းတမ်းသော်လည်း ရက်စက်သည်ဟု မဆိုသာချေ။

တုချင်းလျှံသည် ထိုကဲ့သို့ပင် ခံယူထားသည်။

မနေ့ညက သူမသည် တစ်ညလုံး အတွေးပေါင်းစုံဖြင့် အိပ်ရာထက်တွင် လူးလိမ့်ခဲ့သည်။

သူမသည် အကြောင်းအရာ စတော်တော်များများ တွေးစားခဲ့သည်။

ယနေ့...

သူမသည် အလိုလိုပင် လူရွယ်ရှိသော နေရာသို့ တစ်ခက်ပြန်လာခဲ့သည်။

သို့သော်...

၁၄၄ ❖ မိုးကျော်သူ

လူချင်း တွေ့မိလျှင် မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်လာမည်စိုး၍ လူရွယ်၏တံအိမ်နှင့် လှမ်းလှမ်းလှမ်းနေရာတွင် ပုန်းအောင်းခဲ့သည်။

လူရွယ်သည် သူမ၏မျက်စိရှေ့တွင်ပင် မနေ့က ထွက်ခွာသွားခဲ့သော လမ်းကြောင်းအတိုင်း မြင်းကို နှင်လျက် ထွက်ခွာသွားသည်။

ထိုအခါမှ ဘုရင်လျှံက သစ်ပင်အနားမှ ထွက်ခွာကာ တံအိမ်ဆီသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။

ထိုတံအိမ်လေးသည် ယာယီဆောက်လုပ်ထားသော တံအိမ်ဆီသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။

ထိုတံအိမ်လေးသည် ယာယီဆောက်လုပ်ထားသော တံအိမ်လေး ဖြစ်သော်လည်း ယာယီဟူသော စကားလုံးနှင့် လိုက်လျောညီထွေမှု မရှိတော့ပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

လူရွယ်သည် ယင်းတံအိမ်ထဲတွင် နေထိုင်လာခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်တင်းတင်းပင် ပြည့်တော့မည် ဖြစ်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

တံအိမ်တံခါးမှာ ဟင်းလင်းပွင့်နေသည်။

တုချင်းလျှံသည် အနည်းငယ် တုံ့ဆိုင်းပြီး အထဲသို့ လှမ်းလှမ်း လိုက်သည်။

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၁၄၅

ထိုအိမ်လေးထဲတွင် ခင်းကျင်းထားပုံမှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်သည်။

ပျဉ်အုပ်ခင်းထားသော ခုတင်ပေါ်တွင် ကျားသစ်ရေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အိပ်ရာခင်းတစ်ခု ခင်းထားသည်။

ထိုခုတင်၏ဘေးတွင် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ပြုလုပ်ထားသော အဖွဲ့တစ်လုံးရှိသည်။

ထိုစားပွဲပေါ်တွင် ပစ္စည်းပစ္စယများဖြင့် ရှုပ်ပွနေသည်။ တုချင်းလျှံ၏ရင်သည် တလုပ်လုပ် ခုန်လာသည်။

သူမသည် သူတစ်ပါး၏ပစ္စည်းကို ခိုးကြည့်တတ်သော ကျင့်မရှိပေ။

သို့သော်...

ယခု သူမ ခိုးကြည့်တတ်နေပေပြီ။

သူမ၏စိတ်ထဲတွင် အတော်ပင် ထူးဆန်းနေသည်။

ထိုဆန္ဒသည် သူမ၏ရင်ကို တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာစေသည်။

သူမ၏ကြည်လင်တောက်ပသော မျက်လုံးအစုံသည် နေအနံ့သို့ ရေဝဲကြည့်နေသည်။

ခုတင်ပေါ်တွင် ဝါးဖြင့် ယက်လုပ်ထားသော ခေါင်းအုံးရည်တစ်ခု ရှိလေသည်။

ထိုခေါင်းအုံး၏အနားတွင် ဆိတ်သားရေဖုံးထားသော စာအုပ်ငယ်တစ်အုပ် ရှိသည်။

၁၄၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ထို့အပြင်...

စာအုပ်အား အနီရောင်ပိုးကြီးတစ်စုဖြင့် ချည်နှောင်ထား
သေးသည်။

တုချင်းလျှံသည် ပွင့်နေသော ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့်
အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သို့သော်...

လူရွယ်၏အရိပ်အယောင်ကိုပင် မတွေ့ရပါချေ။

ထို့ကြောင့် သူမသည် အလိုလိုပင် သတ္တိရှိလာ၏။

တုချင်းလျှံသည် စောစောကလို ပျံ့တွန့်တွန့် ဖြစ်နေသော
ပါချေ။

သူမသည် နျည်ထားသော ပိုးကြီးစကို ဖြေ၍ စာအုပ်ကို
ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ပုံတူပန်းချီစာရွက်များ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိလိုက်
သည်။

ပုံတူပန်းချီစာရွက်မှာ စုစုပေါင်း ငါးရွက်ရှိသည်။

ပထမပုံတူစာရွက်ပေါ်တွင် အနက်ရောင်အဝတ်အစား
ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်၏ပုံ ဖြစ်၏။

ထိုလူ၏ရုပ်ရည်သည် ယခုပြန်ပြီး သူ့လက်ထဲတွင် ဓား
ဝတ်လက် ကိုင်ထားသည်။

သူ၏ပခုံးပေါ်တွင် အနက်ရောင်နှင်းကာဝတ်ရုံတစ်
လွှမ်းခြုံလာသည်။

အထီးကျန်ကလေးစား(ပ) ❖ ၁၄၇

ထိုသူ၏သွင်ပြင်မှာ ခန့်ခန့်ညားညား ရှိသည်။

ဒုက္ခယဉ်တူပေါ်တွင် လူလျားကြီးတစ်ယောက်၏ပုံကို ရေး
ဆွဲထားလေသည်။

ထိုသူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကျယ်နေ၏။

ထိုသူ၏ညာဘက်လက်တွင် ဘူးသီးခန့်ရှိသော ခွန်းကြိုး
ဆင်ထားသော သံလုံးတစ်လုံး ကိုင်ထားသည်။

သူသည် ယင်းပုံကို ကြည့်ရုံဖြင့် ရင်ထိတ်ဖွယ်ကောင်းနေ
သည်။

ဟတ်ယဉ်တွင် အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်
ယောက်ပုံကို ရေးဆွဲထားသည်။

ထိုသူ၏မျက်နှာမှာ အေးစက်စက်ထန်နေသယောင် ရှိ၏။
သူ၏လက်ထဲတွင် ဓားရှည်တစ်လက် ကိုင်ထားလေသည်။

သူသည် ဓားကို ရိုးရိုးဟန်းတန်း ကိုင်ထားခြင်း မဟုတ်ဘဲ
အိမ်စုံတစ်ခုကို ခုတ်မည့်ဟန်မျိုး ဆောင်ထားသည်။

ထိုလူကို ဒြင်ရုံဖြင့် ဓားရေးအထူးကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်ကြောင်း
သိလာသည်။

စတုတ္ထပုံမှာ အဖြူရောင်အင်္ကျီရှည်ဝတ်ဆင်ထားသော လူ
တစ်ယောက်၏ပုံကို ရေးဆွဲထားသည်။

သူ၏မျက်နှာသည် သွယ်လျှံပြီး ရုပ်ရည်သန်ပြန်လေသည်။
သူ၏အသက်မှာ ဓားဆယ်ကျော်ခန့် ရှိသည်ဟု ခန့်မှန်းရ

၁၄၈ ❖ မိုးကျော်သူ

သည်။ သူ၏ရှေ့သို့ ဆန့်တန်းထားသော လက်တစ်ဖက်တွင် မားသော စွန်ရဲတစ်ကောင် ရှိသည်။

စွန်ရဲကြီးသည် ထပ်မံညှိဟန် ဖြစ်နေသော်လည်း ထိုအချိန်ကိုင်မှအောက်တွင် ရှိနေ၍ ပုံစံမရသည့် ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေသော တုချင်းလျှံသည် ထိုပုံတူကို ကြည့်ရင်း ရင်ထဲ၌ တလှုပ်ဖြစ်လာသည်။

အကယ်၍သာ ဤပုံသည် သိုင်းပညာကို ဖော်ကျူးသည့် ဖြစ်နေပါက အဖြူရောင်ဝတ်စုံရှင်၏သိုင်းစွမ်းရည်မှာ အံ့ဖွယ်မည်မှာ ဧကန်မလွဲပေ။

တုချင်းလျှံသည် သူမ၏ဖခင်ထံမှ နေရာအနံ့ ပိုက်ကူးသိုင်းပညာကို သင်ယူခဲ့သည်။

သို့သော်...

ယခုတိုင် ကျွမ်းကျင်မှု မရှိသေးချေ။

သူမအနေဖြင့် သေးငယ်သော စာကလေးတစ်ကောင်သာ ကျီစယ်နိုင်ခဲ့သည်။

ပုံတူထဲမှ အဖြူရောင်ဝတ်စုံရှင်မှာမူ စွန်ရဲကြီးကို ထိနိုင်သည်။

သူမသည် ပဉ္စမစာရွက်ကို လှန်လိုက်ပြန်သည်။

ထိုပုံတူစာရွက်သည် နောက်ဆုံးစာရွက် ဖြစ်သည်။

ပုံထဲတွင် အိုမင်းရင့်ရော်သော အဘိုးအိုတစ်ယောက်

အထီးကျန်ကလေးစား(ပ) ❖ ၁၄၉

ဆွဲထားသည်။

အဘိုးအို၏လက်ဆယ်ချောင်းစလုံးတွင် အလွန်ရှည်သော ငယ်ကလေးများရှိသည်။

ထိုအဘိုးအို၏လက်နှစ်ဖက်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို ထိန်းသိမ်းထားဟန်ဖြင့် ရှေ့သို့ ခပ်ကားကား ဆန့်တန်းထားသည်။

သူ၏ခြေထောက်နှစ်ချောင်းသည် မြေကြီးနှင့် တစ်ပေခန့် ညွှန်နေသည်။

တုချင်းလျှံသည် ပုံတူစာရွက်ကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန်ကြည့်ရှုနေသည်။

သို့သော်...

သူမသည် ပုံတူစာရွက်ထဲမှ လူငါးယောက်၏ဇစ်မြစ်ကို မည်သို့မျှ စဉ်းစား၍ မရပေ။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ငါးယောက်စလုံး၏ ဟန်ပန်သည် သိုင်းပညာတစ်မျိုးကို ဖော်ကျူးပြနေသကဲ့သို့ ရှိပေသည်။

သို့သော်...

ယင်းပုံတူများထဲမှ လူငါးယောက်၏ဟန်ပန်သည် အသက်မီလှသည်။

လက်ရာမြောက်လှသော ပန်းချီကားချပ်ဟု မှတ်ချက်ချနိုင်ပေသည်။

တုချင်းလျှံသည် ပုံတူစာအုပ်ကို ပြန်ပိတ်ပြီး နေသားတကျ

၁၅၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ပြန်ထားလိုက်သည်။

တဲအိမ်တွင် သစ်ဥများ၊ မှိုခြောက်များ၊ ဝါးပိုးဖျစ်များ စုတ်ထားသည်။

ခွက်ငယ်တစ်ခုတွင် ဆားများ ရှိနေသည်။

မျက်ပြုတ်ရာတွင် သုံးစွဲသော အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ စုံစုံလင်လင် ရှိသည်။

သို့သော်...

ပစ္စည်းအားလုံးကို ပစ္စုလက်ခတ် ပစ်ထားခြင်း ဖြစ်၍ ရှစ်နေသည်။

ခုတင်ခြေရင်းတွင် ဘောလုံးတစ်လုံးကဲ့သို့ လုံးဝန်းချောနေသော ကျောက်တုံးတစ်တုံးရှိသည်။

တုချင်းလျှံသည် ထိုကျောက်တုံးကို မကြည့်လိုက်ရာ လွန်လေးလံကြောင်း သိရှိလိုက်သည်။

ထိုကျောက်တုံးသည် သိုင်းပညာလေ့ကျင့်ရာတွင် သုံးသော ပစ္စည်းတစ်မျိုး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွေးမိသည်။

ထိုပစ္စည်းများအပြင် အဝတ်အစား သုံးလေးစုံ ရှိလေသည်။ ယင်းအဝတ်အစားများမှာလည်း ပစ္စုလက်ခတ်ဖြင့် ပစ်ထား၍ ရှုပ်ပွနေသည်။

တုချင်းလျှံသည် မနေသာတော့ချေ။

သူမသည် ရှုပ်ပွနေသော ပစ္စည်းများကို နေသားတကျ ဖြစ်

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၁၅၁

အောင် ပြုပြင်ပေးလိုက်သည်။

ယင်းသို့ ပြုပြင်ပေးရာတွင် တစ်နာရီနီးပါးခန့် အချိန်ကုန်ခဲ့ရသည်။

တုချင်းလျှံသည် ညစ်ပေနေသော လူရွယ်၏အင်္ကျီများကို လျှော်ပွတ်ပေးချင်သော်လည်း လူရွယ် ပြန်လာသောအခါ ပက်ပင်းတိုးမိပါက မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်နေမည်စိုး၍ လျှော်ပေးရ

အောင်နီးနီးဖြင့် ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ မြင်းခွာသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

တုချင်းလျှံသည် ပြတင်းပေါက်ရှေ့သို့ ကပ်သွားပြီး အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မြင်းဖြင့် ပြန်လာသော လူရွယ်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

လူရွယ်သည် တဲအိမ်နှင့် အတော်ပင် နီးကပ်နေပြီ ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ သူမသာ တဲအိမ်အပြင်ဘက် ထွက်ပြေးပါက လူရွယ်နှင့် ပက်ပင်းတိုးမိမည် ဖြစ်သည်။

သူမသည် မနေ့ကစပြီး လူရွယ်အား အလိုလို လန့်နေသည်။

သူမသည် လူရွယ်နှင့် ပက်ပင်းတိုးမည့် အရေးကို ရှောင်ရှားဖြစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

၁၅၂ ❖ မိုးကျော်သူ

တဲအိမ်ထောင်တစ်ထောင်တွင် လူတစ်ရပ်စာခန့် မြင့်သော
ထင်းခြောက်များ စုပုံထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

တုချင်းလျှံသည် စဉ်းစားခြင်း မပြုတော့ဘဲ ထင်းပုံ
အနောက်ဘက်သို့ ဝင်ရောက်ပုန်းခိုလိုက်လေသည်။

ထင်းပုံနှင့် အိမ်နံရံတွင် လူတစ်ကိုယ်စာ ကပ်နိုင်သော
ရာလွတ်ရှိနေ၍ သူမအတွက် ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ထင်းပုံနောက်တွင် ဝင်ရောက်ပုန်းခိုမိချိန်တွင်ပင် လူရွယ်
သည် တဲအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

တုချင်းလျှံသည် ထင်းပုံကြားမှ အပြင်သို့ ချောင်းမြောင်း
ကြည့်လိုက်သည်။

သူမသည် မမျှော်လင့်သော မြင်ကွင်းကြောင့် လိပ်ပြာ
မတတ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

လူရွယ်၏ဆံပင်ရှည်များသည် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေပြီး သူ၏မျက်
နှာမှာလည်း ယခင်ကထက် ပို၍ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြင့် သွေးရောင်
မရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်လေသည်။

လူရွယ်သည် အိမ်သို့ ရောက်လာသည်နှင့် သူ၏လက်ထဲ
တော်စားအားစိုက်လျက် တန်းလန်းဖြင့် တဆတ်ဆတ် တုန်ခါ
သည်။

လူရွယ်၏မျက်လုံးအစုံသည် ဓားကို အတန်ကြာ စူးစူး
ကြည့်နေသည်။

အထီးကျန်ကလွဲစား(ပ) ❖ ၁၅၃

သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ တင်းမာခက်ထန်နေသည်။

လူရွယ်သည် ပြင်းထန်သော လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုခု ပြုလုပ်ဖြစ်
ပေါ်ခဲ့ပုံရကြောင်း သူ၏အသွင်ကို ကြည့်ရုံဖြင့် သိသာနိုင်ပေသည်။

သူ၏အဝတ်အစားများသည်လည်း ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေလေ
သည်။

သူ၏ပုံဟန်မှာ မကြာခင်ကမှ တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် သူ
့ကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်ခဲ့ပုံမျိုး ဖြစ်လေသည်။

သွေးစွန်းနေသော အဝတ်အစားများက ထိုအချက်ကို အခိုင်
အမာပင် သက်သေထူနေပေသည်။

လူရွယ်သည် ထော့နင်းထော့နင်းဖြင့် တဲအိမ်ထဲသို့ တစ်
ခြမ်းချင်း လှမ်းဝင်လာသည်။

သူ၏ညာဘက် ခြေထောက်တွင် သွေးများ ပေကျဲနေသည်
ကို တုချင်းလျှံ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

လူရွယ်သည် ခြေထောက်တွင် ဒဏ်ရာရလာသည်မှာ ထင်
ရှားနေသည်။

တုချင်းလျှံသည် ကြောက်လန့်လွန်းသဖြင့် အသက်ပင် ပြင်း
ပြင်းမရှူဝံ့ပေ။

လူရွယ်သည် ခုတင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဒဏ်ရာရထား
သော ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို ထောင်ထားလိုက်သည်။

ထိုအခါမှ တုချင်းလျှံသည် လူရွယ်၏ဒဏ်ရာကို သေချာစွာ

၁၅၄ ❖ မိုးကျော်သူ

တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

လူရွယ်၏ဒဏ်ရာသည် မသေးလှပါချေ။

ဓားဒဏ်ရာသည် ငါးလက်မခန့် ရှည်ပြီး တစ်လက်ခန့် နက်ရှိုင်းသည်။

ဒဏ်ရာမှ ထွက်သော သွေးများကြောင့် ခြေထောက်ထဲ ချောင်းလုံး သွေးချင်းချင်း နီရဲနေသည်။

လူရွယ်သည် ခေါင်းအုံးအောက်တွင် သိမ်းဆည်းထားသော သေတ္တာငယ်လေးအား ဆွဲယူပြီး သွေးတိတ်ဆေးကို ယူထုတ်လေ့ရှိသည်။

ထို့နောက်...

သူသည် သွေးဆေးမှုန့်များအား ဒဏ်ရာပေါ်သို့ ပြန်လှဲလိုက်ပြီး ဒဏ်ရာကို စည်းရန် အဝတ်စကို ရှာဖွေလေသည်။

ထိုအခါမှ လူရွယ်သည် သူ၏တံအိမ်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခု ပြောင်းလဲနေသည်ကို ရိပ်စားမိသွားပုံရသည်။

သူသည် မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

အကြောင်းမှာ ပြုပြင်ထားသော ပစ္စည်းများမှာ ယခင်ကဲ့သို့ ရှုပ်ပွမနေတော့ဘဲ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

လူရွယ်သည် အံ့ဩလွန်းသောကြောင့် ဒဏ်ရာကိုပင် မစိုက်နိုင်တော့ဘဲ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်လေသည်။

အထီးကျန်ကလွဲစား(ပ) ❖ ၁၅၅

ထို့နောက်...

သူသည် တံအိမ်လေးအနံ့ မျက်လုံးတစ်ချက် ဝေကြည့်လိုက်သည်။

လူရွယ်၏ စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးအစုံသည် ထင်းပုံပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။

သူသည် မျက်လုံးအစုံကို ထိုနေရာမှ မခွာတော့ဘဲ စူးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

လူရွယ်၏စူးရှသော အကြည့်ကြောင့် ထင်းပုံနောက်ကွယ်တွင် ပုန်းကွယ်နေသော တူချင်းလျှံမှာ ရင်တမမ ဖြစ်နေသည်။

လူရွယ်သည် ထင်းပုံကို ကြည့်ရင်း ခပ်ယုံယုံ ပြုံးလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

သူသည် ခုတင်ပေါ်သို့ ပြန်လည်ထိုင်ချလိုက်ပြီး... "မင်းကိုး၊ ဘယ်သူလာခိုင်းလို့လဲ"

ဟု ထင်းပုံကို ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။ တူချင်းလျှံသည် တုံ့ပြန်ပြောဆိုခြင်း မပြုဘဲ ထင်းပုံ နောက်

တွင်ပင် ဆက်လက် ပုန်းခိုနေလေသည်။ လူရွယ်သည် စိတ်ရှည်ပုံ မပေါ်တော့ချေ။

သူသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထင်းပုံအား တွန်းထိုးလိုက်

ထိုအခါ ထင်းချောင်းများသည် ဘဝုန်းဝုန်းဖြင့် ပြိုဆင်းကျ

၁၅၆ ❖ မိုးကျော်သူ
လာလေတော့သည်။

ထင်းပုံ၏နောက်ကွယ်တွင် ရှိသော တုချင်းလျှံသည် ထိပ်
လန့်တကြားဖြင့် အပြင်သို့ ခုန်ထွက်လိုက်သည်။

ထိုသို့ ခုန်ထွက်လိုက်သဖြင့် တုချင်းလျှံ၏ခန္ဓာကိုယ်သည်
လူ့ရွယ်၏ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

မျက်လုံးချင်း ဆုံမိသော တဒဂံအချိန်အတွင်းမှာပင်
ချင်းလျှံသည် ကြက်သေဓေကာ တွေ့တွေ့ကြီး ရပ်နေမိလေသည်။

“မင်းပဲဆိုတာ ကျုပ်အစောကြီးကတည်းက ရိပ်မိလို့
တယ်၊ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

လူ့ရွယ်သည် မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်
မေးလိုက်သည်။

တုချင်းလျှံသည် အဖြေမပေးဘဲ လူ့ရွယ်အား ဂရုစိုက်
သည့်ဟန်မျိုးဖြင့် မျက်နှာထားကို တင်းထားလိုက်လေသည်။

“ပြောစမ်း”
လူ့ရွယ်သည် စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ ငေါက်ငမ်းလိုက်
သည်။

တုချင်းလျှံသည် ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး...
“ဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူး၊ ကျွန်မက အပျင်းပြေ
လျှောက်ထွက်ရင်း ရှင့်အိမ်ကို မြင်တာနဲ့ ဝင်ကြည့်တာ ပစ္စည်း
ရွပ်ပွနေတာကို မြင်လို့ ကြိုတုန်းကြိုခိုက် ရှင်းပေးတာ”

“ဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူး၊ ကျွန်မက အပျင်းပြေ
လျှောက်ထွက်ရင်း ရှင့်အိမ်ကို မြင်တာနဲ့ ဝင်ကြည့်တာ ပစ္စည်း
ရွပ်ပွနေတာကို မြင်လို့ ကြိုတုန်းကြိုခိုက် ရှင်းပေးတာ”

“ဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူး၊ ကျွန်မက အပျင်းပြေ
လျှောက်ထွက်ရင်း ရှင့်အိမ်ကို မြင်တာနဲ့ ဝင်ကြည့်တာ ပစ္စည်း
ရွပ်ပွနေတာကို မြင်လို့ ကြိုတုန်းကြိုခိုက် ရှင်းပေးတာ”

“ဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူး၊ ကျွန်မက အပျင်းပြေ
လျှောက်ထွက်ရင်း ရှင့်အိမ်ကို မြင်တာနဲ့ ဝင်ကြည့်တာ ပစ္စည်း
ရွပ်ပွနေတာကို မြင်လို့ ကြိုတုန်းကြိုခိုက် ရှင်းပေးတာ”

“ဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူး၊ ကျွန်မက အပျင်းပြေ
လျှောက်ထွက်ရင်း ရှင့်အိမ်ကို မြင်တာနဲ့ ဝင်ကြည့်တာ ပစ္စည်း
ရွပ်ပွနေတာကို မြင်လို့ ကြိုတုန်းကြိုခိုက် ရှင်းပေးတာ”

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၁၅၇
တုချင်းလျှံသည် အေးစက်သော လေသံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်
သည်။

လူ့ရွယ်၏မျက်နှာမှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် တစ်ချက်တွန့်
သွားသည်။

သို့သော်...
သူသည် ချက်ချင်းပင် ကျွဲခြေပြန်သည်လိုက်သည်။

တုချင်းလျှံသည် မိမိကိုယ်ကို ရဲဆေးတင်ကာ ရှေ့သို့အ
ညှိုးငယ် တိုးလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သူမသည် လူငယ်နားတွင် ခူးထောက်ထိုင်ချ
ထိုင်ပြီး..

“ဒဏ်ရာတော်တော် ပြင်းတယ် ထင်တယ်၊ သည်အတိုင်း
အားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

တုချင်းလျှံသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် လူ့ရွယ်၏ဒဏ်ရာရ
အားသာ ခြေထောက်ကို လက်ဖြင့် ဖမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

လူ့ရွယ်သည် နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်ပြီး...
“လွတ်စမ်း”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်သည်။
တုချင်းလျှံသည် လူ့ရွယ်ကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်မက ရှင့်ကို စေတနာနဲ့ ကြည့်ပေးမလို့ပါ”
လူ့ရွယ်သည် ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ တုချင်းလျှံအား

“ကျွန်မက ရှင့်ကို စေတနာနဲ့ ကြည့်ပေးမလို့ပါ”
လူ့ရွယ်သည် ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ တုချင်းလျှံအား

“ကျွန်မက ရှင့်ကို စေတနာနဲ့ ကြည့်ပေးမလို့ပါ”
လူ့ရွယ်သည် ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ တုချင်းလျှံအား

“ကျွန်မက ရှင့်ကို စေတနာနဲ့ ကြည့်ပေးမလို့ပါ”
လူ့ရွယ်သည် ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ တုချင်းလျှံအား

၁၅၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်နေသည်။

တုချင်းလျှံသည် သူမ၏အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ကြွေဘူးတစ်ဘူး ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

သူမသည် ဒဏ်ရာကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ပြီး-

“ဒဏ်ရာက မသေးပါလား၊ ဓားခုတ်ခံထားရတာ ထက်တယ်၊ ခဏနေဦး”

သူမသည် ယင်းသို့ ပြောပြီးသည်နှင့် အပြင်သို့ လှည့်ထွက်သွားသည်။

မကြာပါချေ။

တုချင်းလျှံသည် အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာလေသည်။

ထိုအခါ သူမ၏လက်ထဲတွင် ဖြူဆွတ်သော နှင်းခဲများ ထည့်ပေးကြီး ပါလာသည်။

တုချင်းလျှံသည် နှင်းခဲများကို ဒဏ်ရာနေရာတွင် ပုံတူကက အထက်အောက် ပွတ်သပ်ပေးလိုက်လေသည်။

နှင်းခဲများသည် အရည်ပျော်သွားရာမှ သွေးများနှင့်အတူ မြေပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာလေသည်။

ထိုအခါ လူရွယ်၏ခြေထောက်သည် အနည်းငယ် တုန်သွားသည်။

သူသည် ဒဏ်ရာကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ သွေးတိတ်

အထီးကျန်ကလေးစား(ပ) ❖ ၁၅၉

ခြေဖြစ်ကြောင်း သိရှိလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

သူမသည် ကြွေဘူးအဖုံးကို ဖွင့်ကာ ဆေးမှုန့်တစ်ဝက်ခန့် ထုတ်လိုက်ပြီး ဒဏ်ရာအား လိမ်းကျံပေးလိုက်လေသည်။

“ရှင် မနာဘူးလား”

တုချင်းလျှံသည် ညင်သာစွာ မေးလိုက်သည်။

သူမ၏စကားကြောင့် လူရွယ်၏မျက်နှာသည် အလို့မကျ ဘန်များ ပေါ်လွင်သွားလေသည်။

သို့သော်...

သူသည် ဝတ္တရားအရ ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။

တုချင်းလျှံသည် ထိုင်ရာမှထကာ သူမ၏ခါးတွင် ချည်နှောင်ထားသော အဖြူရောင်ဝါကို ဖြည်းလိုက်ပြီး လူရွယ်၏ဒဏ်ရာကို

စုတ်စိုက် စည်းပေးလိုက်သည်။

လူရွယ်၏မျက်လုံးအစုံသည် တုချင်းလျှံအား စူးရှစွာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

တုချင်းလျှံသည် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီး...

“သက်သာရဲ့လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

လူရွယ်က ဦးခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ညိတ်ပြလိုက်ပြီး...

“သက်သာပါတယ်”

၁၆၀ ❖ မိုးကျော်သူ

တုချင်းလျှံသည် ပြုံးပြလိုက်ပြီ...

“ကျွန်မက ရှင်အိမ်ကို ရှင်းပေးတယ်၊ ဒဏ်ရာကိုလဲ ပြေးပေးတယ်၊ ဒါတောင် ကျေးဇူးတင်စကားပြောဖို့ ဝန်လေးနေသလား။ လူရွယ်သည် မချီပြုံးပြုံးလျက် ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုသည်။

သူ၏ဟန်အမူအရာမှာ စကားမပြောလိုသော အဓိပ္ပာယ် ဖြစ်သည်။

တုချင်းလျှံသည် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ရှင်က ဘယ်သူလဲ”

လူရွယ်သည် အဖြေမပေးဘဲ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ထားသည်။

တုချင်းလျှံသည် ပြုံးလိုက်ပြီ...

“ကောင်းပြီ၊ ရှင် မပြောချင်ဘူးဆိုရင်လဲ ကျွန်မ အတင်အမေ့ မပြောခိုင်းပါဘူး။ ဒါနဲ့ ရှင်လူတစ်ယောက်ကို သတ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။”

လူရွယ်သည် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

လူရွယ်သည် ထိုင်နေရာမှ ဖြည်းညင်းစွာထကာ အိမ်အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းထွက်သွားသည်။

တုချင်းလျှံသည် လူရွယ်၏အမူအရာကြောင့် ကြောင်အိမ်

အလီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၁၆၁

အိမ် ဖြစ်သွားသည်။

အတန်ကြာမှ သူမသည် သတိဝင်လာဟန်ဖြင့် လူရွယ်အောက်သို့ လိုက်သွားသည်။

လူရွယ်သည် အိမ်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကုန်းမို့မို့လေးဆီသို့ သွက်လှမ်းသွားလေသည်။

ထိုကုန်းမို့လေးပေါ်တွင် ချယ်ရီပင်တစ်ပင်ရှိသည်။

ချယ်ရီပင် ခြေရင်း၌ သစ်လွင်သော မြေပုံလေး နှစ်ခု ရှိနေသည်။

တုချင်းလျှံသည် မြေပုံနှစ်ခုကို ကြည့်၍ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဒါကျုပ်လက်ချက်နဲ့ သေသွားတဲ့ ရာဇဝတ်ကောင်တွေ သူ၏စကားကြောင့် တုချင်းလျှံ ရင်ထိတ်သွား၏။

လူရွယ်သည် မည်သည့်အရာကို သဘောကျသည် မသိ။ ကောက်ကာငင်ကာ ရယ်မောလိုက်သည်။

သို့သော်...

သူ၏ရယ်မောသံသည် ရယ်မောသံနှင့် မတူဘဲ နာကြည်းကြည်းလွန်း၍ ငိုရွိုက်လိုက်သော ရှိုက်သံတစ်သံနှင့်ပင် တူနေလေသည်။

သွေးကြွေး

လူရွယ်သည် မိုးမလင်းမီကပင် အိပ်ရာမှထသည်။
ထို့နောက်...

သူသည် တံအိမ်လေး၏ရှေ့ နင်းပြင်ပေါ်တွင် ခေါက်
ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေခဲ့လေသည်။

အကြောင်းမှာ သူသည် အနည်းငယ်ပုံပျက်နေသော
တစ်ဖက်ကို ပုံမှန်အတိုင်း ဖြစ်လာအောင် လေ့ကျင့်နေခြင်းသာ
သည်။

သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကျသော အသွေး
ဆောင်နေလေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် မကြာမီတွင် တစ်
မြောက် ရန်သူကို ရင်ဆိုင်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။

သူသည် နှစ်ရက်ဆက်တိုက် လူနှစ်ယောက်ကို သတ်ဖြတ်ခဲ့
လေသည်။

သေသူနှစ်ယောက်မှာ ဝိပုလွေကျင်းဖုံးနှင့် မျက်နှာဖုံးကျွေ
အတို့ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် သိုင်းလောက၏နာမည်ကြီး ဓားပြ
အဖွဲ့ ဖြစ်ကြသည်။

သိုင်းလောကတွင် လှုပ်ရှားလာခဲ့သူ မှန်ပါက နဂါးတောင်
အဖွဲ့မှ ဓားပြကြီးငါးယောက် အကြောင်းကို သိရှိထားမည်မှာ မလွဲ
အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုဓားပြကြီးငါးယောက်အား နဂါးငါးဖော်ဟု လူအများက
ခေါ်ဝေါ်ကြလေသည်။

အချိန်ကာလမှာ နှစ်ပေါင်းဆယ့်ငါးနှစ်ပင် ကြာညောင်းခဲ့
ပြီ။

သို့သော်...
နဂါးငါးဖော်တို့၏ လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားသူတို့ ကျန်
နေသော ဖိသားစုအတွက်သော်လည်းကောင်း၊ သွေးကြွေးအတွက်
သော်လည်းကောင်း အသိသည် သိရှိဖြင့် ရိုက်ထားသကဲ့သို့ အသည်း
ထဲတွင် စွဲငင်နေသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

အတိတ်မှ ဖြစ်ရပ်ဆိုးကို တွေးမိသည့်အခါတိုင်း သွေးများ
အောက်လာလေသည်။

၁၆၄ ❖ မိုးကျော်သူ

တစ်သက်တာ မေ့ပျောက်၍ မရအောင် နာကြည်းခဲ့သည်။ သိုင်းလောကတွင် လူဆိုးစားပြုများ အလွန်ပေါများပြီး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုများလည်း ထူပြောလှပေသည်။

သို့သော်...

နဂါးငါးဖော်လောက် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော စားပြုများများစားစား ရှိမည် မဟုတ်ပေ။

နှစ်ကာလ ကြာညောင်းခဲ့လေပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့အပြင်...

နဂါးငါးဖော်သည်လည်း ဇာတ်မြူပ်သွားကြပြီ ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

၎င်းတို့ ကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုများ၊ ၎င်းတို့၏လက်ထက် စွန်းထင်းခဲ့သော သွေးများသည် နှစ်ကာလ မည်မျှကြာညောင်းသော်လည်း ဖျောက်ဖျက်၍ရမည် မဟုတ်ပါချေ။

စိတ်အားထက်သန်သူအတွက်ဆိုလျှင် အချိန်ကြာညောင်းလာလေလေ အာဃာတဇိတ်များက ပို၍ကြီးထွားလာလေ ဖြစ်သည်။

ထို့အတူ...

တရားဥပဒေကလည်း လျစ်လျူရှုထားမည် မဟုတ်ပေ။ အချိန်ကာလ ကြာမြင့်ခြင်းသည် ရန်ကြေးပေးဆပ်မည်...

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၁၆၅

အိန်းအား ပြင်ဆင်ရန် ဖန်တီးသကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။

လူရွယ်သည် နှင်းမြေပေါ်တွင် သုံးလေးပတ် ပတ်လျှောက်

ပြီးနောက် တုံးတစ်တုံးပေါ် တိုင်ချလိုက်သည်။

သူသည် တတိယမြောက် ရန်သူကို ယံနေ့တွင် ရှင်းပစ်ရန်

အံ့ဖြတ်ထားကြောင်း သူ၏မျက်နှာထားကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သိလာနေလေသည်။

အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်လာသောအခါ သူသည် အသင့်ပြင်ဆင်ထား

သော ဝိတ်စများဖြင့် ခြေလက်များရှိ အဆစ်များကို စည်းထားလိုက်သည်။

ယင်းသို့ ပြုလုပ်ခြင်းမှာ အချိန်ကြာမြင့်စွာ လဲလျောင်း

သော ယူခဲ့သူအတွက် အရိုးအဆစ်များ ပုံမှန်အတိုင်း လှုပ်ရှားနိုင်စေရန် ညှိညှပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာ တတ်ကျွမ်းထားသော ရန်သူနှင့် ရင်

မိုက်ရမည်ဖြစ်၍ သူ့အနေဖြင့် မလွဲမသွေ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများ လုပ်ထားရမည်သာ ဖြစ်သည်။

ထို့အပြင်...

ရန်သူကို ရှမ်းလင်းသုတ်သင်ရာတွင် နည်းပရိယာယ်သုံးနိုင်

သော နှစ်ကာကျမည် မဟုတ်ပါလော။

၁၆၆ ❖ မိုးကျော်သူ

သူသည် ဤနေရာတွင် ရန်သူနှစ်ယောက်ကို သုတ်သင်ပြီး ဖြစ်သည်။

ယခု...

သူသည် ဤနေရာတွင် တတိယရန်သူနှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။

သူသည် သူ၏စားဖြင့် မြေကျင်းတစ်ခုကို တူးဆွနေတော့သည်။

လူတစ်ကိုယ်စာ လဲလျောင်းရန် မြေကျင်းတစ်ခု တူးဆွခြင်း ဖြစ်သည်။

သူသည် မြေကျင်းတူးပြီးသည်နှင့် မြေကျင်းထဲသို့ ဝင်ထွက်ပက်လက်လှန်၍ လဲလျောင်းနေလိုက်သည်။

မကြာပါချေ။

နှင်းပွင့်များသည် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်အား ဖုံးလွှမ်းသွားတော့သည်။

နောက်ဆုံးတွင်...

မြေကျင်းတစ်ခု ရှိနေသည်ကိုပင် အလွယ်တကူ သိမြင်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

လူရွယ်သည် နှင်းခဲများ အောက်တွင် တိတ်ဆိတ်စွာ လျောင်းလျက် ရန်သူ အလာကို စောင့်ဆိုင်းနေသည်။

နှင်းမိုးသည် အတန်ကြာသည်အထိ ဆက်လက်ရွာသွန်း

အထီးကျန်ကလဲ့စား(၁) ❖ ၁၆၇

သည်။ နှင်းမိုးခဲသွားသောအခါ မြင်ကွင်းသည် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်သွားသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ တောင်ကုန်းပေါ်တွင် တရုတ်ဆီးသီးပင်များ အစီအရီ ပေါက်နေလေသည်။

ကောင်းကင်ပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး ကြည်လင်နေသည်။

တစ်ခါတစ်လေ နှင်းခဲများ၊ နှင်းဖတ်များ၊ သစ်ပင်များပေါ်

၀ ပြုတ်ကျလာသည့် အသံကိုသာ ကြားရသည်။

အသံနှင့်အတူ နှင်းစိုင်းနှင်းခဲများသည် ကွဲကြွကာ ဘေးဘီလူး လွင့်စဉ်သွားလေသည်။

အဝေးဆီမှ ပျံလွင့်လာသော ဆည်းလည်းသံသည် ကြည်

ကြည်လင်လင် ထွက်ပေါ်လာသည်။

အသံလာရာဆီသို့ မျှော်ကြည့်ပါက ထူးခြားသော မြင်ကွင်းတစ်ခုကို မြင်တွေ့ရမည် ဖြစ်သည်။

ဆံပင်စုတ်ဖွား၊ မုတ်ဆိတ်မွှေး၊ ပါးဖြိုင်းမွှေးများ ထိုးထိုး

ဆောင်ထောင်နှင့် လူထွားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူထွားကြီးသည် အုန်းခွံရောင်မြင်းကို စီးနင်းလာလေ

သည်။

သူ၏မြင်းသည် လူရွယ်ပုန်းကွယ်နေရာ မြေကျင်းနှင့် တစ်ဆက်တစ်စ နီးကပ်လာသည်။

လူထွားကြီး၏ ဆံပင်နှင့် မုတ်ဆိတ်မွှေးများသည် ထူထပ်

၁၆၈ ❖ မိုးကျော်သူ

သန်စွမ်းစွာ ပေါက်နေလေသည်။

သူ၏ကျယ်ပြန့်သော ပန်းကြွက်သားများသည် အမြောက်
လိုက်ထနေလေသည်။

သူ၏ခါးတွင်လည်း ဘူးသီးလုံးခန့်ရှိသော ချိန်းကြိုးတံ
သံလုံးကြီးတစ်ခုကို ချိတ်ထားလေသည်။

အတိအကျဆိုရလျှင် အလွန်ကြမ်းတမ်းသော လူကြမ်း
တစ်ယောက်သာ ဖြစ်လေတော့သည်။

ထိုမျှ သန်မာထွားကျိုင်းသော လူမျိုးသည် သိုင်းလော
တွင် အလွန်ရှားသည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။

မြင်းသည် နှင်းပြင်ပေါ်တွင် တရှိန်ထိုး ပြေးလွှားနေ
သည်။

ရက်တရက် တရှိန်ထိုး ပြေးလွှားနေသော အုန်းခွံရောင်ခြင်း
သည် ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် ဟိလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဟိသံနှင့်အတူ မြင်း၏ရှေ့ခြေ နှစ်ချောင်းသည် လေထဲ
မြောက်တက်သွားသည်။

ထိုအခါ...

လူထွားကြီး၏ကြီးမားသော ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း နောက်

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၁၆၉

သို့ လှန်ထွက်သွားလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ပြောင်လက်သော ဓားသွားတစ်လက်သည်
မြင်း၏ဝမ်းခိုက်မှနေ၍ ကျောကုန်းအထက်သို့ ထုတ်ချင်းခတ်သွား
သည်။

အုန်းခွံရောင်ခြင်း ပတပ်ရပ်လိုက်သည့် အချိန်မှာပင် မြေ
ထဲတွင် ပုန်းအောင်းနေသော လူရွယ်သည် ကျားတစ်ကောင်ကဲ့
သို့ ခုန်ထလာသည်။

လူထွားကြီးသည် ထိုသို့ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု လုံးဝမျှော်
ဆင့်ထားပုံ မရပါ။

သူသည် နောက်သို့ လှန်ထွက်သွားသော အုန်းခွံရောင်ခြင်း
နှင့်အတူ နှင်းမြေပေါ်သို့ လွင့်စဉ်ကျသွားသည်။

ထို့အပြင်...

မြင်းပေါ်တင်ဆောင်ထားသော အဖိုးတန်ပစ္စည်းများသည်
ထည်း နှင်းမြေပေါ်သို့ လွင့်ကျပြန်ကျသွားလေသည်။

ထိုပစ္စည်းများထဲတွင် ကျောက်သံပတ္တမြားနှင့် ပိုးဖဲကတ္တီပါ
များ ပါဝင်နေသည်။

လူထွားကြီးသည် ထိုသို့ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု လုံးဝမျှော်
ဆင့်ထားပုံ မရပါ။

သူသည် နောက်သို့ လှန်ထွက်သွားသော အုန်းခွံရောင်ခြင်း
နှင့်အတူ နှင်းမြေပေါ်သို့ လွင့်စဉ်ကျသွားသည်။

၁၇၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ထို့အပြင် သူ၏ခြေထောက်နှစ်ဖက်သည် နှင်းခဲအတွင်း တစ်ထောင်နီးပါး ကျုံ့ဝင်သွားလေသည်။

သူ၏ထွားကျိုင်းသန်မာသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် ထဲမှ မသွားဘဲ နှင်းမြေပေါ်တွင် ဖော်မတ်ကြီး ရပ်နေ၏။

လူရွယ်သည် မြေကျင်းထဲမှ ခုန်ထလိုက်သည်နှင့် လက်ထဲတွင် အသင့်ကိုင်ထားသော သက်ခြေစားဖြင့် လူထွားကြီးအား ချီတက်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သူ၏စားချက်သည် လျင်မြန်ပြီး အားမာန်ပြည့်လှ၏။

သူသည် လေထဲသို့ ခုန်ပျံရင်း လူထွားကြီးအား ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

လူထွားကြီးသည် လူရွယ်၏စားချက်ကို ရှောင်တိမ်းသည်အနေဖြင့် ကိုယ်ကိုလှန်ကာ ဘေးသို့ ခုန်ထွက်သွားသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင်...

သူသည် ခါးတွင် ပတ်ထားသော ချိန်းကြိုးကို ဖြုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

ယင်းချိန်းကြိုး၏ထိပ်နှစ်ဘက်တွင် ကြီးမားသော သံထုံးတစ်လုံးရှိသည်။

လူထွားကြီးသည် ချိန်းကြိုးကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ လူရွယ်မှ ခုတ်ချလိုက်သောစားနှင့် ရိုက်ခတ်မိသွား၍...

“ချွမ်း”

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၁၇၁

ဟူသော သံမဏိခြင်း ရိုက်ခတ်သံနှင့်အတူ မီးပန်းများ ဖြာချက်သွားသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တဒင်္ဂအချိန်အတွင်း လူချင်းပြန်ခွာ ချီကြသည်။

လူရွယ်မှာ ခေသူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါချေ။

သူသည် မိမိ၏အားနည်းချက်ကို သိရှိထားသည်။

သူ၏အားနည်းချက်ဆိုသည်မှာ ကိုယ်စွမ်းရည် မဟုတ်ဘဲ နိုင်ဆောင်ထားသော လက်နက်ပင် ဖြစ်သည်။

သူ၏စားရှည်သည် မည်မျှပင် ထက်မြက်စေကာမူ လေးလံသော ဘဲလုံးကို ခံနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း လူရွယ်က အတတ်သိထားသည်။

လူရွယ်သည် လူချင်းခွာလိုက်ပြီးနောက် လူထွားကြီးအား နှင်းဖြင့် ဝင်ခုတ်ရန် ခုန်ပျံလိုက်သည်။

လူထွားကြီးသည် သူ၏လက်ထဲတွင် ကိုင်ဆောင်ထားသော ချိန်းကြိုးဖြင့် လူရွယ်၏စားချက်ကို ဆီး၍ ခုခံလိုက်သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူသည် ညာခြေကို မြှောက်ကာ လူရွယ်အား လှမ်းကန်လိုက်သည်။

ချိန်းကြိုးသည် ဓားသွားကို ပတ်မိရာမှ ချွမ်းခနဲအသံ မြည်သွားသည်။

လူထွားကြီးသည် လူရွယ်၏စားချက်ကို လက်ထဲမှ လွတ်ကျစေ

၁၇၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ရန် ချိန်းကြိုးကို တအားဆောင်ဆွဲလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ...

လူရွယ်၏ဓားသည် တစ်တောင်ခန့် အမြင့်သို့ ကန်ထွက်သွားလေသည်။

သို့သော် ဓားသည် သူ၏လက်ထဲမှ လွတ်ကျမသွားပါ။ လူရွယ်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် လေထဲသို့ ခုန်တက်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် လူထွားကြီး၏ညာခြေမှာ လေထဲသို့ ချော်ထွက်သွားလေသည်။

လူရွယ်သည် ဓားကို မြဲမြံစွာ ထိန်းသိမ်းထားနိုင်သည့်အပြင် လူထွားကြီး၏ကန်ချက်ကိုလည်း လွတ်အောင် ရှောင်နိုင်ခဲ့သည်။

လူရွယ်သည် လူထွားကြီး၏ကန်ချက်ကို ရှောင်တိမ်းနိုင်သော်လည်း အဝေးသို့ ရှောင်တိမ်းသွားခြင်း မဟုတ်ပါချေ။

သူသည် လွတ်ရုံမျှသာ ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး လူထွားကြီးသို့ ချက်ချင်းပြန်လည်တိုးကပ်သွားလေသည်။

လူရွယ်၏ပြုမူပုံမှာ အန္တရာယ်များလှသည်။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုမှာ စွန့်စားမှုတစ်ရပ်ဆိုလျှင် ပို၍ မှန်ကန်ပေလိမ့်မည်။

စွန့်စားခြင်းသည် သိုင်းပညာ တတ်မြောက်ထားသူအဖို့ မလိုလားအပ်သော လုပ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၁၇၃

မိမိကိုယ်ကို အပြည့်အဝ ယုံကြည်သူ မဟုတ်လျှင် ထူးကဲသော သိုင်းစွမ်းရည်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူ မဟုတ်ပါက ယခုကဲ့သို့ မိုက်နက်ဆန်မည် မဟုတ်ပေ။

လူထွားကြီးသည် အလွန်တရာ အံ့ဩနေလေသည်။

သံကြိုးဖြင့် ဆောင်ဆွဲရာတွင် လူရွယ် ဓားလွတ်ကျမသွားမည့် အမျက်ကပင် လူရွယ်သည် လူထွားကြီးအား တအံ့တဩ ဖြစ်အံ့ခဲ့လေသည်။

သူ၏ကန်ချက်ကို လူရွယ်က လွတ်အောင် ရှောင်လိုက်သောအခါ လူထွားသည် ပို၍ အံ့ဩသွားလေသည်။

လူထွားကြီး အံ့ဩတုန်လှုပ်နေချိန်မှာပင် လူရွယ်သည် သူ့အဖို့ ချဉ်းကပ်လာပြီ ဖြစ်သည်။

လူထွားကြီးအဖို့ ရှောင်တိမ်းချိန် မရတော့ပါချေ။

သူသည် အသက်ကို ပြင်းပြင်း တစ်ချက်ရှုရှင်း ရှိသမျှ တွင်းအားကို ညစ်ထုတ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ...

သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးရှိ ကြွက်သားများသည်လည်း သံမဏိကဲ့သို့ ဓာကျောလာလေသည်။

လူထွားကြီးသည် ဟင်ဂါကွန်အုပ်ဟူသော ကိုယ်ခံပညာကို အသုံးပြုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၇၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ထိုပညာသည် အလွန်အကျင့်ရခက်သော သိုင်းပညာတို့ကို ဖြစ်သည်။

ယင်းပညာ တတ်မြောက်သော သူသည် သိုင်းလောကတို့ အလွန်ရှားပါးသည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။

ယင်းပညာကို လေ့ကျင့်သူသည် မူလကိုယ်ခံအား အထူးကောင်းမွန်ရန် လိုအပ်သည့်အပြင် ပညာကို လေ့ကျင့်ရာတွင် မတူအောင် နှစ်ပဲ ရှိရမည်ဖြစ်သည်။

လူထွားကြီးသည် ရှောင်တိမ်းချိန် မရမုန်းသိ၍ ထိုပညာကို သုံးစွဲကာ လူရွယ်အား ရင်ဆိုင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လူထွားကြီး၏သိုင်းပညာမှာ အစွမ်းထက်လှသည်။ သို့သော်...

သူရင်ဆိုင်နေရသောသူမှာ သာမန်ရန်သူမျိုး မဟုတ်ကြောင်း ထည့်တွက်ခဲ့ပုံ မရချေ။

လူရွယ်၏ဓားသွားသည် လူထွားကြီးထံသို့ တန်းဝင်လာသည်။

ဓားသွားသည် လူထွားကြီး၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ကျရောက် မလာမီပင် ကြီးမားသော အရှိန်တစ်ခု ဝင်ဆောင်လာသည်။

ဤတွင် လူထွားကြီးက ခုခံခြင်း မပြုပုံတော့ဘဲ နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်လိုက်သည်။

သို့သော်...

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၁၇၅

သူသည် အချိန်အနည်းငယ် နောက်ကျသွားသည်။ “ဒုတ်”

ဟူသော အသံနှင့်အတူ လူထွားကြီး၏ပခုံးတွင် သွေးများ ပြာထွက်လာသည်။

လူထွားကြီးသည် အော်ဟစ်အသံပြုရင်းပင် နောက်သို့ ယိုင်ဆွက်သွားသည်။

သူသည် နောက်သို့ ခြေလှမ်းငါးလှမ်းမျှ ဆုတ်ပြီးမှ ကိုယ်အန်ကို ပြန်လည် ထိန်းထားနိုင်ခဲ့သည်။

လူရွယ်၏မျက်နှာပေါ်တွင် အေးစက်သော အပြုံးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

သူ၏စူးရှသော မျက်လုံးအစုံသည် လူထွားကြီးအား စူးရှစွာ နှိတ်ကြည့်နေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဝါးအန်ရိုက်ခန့်ပင် မကွာလှမ်းတော့ပါ။

လူထွားကြီး၏ ကြီးမားသော လက်ဝါးက ဒဏ်ရာအား ဖိထားသော်လည်း သွေးများက တားမရ ဆီးမရ ဆက်လက်စီးကျနေသည်။

လူထွားကြီးသည် လူရွယ်ကို မျက်လုံးပြုပြီးကြီးဖြင့် ကြည့်မည်...

“ဟေ့.. မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် သည်လောက် ရက်

၁၇၆ ❖ မိုးကျော်သူ

စက်ကြမ်းကြွတ်ရတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

လူရွယ်သည် အောင်နိုင်သော အပြုံးမျိုးဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား သက်တမ်းစေ့ပြီ”

လူထွားကြီးသည် ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ သွေးအကျရစ်နေရန် ဒဏ်ရာပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သွေးကြောသုံးခုကို မိမိဘာသာမိမိ ထိပိတ်လိုက်သည်။

သို့သော်...

ဒဏ်ရာမှ ကျဆင်းနေသော သွေးများသည် ရပ်တန့်သွားခြင်း မရှိပါချေ။

လူထွားကြီးသည် ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် သွေးကြောအချို့ကို မိမိဘာသာ ထပ်မံ၍ ထိုးပိတ်လိုက်ပြန်သည်။

လူရွယ်သည် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ပင်ပန်းရုံပဲ ရှိမယ်၊ ခင်ဗျားက အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာကို လေ့ကျင့်ခဲ့တဲ့သူပဲ၊ သည်လို သွေးကြောတွေ လျှော့ပိတ်လို့ ဘယ်ရမလဲ”

ဤတွင် လူထွားကြီးသည် မာန်သွင်းသံတစ်ချက်ပြုလုပ်လက်ထဲတွင် ကိုင်ဆောင်ထားသော သံလုံးနှစ်လုံးဖြင့် လူရွယ်အပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

အထီးကျန်ကလေးစား(ပ) ❖ ၁၇၇

သံကြိုးဖြင့် ဆက်ထားသော သံလုံးကြီးနှစ်လုံးသည် ရှေ့နောက်ခွဲကာ လူရွယ်ထံသို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် လွင့်ပျံလာသည်။

လူရွယ်သည် လူထွားကြီး လှုပ်ရှားလိုက်သည့် အချိန်မှာပင် လေထဲသို့ ပျံပါးစွာ ခုန်တက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူသည် ပစ်လွင့်လာသော သံလုံးကြီးနှစ်လုံးကို ခြေဖြင့် ဖွန်းလိုက်သည်။

ထိုအခါ...

သံလုံးကြီးနှစ်လုံးမှာ အောက်သို့ နိမ့်ဆင်းသွားလေသည်။

လူရွယ်၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ လူထွားကြီးအနီးသို့ ဝဲပျံသွားလေသည်။

လူရွယ်သည် လေထဲတွင် ခုန်ပျံရင်းနှင့်ပင် ဓားရှည်ဖြင့် ခုတ်ချလိုက်ရာ လူထွားကြီး၏ဘယ်ဘက် နံကြားသို့ ထိမှန်သွားသည်။

ယခု...

ဓားချက်သည် ယခင်ကထက်ပင် အဆပေါင်းများစွာ ပြင်းထန်နေကြောင်း ထင်ရှားနေသည်။

လူထွားကြီးသည် ငယ်သံပါအောင် တစ်ချက်အော်ရင်းနောက်သို့ ခုန်ထွက်သွားသည်။

ဤတစ်ကြိမ်တွင် လူထွားကြီးသည် မိမိ၏ကိုယ်ဟန်ကို နှစ်သက်သို့မူ မထိန်းနိုင်တော့ပါချေ။

ထို့ကြောင့်...

၁၇၈ ❖ မိုးကျော်သူ

သူသည် မြေပေါ်သို့ ဖင်ထိုင်လျက် ကျသွားလေသည်။
ဒဏ်ရာနှစ်ခုမှ စီးဆင်းကျလာသော သွေးများသည် အ
ရှိ ဖြူဖွေးသော နှင်းပြင်ပေါ်တွင် သွေးချင်းချင်း နီသွားလေသော
သည်။

လူထွားကြီးသည် လူရွယ်အား မကြာသေးမီက သံလုံးဖြင့်
ပစ်ပေါက်ခဲ့သော်လည်း ချိန်းကြီးကိုမူ လက်ထဲတွင် မြဲမြံကိုင်ထား
လေသည်။

ယခု...

သူသည် သံလုံးနှစ်လုံးအား ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းခဲ့သော်
လည်း အရှိန်မသတ်နိုင်သေးဘဲ သံလုံးနှစ်လုံးက လေထဲတွင် တစ်
လည်နေသည်။

လူထွားကြီးသည် လူရွယ်အား စားမတတ် ဝါးမတတ် နှင့်
စိုက်ကြည့်ရင်း အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူလိုက်သည်။

လူထွားကြီးသည် ဒိဗီအဖို့ မျှော်လင့်ချက် ကုန်ဆုံးနေပြီ
ဖြစ်ကြောင်းကို ရိပ်စားလိုက်မိလေသည်။

တံငါကွန်အုပ်ဟူသော သိုင်းပညာကို သုံးစွဲလိုက်ခြင်းမှာ
လူထွားကြီး၏အမှားပင် ဖြစ်လေသည်။

“ချန်းစု၊ ခင်ဗျားကကောင်းနေပြီ”

လူရွယ်သည် လှောင်ပြောင်သော အသံဖြင့် ပြောလိုက်လေ
သည်။

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၁၇၉

ထို့နောက်...

သူသည် လက်ထဲတွင် အသင့်ကိုင်ထားသော ဓားဖြင့် လှမ်း
ချိန်လိုက်၏။

တဆက်တည်း လူထွားကြီးကိုလည်း ခပ်ဆတ်ဆတ် မေး
လိုက်သည်။

“ချန်းစု၊ ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ ခင်ဗျားသိသလား”

ချန်းစုဟု အခေါ်ခံရသော လူထွားကြီးသည် မြေပေါ်မှ
ခင်ကခနဲ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက်...

လူထွားကြီးသည် သံလုံးနှစ်လုံးကို ဝေယမ်းလိုက်လေ
သည်။

သေမင်းနှင့် လက်တစ်ကမ်း အကွာသို့ ရောက်နေသည့်

လူထွားကြီးမှာ မာန်မလော့သေးပါချေ။

လူထွားကြီး၏ဒေါသမီး တောက်လောင်နေသော မျက်လုံး
အနံ့သည် လူရွယ်ကို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်နေသည်။

သူသည် နောက်ဆုံး အခွင့်အရေးတစ်ရပ် ရလိုရငြား
လူရွယ်အား စူးရှစွာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ၊ မင်းကို ကျုပ် မသိဘူး”

လူထွားကြီးက လူရွယ်အား ဒေါသတကြီးဖြင့် မေးမြန်း
ဆိုက်လေသည်။

၁၈၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ထို့နောက်...

သူသည် သံလုံးကို ဝေယမ်းလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် လူရွယ်ထံသို့လည်း တစ်လှမ်းချင်း တိုးလာသေးသည်။

လူရွယ်သည် လုံးဝမပေါ့ဆတဲ့တော့ချေ။

သူသည် အနောက်ဘက်သို့ တစ်လှမ်းချင်း ဆုတ်နေသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ချန်းစု၏လှုပ်ရှားမှုကို စောင့်ကြည့်နေသည့်အပြင် တစ်ဝီ ဝေယမ်းနေသော သံလုံးနှစ်လုံးကိုလည်း သတိထားနေရသည်။

“မင်းကို ကျုပ်မေးနေတာ မကြားဘူးလား၊ မင်း ဘယ်လဲ”

ချန်းစုသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် ငေါက်ငမ်းလိုက်ပြန်သည်။

လူရွယ်သည် မထိမဲ့မြင်ဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်မဲ့ဖြင့်

ပြုံးလိုက်ပြီးလျှင်...

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် တစ်ခါမှ မဆုံခဲ့မိတာ အမှန်ပါပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လူထွားကြီးသည် သူ့အတွက် အချိန်များများ မရှိတော့

မှန်း ရိပ်မိသွားဟန်တူသည်။

ထို့ကြောင့်...

အထီးကျန်ကလေးစား(ပ) ❖ ၁၈၁

သူသည် စကားကို ဆက်လက်ပြောဆိုခြင်း မပြုတော့ချေ။

တဆက်တည်းပင် သံလုံးနှစ်လုံးကို အရှေ့ဘက်သို့ လွှင့်

ထွက်သွားအောင် ချိန်ကြိုးကို ဝေယမ်းလိုက်၏။

သံလုံးနှစ်လုံးသည် ဝံယာခွဲကာ လေးကိုင်းသဏ္ဍာန်ဖြင့်

အလယ်သို့ စုရုံးသွားလေသည်။

သံလုံးနှစ်လုံး စုစည်းမိနေရာမှာ ပစ်မှတ် ရှိနေလေသည်။

ယင်းပစ်မှတ်သည် တစ်ခြားအရာ မဟုတ်ပါချေ။

သူ၏ရှေ့တွင်ရှိသော လူရွယ်ပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

လူထွားကြီးသည် ဟင်္သာမောင်နှံသိုင်းကွက်ကို အသုံးပြု

ကာ လူရွယ်အား တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သံလုံးဖြင့် တိုက်ခိုက်ရာတွင် ယင်းသိုင်းကွက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်

သူမှာ မရှိသလောက် ရှားပါးသည်။

ချန်းစုသည် ယခုကဲ့သို့ တိုက်ခိုက်လာမည်ကို လူရွယ်က

ကြိုတင်၍ တွက်ဆထားမိဟန်တူ၏။

လူထွားကြီးသည် သံလုံးနှစ်လုံးကို အလယ်သို့ စုလျက်

လူရွယ်ထံသို့ အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့် ပစ်လွှတ်လိုက်ချိန်တွင် လူရွယ်သည်

ဆိုယ်ကို လျှပ်တစ်ပြက် ဝပ်ချလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ သံလုံးနှစ်လုံးသည် လူရွယ်၏ခေါင်းပေါ်မှ ပွတ်

ကာသိကာ ဖြတ်သန်းသွားသည်။ ယင်းသို့ ဖြတ်သန်းသွားစဉ် သံ

လုံးချင်း ပြင်းထန်စွာ ရိုက်သွားသဖြင့် ချွင်ခနဲ မြည်ဟည်းသွား၏။

၁၅ ❖ မိုးကျော်သူ

သံလုံးချင်း ပြင်းထန်စွာ ရိုက်မိသဖြင့် မီးပန်းများ ဖြာထွက်လာသည်။

ချွန်းစုဆိုသူသည် အခြေအနေ မဟန်မှန်း သိ၍ သံလုံးနှုတ်လုံးကို ပြန်လည်ရုတ်သိမ်းရန် ချွန်းကြိုးကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

သို့သော် သူသည် အနည်းငယ် နောက်ကျသွားလေ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူရွယ်သည် ချွန်းစုထက် ဦးအောင် ချွန်းကြိုးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆတ်ခနဲ ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

လူရွယ်သည် သူ၏ညာဖက်လက်တွင် ကိုင်ဆောင်ထားသော ဓားရှည်အား သူ၏ပါးစပ်တွင် ကိုက်ထားလျက် ရှိသည်။

လူရွယ်၏တံ့ပြန်မှုမှာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် သွက်လက်လျှင်မြန်လှသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ချွန်းကြိုးကို တအားဆောင်ဆွဲလိုက်သဖြင့် ငါးပေခန့် ရှည်သော ချွန်းကြိုးမှာ တဖြောင့်တည်း ဖြစ်သွားသည်။

လူရွယ်သည် အားစိုက်ရလွန်းသဖြင့် သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရဲတက်လာလေ၏။

လူထွားကြီးချွန်းစုမှာမူ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ သူ၏ဒဏ်ရာနှစ်ခုမှ သွေးများသည်လည်း စီးကျနေသည်။

အထီးကျန်ကလေးစား(ပ) ❖ ၁၈၃

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးသည် သံကြိုးကို လွန်ဆွဲသကဲ့သို့ ဆွဲထားကြသည်။

သူတို့၏ခြေအစုံသည်လည်း နှင်းပြင်ထဲသို့ တစ်စထက်တစ်စ ဝင်ရောက်သွားလေတော့သည်။ အမှန်ဆိုရလျှင်...

လူထွားကြီးချွန်းစုသည် လူရွယ်ထက် အားပိုသန်သည်။ သို့သော်...

ယခု ချွန်းစုသည် ဒဏ်ရာရထားသဖြင့် တပန်းရှုံးနေသည်။ လူရွယ်သည် ခေသူ မဟုတ်ပါချေ။

သူ၏ကိုယ်ဟန်သည် ချွန်းစုလောက် ကြီးမားထွားကျိုင်းကြီး မရှိသည့်တိုင် လက်အားမှာ အလွန်သန်စွမ်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မကြာပါချေ။

ချွန်းကြိုးသည် အလယ်မှ ပြတ်ထွက်သွားလေတော့သည်။ ဤတွင် နှစ်ယောက်စလုံးသည် နောက်သို့ ကိုယ်စီ ယိုင်

သွားလေသည်။

လူရွယ်သည် နောက်သို့ ယိုင်သွားသော်လည်း သူသည် ခြေနှစ်ဖက်ကို ခိုင်မြဲစွာ ထိန်းထားနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ဟိုဒီယိုင်သွားသော်လည်း နေရာတွင်ပင် ပြန်လည်၍ ရပ်မြဲရပ်နေနိုင်လေသည်။

လူထွားကြီးချွန်းစုမှာမူ သူ့ထက် များစွာ ခြားနားနေလေသည်။

၁၈၄ ❖ မိုးကျော်သူ

သံကြိုးပြတ်ထွက်သွားသည်နှင့် ချန်းစုသည် နောက်သို့ လှန်ကာ မြေပြင်ပေါ်သို့ ဖင်ထိုင်လျက်သား ကျသွားလေသည်။ သူသည် မြေပြင်ပေါ်မှ ပြန်ထရန် ကြိုးစားသော်လည်း မှီမရ ဖြစ်နေ၏။

လူရွယ်သည် သူ့ထံသို့ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းသွားသော်လည်း ထို့နောက် ချန်းစုသည် ပြန်မထနိုင်တော့ချေ။

သူသည် အံကို တင်းတင်းကြိတ်ရင်း လူရွယ်အား အခဲကြေနိုင်ဟန်ဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်၏။

“ချန်းစု၊ ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာကို သိချင်သလား”

လူရွယ်သည် ယင်သို့ မေးလိုက်၏။

သို့သော် ချန်းစုသည် စကားမပြောနိုင်အောင် မောဟိုက်နေသဖြင့် လူရွယ်ကိုသာ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ လူရွယ်ကပင် စကားဆက်လိုက်သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်တုန်းက လှရန်မြို့က မရုတ်အကျဉ်းထောင်မှူးဂူလျောင်ကို ခင်ဗျားမှတ်မိမှာပေါ့”

ဟု မေးလိုက်၏။

သူ၏စကားကြောင့် ချန်းစု၏မျက်လုံးအစုံ ရိုဝေသွား၏။ သူသည် အတိတ်မှ ဖြစ်ရပ်များကို ပြန်လည်စဉ်းစားကြောင်း ထင်ရှားသည်။

လူရွယ်၏မျက်နှာပေါ်တွင် မချိုပြုံးတစ်ရပ် ထင်ဟပ်လာ

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၁၈၅

သည်။ ပြီးလျှင်...

“အဲသည် ထောင်မှူးဂူလျောင်ဟာ ခင်ဗျားတို့ကြောင့် ဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ စဉ်းစားမိရဲ့လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

လူရွယ်သည် ခံပြင်းစွာ မေးရင်း မချိုပြုံးပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

“ထောင်မှူးကြီးဟာ လူ့အကဲခတ် မှားလို့ သစ္စာမရှိတဲ့ လူ့ယုတ်မာ ဓားပြငါးယောက်ကို လူ့စွမ်းကောင်းလို့ ထင်ခဲ့တယ်။ သူဟာ အသက်နဲ့ရင်းပြီး လူ့ယုတ်မာ ငါးယောက်ကို အာမခံလုပ်ပြီး ထောင်ထဲက ကယ်ထုတ်လိုက်တယ်”

သူသည် စကားကို ခေတ္တရပ်လိုက်သည်။

ချန်းစုဆိုသူသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လွန်း၍ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။

လူရွယ်က စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“လူ့ယုတ်မာ ဓားပြငါးယောက်ဟာ မရုတ်အကျဉ်းထောင်ကြီးက ထွက်တာနဲ့ ထောင်မှူးခိုင်းတာကို လုပ်မလိုလိုနဲ့ လှယန်မြို့ရဲ့ ငွေတိုက်ကိုလဲ ဓားပြတိုက်သွားတယ်။ နောက်ပြီး အဲသည် ညမှာပဲ သူ့သတ်မှုတွေ ကျူးလွန်ခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး သူတို့ငါးယောက်ဟာ အထိတ်ကိုက ငွေတွေကို ယူပြီး လှယန်မြို့က အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားတယ်။ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်တဲ့ ထောင်မှူးဂူလျောင်နဲ့ ပြန်တွေ့မှာ မလို့ တစ်ခါတည်း ရှောင်သွားတယ်”

၁၈၆ ❖ မိုးကျော်သူ

သူသည် ပြောရင်းမှ အံ့ကိုတင်းတင်း ကြိတ်လိုက်သွားသည်။ ထို့နောက် သူသည် နာကျည်းသောလေသံဖြင့်...

“ချန်းစု၊ နောက်ဆက်တွဲ စကားတွေကို ခင်ဗျားနားထောင်ချင်သေးသလား”

“မင်း...မင်း”

ချန်းစုသည် မောဟိုက်နေသဖြင့် ထိုမျှသာ အသံထွက်နိုင်ပေသည်။ လူရွယ်က စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“စေတနာကြီးမားခဲ့တဲ့ ထောင်မှူးကြီးက လူယုတ်စားပြကြီးတွေကို စိတ်ကောင်းထား သနားညှာတာမိလို့ ဒုက္ခလှူပေးကြီး တွေ့ခဲ့တယ်၊ ဓားပြတွေနဲ့ ပူးပေါင်းကြံစည်တယ်ဆိုပြီး အမှုပေးသွားတယ်၊ ပြီးတော့ သူကိုယ်တိုင်ရော သူ့မိသားစုအားလုံးပါ အထက်ပေးခံလိုက်ရတယ်”

သူ၏စကားအဆုံးတွင် ချန်းစုက ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။ ချန်းစုသည် သူ၏သွေးများ ပေကျဲနေသော လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့်ထုတ်ရင်း လူရွယ်အား လက်ညှိုးထိုးကာ...

“မင်း...မင်း”

ဟုသာ ပြောနိုင်သည်။

“ကျုပ်က ဝူထင်းနန်၊ စောစောက ပြောခဲ့တဲ့ ထောင်မှူးလျောင်ရဲ့ သားပဲ၊ အခု ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိပြီလား”

လူရွယ်က ခံပြင်းသော လေသံဖြင့် ဖွင့်ပြောလိုက်သည်။

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၁၈၇

လူထွားကြီး၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။ ဝူထင်းနန်သည် လူထွားကြီးချန်းစုကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ခပ်ယုယုပြုံးကာ...

“ခင်ဗျား အသေဖြောင့်လောက်ပါပြီဗျာ”

“လူထွားကြီးချန်းစုသည် ဝူထင်းနန်၏စကားသံကို ကြားနိုင်တာမည် မထင်ပါ။ သူသည် ရှေ့သို့ ငိုက်ကျသွားသည်။

နှင်းမြေပြင်ပေါ်တွင် သူ၏ပစ္စည်းများသည် ပြန့်ကျဲလျက် ရှိနေရစ်သည်။ ထို့အတူ ချန်းစု၏အလောင်းသည်လည်း စနဲစနဲကြီးထဲလွက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် ရုတ်တရက် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ မကြာသေးမီ အချိန်ကပင် ဤနေရာတွင် ပြင်းထန်သော နှစ်ပွဲကြီးတစ်ပွဲ ဖြစ်ပွားခဲ့ကြောင်း မည်သူမျှ ယုံကြည်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ဝူထင်းနန်သည် မြင်းကို အရှိန်ပြင်းစွာ စီးနှင်းနေလေသည်။ လပြည့်ဝန်းသည် ကောင်းကင်ဆက်တွင် ထိန်ထိန်သာနေသည်။ ကောင်းကင်ပြင်တွင် မိုးသားတိမ်လိပ်များ ကင်းစင်ပြီး ကြယ်များ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် လင်းလက်နေသည်။

၁၈၈ ❖ မိုးကျော်သူ

လရောင်ထင်ဟပ်နေသောကြောင့် နှင်းပြင်ကြီးသည် နေရောင်များဖြင့် တလက်လက် တောက်ပနေလေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် ပကတိ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

တစ်ချက်တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသော ဝံပုလွေအော်သံကြားလိုက်ရလေသည်။ ဝံပုလွေအော်သံသည် တစ်ဘက်တောက်ကုန်းမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝံပုလွေများ၏ အော်ဟစ်သံသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သော ညဉ့်ယံကို အသက်သွင်းပေးလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

ညသည် အလွန်အမင်း သာယာတိတ်ဆိတ်လျက် ရှိနေသည်။ ယနေ့ ညတွင် ဝူထင်းနန်၏စိတ်သည် အလွန်အမင်း တွေးနေသည်။

သူသည် ယခု နဂါးငါးဖော်အနက်မှ သုံးဖော်ကို သုတ်သင်ပြီးဖြစ်သည်။ သူ နောက်ထပ် သုတ်သင်ရန် နှစ်ယောက်သာ တွေးတော့သည်။

သူ၏သွေးကြွေးဆပ်မှုသည် မကြာမီ ပြီးဆုံးတော့မည် ဖြစ်သည်။ သူသည် ချန်းစုတို့သုံးယောက်အား သုတ်သင်နိုင်ခဲ့သော်လည်း ကျန်နှစ်ယောက်အား သုတ်သင်နိုင်ရန်မှာ သေချာပါမည်လော။

သိုင်းပညာချင်း ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ပါမည်လော။

အမှန်ဆိုလျှင် သူ၏မြင်းသည် နှင်းဖြူစံအိမ်ကြီး အနီး

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၁၈၉

ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

သူသည် ယနေ့ ညတွင် နှင်းဖြူစံအိမ်သခင် တုကုဖုံးအား ယှဉ်ပြိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်၏။

သို့သော် သူသည် အပြန်ပြန် အလှန်လှန် တွေးတောချင် နှိမ့်လိုက်ပြီးနောက် ထိုနေရာမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

သူသည် ရွှေက ရန်သူသုံးယောက်ကဲ့သို့ နောက်ထပ် နှစ်ယောက်အား မယှဉ်ပြိုင်နိုင်ခဲ့ပါလျှင်...

သူ၏သွေးကြွေးသည် ဤအတိုင်းသာ ပြီးဆုံးသွားတော့မည်လော။ သူ မတွေးတော တက်တော့ပါချေ။ သူသည် သက်ပြင်းအစိုက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းချလိုက်လေသည်။

ညဉ့်လေသည် ဓားသွားပမာ သူ၏စိတ်အစဉ်ကို မနားစမ်း မွန်းနေသည်။

သူသည် မြင်းကို တရှိန်တိုးမောင်းနှင်၍ သူ၏တံအိမ်လေးကို ချော့ချော့ ပြန်လာခဲ့၏။ သူ၏လက်စွဲတော်မြင်းသည် နှာမူတ်သံ ထပ်ထပ်လဲလဲ ပေးနေသည်။ မကြာပါချေ။

သူ၏တံအိမ်ကလေး အနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

နှင်းဖြူစံအိမ်ရှင်

တဲအိမ်ငယ်လေးရှေ့ရှိ သစ်ပင်အောက်တွင် မြေပုံတစ်ခု ထင်
မတိုးလာပြန်ပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မြေပုံမှာ အားလုံးပေါင်း သုံးခု ရှိသွားချေပြီ
ဤအချက်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဝူထင်းနန်သည် ရန်သူ
သုံးယောက်ကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းနိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်
သည်။ မှန်ပေသည်။

ဝူထင်းနန်သည် ရန်သူငါးယောက်အနက် သုံးယောက်ကို
သုတ်သင်နိုင်ခဲ့ချေပြီ။

သူသည် ထပ်မံသုတ်သင်ရန်မှာ ရန်သူနှစ်ယောက်သာ
ကျန်တော့သည်။

ဝူထင်းနန်သည် မြေပုံများကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်
သည်။ ထို့နောက် သူသည် အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

သူ၏မျက်နှာမှာ အံ့ကြိတ်ထားသဖြင့် မေးကြောများ တင်း
နေသည်။

သူသည် ခြေလှမ်းကြွကြိဖြင့် တဲအိမ်လေး ရှိရာသို့ လျှောက်
ဆင်းသွားသည်။ တဲအိမ်ထဲတွင် မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်နေလေ
တော့သည်။

ဝူထင်းနန်သည် ညတိုင်းလိုလိုပင် အမှောင်ထဲတွင် ထိုင်
ထွက် ဖြူလှလှနှင့်ပြင်ကြီးကို ငေးကြည့်နေလေ့ ရှိသည်။

သူသည် ယခု ညလည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။
သူသည် တဲအိမ်လေး ပြတင်းပေါက် အနီးတွင် တိတ်ဆိတ်

ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေ၏။
လရောင်အောက်တွင် အတိုင်းသား မြင်နေရသော မြေပုံ

ကြီး သုံးပုံတို့ကို ကြည့်ရင်း သွေးများ ဆူပွက်လာသည်။
သူသည် အတိတ်ကို ပြန်တွေးတိုင်း ရင်ထဲ အဆမတန် နာ

တွင်လာ၏။ နဂါးငါးဖော်ကိုလည်း အလွန်အမင်း မုန်းတီးလာမိလေ
သည်။

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်း ရှိုက်မိလိုက်
သည်။ ထိုအချိန်တွင် အလင်းရောင်တစ်ခုသည် သူ့ နောက်တွင် ရုတ်

တရက် ဖျပ်ခနဲ လင်းလက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
ဝူထင်းနန်က ချာခနဲဆိုသလိုပင် လှည့်ကြည့်လိုက်လေ

သည်။ ထိုအခါ သူသည် မဖွဲ့လင့်သော အဖြစ်အပျက်ကြောင့်
ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် တုချင်းလှုံအား တွေ့မြင်

၁၉၅ ❖ မိုးကျော်သူ

လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

တုချင်းလျှံသည် မည်သည့်အချိန်က သူ၏တံအိမ်ထဲသို့ ရောက်နေမှန်း မသိပါချေ။

သူမ၏လက်ထဲတွင် မီးခြစ်ဆံတစ်ခု ကိုင်ထားလေသည်။ သူမသည် မီးခြစ်ဆံဖြင့် အနီးရှိ မီးခွက်ကို ထွန်းညှိလိုသည်။ ထိုအခါ တံအိမ်ငယ်လေးထဲတွင် ချက်ချင်းပင် လင်းထိန် သူမလေသည်။ ဝူထင်းနန်သည် တုချင်းလျှံအား တအံ့တကြဲဖြင့်ကြည့်ကာ...

“မင်း ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။ တုချင်းလျှံက ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ကျွန်မက အစောကြီးကတည်းက ရောက်နေတာ”

သူမ၏လေသံမှာ ပျော့ပျောင်းမှု မရှိဘဲ ခပ်မာမာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဝူထင်းနန်က ဘာမျှပြန်မပြောချေ။

တုချင်းလျှံအား ကြည့်ကာ တိတ်ဆိတ်၍သာ နေသည်။ တုချင်းလျှံသည် မီးခြစ်အား သိမ်းဆည်းလိုက်လေသည်။ ပြီးလျှင်...

“လူတစ်ယောက်ဟာ မီးမထွန်းဘဲ အမှောင်ထဲမှာ သူ့အတိုင်း ထိုင်နေရင် အပြစ်တစ်ခုခုကို ကျူးလွန်လာလို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။

ဝူထင်းနန်သည် ယခုတိုင် သူမအား တုံ့ပြန်ပြောဆိုခြင်း မ...

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၁၉၃

သေးချေ။ သူသည် ခပ်ယုံယုံသာ ပြုံးနေ၏။

သူသည် ခါတိုင်းဆိုလျှင် ဒေါသပုန်ထသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ယနေ့ ညတွင်မူ သူ၏စိတ်သည် ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲနေသည်။ သူ၏စိတ်သည် အလွန်နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော အသွင်ဆောင်နေလေသည်။

တုချင်းလျှံသည် ဝူထင်းနန် ရှေ့တွင် သွားရောက်မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီ...

“ရှင်ဟာ တော်တော်ထူးဆန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ရှင်ဟာ ကြောက်စရာလဲ ကောင်းတယ်၊ သနားစရာလဲ ကောင်းတယ်၊ ပြီးတော့...”

သူမသည် ပြောရင်း စကားသည် အလိုလိုပင် ရပ်တန့်သွားသည်။ ဝူထင်းနန်သည် တုချင်းလျှံအား ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏မျက်လုံးအစုံတွင် ဒေါသရောင်လွှမ်းနေလေတော့သည်။ သူမသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်ရင်း...

“ရှင် လူတစ်ယောက်ကို သတ်ခဲ့ပြန်ပြီ မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်”

ဝူထင်းနန်က မှန်မှန်ကန်ကန်ပင် ဝန်ခံလိုက်၏။

တုချင်းလျှံသည် ဝူထင်းနန်အား စိတ်ပျက်သည့် မျက်လုံးအစုံဖြင့် မိုက်ကြည့်လိုက်၏။ သူမသည် ဦးခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း...

၁၉၄ ❖ မိုးကျော်သူ
ခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မတော့ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့ မရတော့ပါဘူး”

ဝူထင်းနန်သည် သူမအား စူးရှစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် အေးစက်ခက်ထန်သော လေသံဖြင့်...

“မင်းက ဘာတွေများသိလို့ ပြောနေရတာလဲ”

တုချင်းလျှံက ဝူထင်းနန်အား ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီ...

“ကျွန်မက ဘာကိုသိရမှာလဲ၊ ဒါပေမယ့် ရှင်လုပ်ပုံထဲ မလွန်လွန်းဘူးလား”

“တိတ်စမ်း”

ဝူထင်းနန်က ဒေါသတကြီးဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူသည် ရှေ့သို့ တိုးကာ တုချင်းလျှံအား သူ၏ လက်ဖြင့် ဖမ်းချုပ်လိုက်လေသည်။ တုချင်းလျှံသည် ကြောက်လန့် တကြားဖြင့် နောက်သို့ ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။ သို့သော်...

သူမသည် အချိန်အနည်းငယ် နောက်ကျသွားလေသည်။

ဝူထင်းနန်၏လက်သည် သူမ၏ပခုံးအား မိမိရရ ဆုပ်ကိုင် မိသွားလေသည်။ တုချင်းလျှံသည် နာကျင်လွန်း၍ အော်ဟစ်ညည်း တွားလိုက်ပြီ...

“ရှင်က လူတစ်ဖက်သားကို အနိုင်ကျင့်တတ်တယ်၊ သူ့သတ်မှုကို ကျူးလွန်တတ်တယ်၊ ဒါ့အပြင် ရှင် ဘာများလုပ်တတ် သေးလဲ”

အထီးကျန်ကလဲ့စား(ပ) ❖ ၁၉၅

ဝူထင်းနန်သည် သူမ၏ပခုံးအား တအားဖျစ်ညှစ်ထား သဖြင့် တုချင်းလျှံမှာ နာကျင်မှုဝေဒနာ ပြင်းထန်စွာ ခံစားနေရလေ သည်။ သူမသည် ဒေါသကို ချုပ်တည်း၍ မရတော့ပါ။

ထို့ကြောင့် သူမသည် ဝူထင်းနန်၏မျက်နှာအား လက်ဝါး ဖြင့် တအားရိုက်ချလိုက်လေတော့သည်။

အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည်မှာ ဝူထင်းနန်သည် သူမ၏ရိုက် ချက်ကို ရှောင်တိမ်းခြင်း မပြုဘဲ အရိုက်ခံလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါ သူ၏ ပါးတစ်ခြမ်းလုံးသည် တုချင်းလျှံ၏လက်ဝါး ချက်ကြောင့် ပူထူသွားလေသည်။

သူသည် ယင်းသို့ အရိုက်ခံလိုက်ရသဖြင့် ဦးနှောက်တစ်ခု လုံး ပြန်လည် ကြည်လင်လာလေသည်။

ဝူထင်းနန်သည် တုချင်းလျှံ၏လက်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး နောက်ဘက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်သွားလေသည်။

တုချင်းလျှံသည် ဝူထင်းနန်အား မျက်လုံးအပိုင်းသားဖြင့် ကြည့်ရင်း...

“ကျွန်မ လက်လွန်သွားတယ်၊ ရှင် တအားနာသွားသလား ဟင်၊ ကျွန်မက ရှင်ရှောင်လိုက်မယ် ထင်တာ”

တုချင်းလျှံသည် ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ပြောလိုက်လေ သည်။ အကြောင်းမှာ သူမသည် ဝူထင်းနန် လက်တုန်ပြန်မည့် အရေးကို တွေးကြောက်နေမိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

၁၉၆ ❖ မိုးကျော်သူ

သို့သော်...

ဂူထင်းနန်သည် မည်သို့မျှ လက်တုန့်ပြန်ခြင်း မပြုပါဘူး
“က...တုချင်းလျှံ၊ မင်းနိုင်သွားပြီ”

ဟု ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။ သူ၏အမူအရာ
ကြောင့် တုချင်းလျှံသည် စိတ်ပျက်သွားလေသည်။

“ရှင်ဟာ တော်တော်ခေါင်းမာတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ တယ
သန်တယ်၊ စိတ်ဆတ်တယ်၊ ရှင့်ရဲ့ နာမည်ကို ပြောပြနိုင်မလားဟင်”
“ဂူထင်းနန်”

ဂူထင်းနန်သည် ထိုတိုပြတ်ပြတ်ပင် ပြန်ဖြေလိုက်လေ
သည်။

“ဂူထင်းနန် ဟုတ်လား”

တုချင်းလျှံက ပြန်မေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူမသည် ထိုင်ခုံပေါ်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ငြိ
လည်ထိုင်ချလိုက်ပြီး...

“ကျွန်မသိပြီ၊ ရှင်က ဟိုလူငါးယောက်ကို သတ်ဖို့ သည်
ရာကို ရောက်လာတာ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည်။

ပထမပိုင်း ပြီး၏။

ဒု-ဇာတ်သိမ်းပိုင်း ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

